

ŽIVÉ SLOVO

Věřím v
zázrak?

Účast' na
**Pánovej
Večeri**

Spomienka
na brata
Butchera

Téma: Každodenní zápas víry a věrnosti

Vděčnost za svobodu

pár dojmů z návštěvy u Jakuba a Barči

„Dobrý den“, přivítala mne paní za přepážkou. „Máte pas, víza, zpáteční letenku a jak dlouho se zdržíte? Padaly otázky jedna za druhou. „Kde budete bydlet a co tu budete dělat“? Takové bylo přivítání při vstupu do země, kde Barča a Jakub Psczcolkovi přebývají už skoro rok a kam jsem je přijel navštívit na závěr mé pracovní cesty po Asii. Země, která nepůsobí zrovna svobodně, alespoň takový byl můj dojem.

Ještě že mne o pár metrů dál oba čekali i s řidičem, který nás zavezl do jejich současného bydliště. Tříhodinová cesta, jejíž poslední třetinu strávíte v zácpe uprostřed dvanáctimilionového města, se dá jen těžko popsat. Byl jsem rád, že neřídím. V duchu jsem děkoval Bohu za předpisy, které na rozdíl od místních řidičů, v Česku vcelku „dodržujeme“.

Vedle návštěvy Jakuba a Barči jsem se také setkal s Richem a Christie Olsnovými, kteří v nejbližší budoucnosti vytvoří úzký tým spolupracovníků na projektu v Indo-Pacifiku. Dny byly plné rozhovorů, poznávání místního života a jeho hodnot, cestování a také závěrečných jazykových zkoušek na univerzitě. Jen spánek a Barčino dobré jídlo, přerušily naše neustávající rozhovory o tom, co je čeká a nejspíš i nemine. Na sdělení všech těch zážitků a zkušeností, které se nedají popsat v dopisech či e-mailech, to byl skutečně krátký čas. A přesto, že jsem byl velmi obohacen,

jsem se do Česka vrátil rád. Přijel jsem domů. Jakub a Barča jsou teď doma někde jinde.

Ještě teď, když vzpomínám na Singapur nebo Thajsko a další země, mne přivádějí tyto vzpomínky k přemýšlení nad dosahem Ježíšovy oběti. Stále mám v mysli obraz klečící dvojice na ulici, která přináší oběť, aby si usmířila duchy. Lidé v ně věří, lidé se jich bojí a jsou jimi i často ovládnáni.

Jsem vděčný za desítky misionářů, se kterými jsem se měl možnost se seznámit a slyšet z jejich úst svědectví o moci Božího slova. Byla to lekce úžasné a prosté důvěry Bohu. Vděčný jsem také za možnost poznat lidi, kteří s obrovským nasazením pracují v oblastech postižených tsunami (Aceh) a vidět, že pomoc, kterou jsme poslali, se skutečně dostala až k těm nejnutnějším.

Jsem vděčný za opravdovou svobodu, kterou nám vydobyl Kristus svou obětí na kříži.

Chcete o tom slyšet více? Kontaktujte Wycliffe CZ (www.wycliffe.cz).

DANIEL KACZMARCZYK ■

ProChrist 2006

akce, která spojuje Evropu

V pravidelné periodě tří let se pořádají evangelizační kampaně německého evangelisty Ulricha Parzanyho, nazvané ProChrist. Další se chystá v roce 2006. Místem konání má být Mnichov a přenášet se bude do mnoha dalších evropských zemí, jako jsou Česká republika, Polsko, Slovensko, Maďarsko, Rakousko, Švýcarsko, Itálie, Rumunsko, Chorvatsko, Francie, Lucembursko a další. Evropa potřebuje Krista! Jsme o tom přesvědčeni, nebo podléháme postmoderní skepsi a myslíme si, že v naší „postkřesťanské“ Evropě se už duchovního probuzení nedočkáme?

K projektu ProChrist 2006 se připojila naše země ustanovením mezidenominačního výboru, v němž jsou zástupci řady církví a misijních společností. Výbor připravil informační materiály v papírové i elektronické formě a lze si je objednat buď na el. adrese www.prochrist.cz nebo poštou na adrese KPK, V Kopečku 89, Hradec Králové. Všichni ve výboru očekáváme, že se české sbory do projektu zapojí v hojném počtu. Vždyť tím můžeme jen získat! Hlavní přínos akce je v zasévání evangelia do nenasyčené půdy lidských srdcí. Dalším pozitivem je mobilizace sborových pracovníků (naučí se sdělovat evangelium a dostanou příležitost duchovně vést nové lidi) a změna atmosféry ve sborech. Nezanedbatelný je také přínos a vliv společné práce křesťanů v jednom místě. A v neposlední řadě: Jsme-li poslušní příkazu Ježíše Krista a konáme či podporujeme hlásání evangelia, přináší nám to požehnání.

Po období důrazu na osobní evangelizaci se křesťané opět vracejí k myšlence evangelizace formou týdenních kampaní. Tato shromáždění bývají nazývána „masovou“ evangelizací a někdy se stavějí do protikladu k formám více bezprostředním. Není to ale zcela oprávněné, neboť i tyto velké evangelizační akce (Billy Grahama a později Ulricha Parzanyho) jsou do jisté míry osobní evangelizací. Vždyť výsledek akce přímo závisí na tom, jak osobně na ni své přátele pozveme. Těm, kdo uvěří, se věnujeme osobně hned ten večer, kdy udělali své rozhodnutí. Směřujeme je adresně do sborů, kde se jim rovněž osobně věnujeme.

Využijme tedy tuto příležitost, která se nám pro příští rok nabízí, a začněme se na ni připravovat již dnes! Otevřeme dveře našich sborů hostům a modleme se už nyní za tuto evangelizaci.

Kromě informačních letáček se distribuuje na sbory také brožura *Jak začít*, kde se dozvíte konkrétně o tom, jak u vás akci ProChrist připravit a uspořádat. Obraťte se na kazatele, pastora či staršovstvo vašeho sboru, aby vám poskytli informace o možnosti zapojení do této akce. Přejeme vám hojnost Božího požehnání při evangelizační práci.

ING. STANISLAV STEBEL ■
PŘEDSEDA NÁRODNÍHO KOORDINAČNÍHO
VÝBORU PROCHRIST 2006 V ČR

Úvaha	
Vděčnost za svobodu	2

Informace	
Prochrist 2006 - Akce, která spojuje Evropu	3

Úvodník	
Víra a věrnost, sestry v akci	4

Tématické články	
Věřím v zázrak	5
Jak si počínáme s mocí svých myšlenek?	6
Vyslyšená modlitba	8
Proste a bude vám dáno	10
Příběh z lázni	11

Úvahy	
Duchovné upratovanie	12
Koho a jak zasáhla Ježíšova smrt?	14

Evangelizace	
Naše provinilé mlčení	16
Pavlov misijní způsob práce	18

Misie	
Odpověď na tsunami	19

Historie	
Válečník dbalý Božího slova	20

Biblické vyučování	
Účast na Pánově večeri	22

Osobnosti bratského hnutí	
John V. Parnell, Lord Conglenton	25

Biblické vyučování	
Bible - Boží slovo	26

Z historie Kresťanských zborov	
Moje rozpomienky na rok 1955	28
Spomienka na brata Butchera	30

Stránka mladých	
Proč čekat až do manželství?	31

Názor a informace	
Pohádky a co si o nich myslím	32
Revika	32

Biblický kvíz	
Rozhovor s neznámým	33

Správy zo zborov	
Nimnica - Ondrej Kubiš	34
Opava - Miloslav Pípal	34
Sázava - Božena Hanušová	34

Svědectví	
Cesta ke štěstí nebo štěstí na cestě?	35

Oznam redakcie

Prílohou tohto čísla Živého slova je Perspektíva, informátor pre misiu a biblické vzdelávanie. Jeho vydavateľom je Kresťanské centrum BEREA na Slovensku a Seminár biblického vzdelávania v Českej republike. Vychádzať bude štvrtročne spolu s časopisom Živé slovo a bude prinášať aktuálne informácie a články najmä pre vodcov v cirkvi zamerané na misiu, budovanie cirkvi a kresťanské vzdelávanie.

Ak máte záujem o pravidelné odoberanie Perspektívy, môžete si ju objednať na adrese českej alebo slovenskej redakcie Živého slova. Cena jedného čísla bude 10 Sk (10 Kč).

Víra a věrnost, sestry v akci

Víra a věrnost jsou jako dvě sestry. Těžko si lze představit jednu bez druhé. Věrnost bez víry, bez motivace, bez přesvědčení, že být věrný je správné, že to tak má být. Stejně tak nelze žít ani víru bez věrnosti, bez stálosti a oddanosti, bez závazků a slibů. Taková víra je prázdná a nenaplněná, ztrácí vlastně svůj smysl. Vždyť víra se poměřuje věrností, a to nejenom ve vztahu k Bohu nebo v křesťanském společenství, ale i v každé oblasti světského života. I ten je Božím darem a proto pro něj platí stejná duchovní pravidla. Víru provází věrnost a naopak.

Víra bez věrnosti je stejně nesmyslná jako věrnost bez víry. Obě k sobě navzájem patří, jsou spolu spojeny, spolu působí a spolu i rostou. Jedna druhou posiluje a naplňuje. Je-li jedna slabá, trápí se i druhá. To platí i naopak. Jsou jako dvojčata, zvláště citlivá na to, co druhé dvojčce prožívá. Když se oženíš s jednou, stane se tvou příbuznou i ta druhá. Stejně neoddělitelně patří do našeho každodenního života i víra s věrností. Ztrácíš víru? Začneš být nevěrný a každá nevěrnost oslabuje tvoji víru. Jsi věrný? Pak roste i tvá víra. Kdo má, tomu bude přidáno.

Víra však není lidským produktem, je darem od Boha. Uvědomuji si to tím více, čím intenzivněji narážím na její nedostatek v církvi, ale i v běžném životě. Nemyslím teď jen na víru spasitelnou, kterou jsme skrze pokání vstoupili do otevřeného vztahu s Bohem. Myslím spíš na víru každodenní, nutnou k růstu křesťanského společenství a k jeho přirozenému rozvoji. Této víry je mezi námi jako šafránu. Jsme spoutáni strachem, tradicemi a pohodlností. Nemáme prostor pro víru, která opouští předsudky a mrtvou tradici, aby se mohl rozvinout život z Boha.

Víra otevírá nový život, vstupuje do neznáma, nechodí jen starou známou vyšlapanou cestou. Právě nová stezka

víry dává příležitost reálně prožít Boha, který víru odměňuje a přiznává se k ní. Ale co by nám bylo platné, kdybychom ve víře odkryli něco nového, podnětného a krásného, a postrádali přitom věrnost? Víra otevírá sny a věrnost je realizuje! Naopak nedůvěra a skepse každou pohnutku víry spolehlivě pohřbí a udusí život v jeho zárodku. Zkusme se zastavit a zamyslet, kolika takových „potratů“ jsme už byli svědky? A na kolika z nich jsme se sami aktivně podíleli? Víím, je to smutná statistika a ještě smutnější je procházet hřbitovem naděj a nenarozených dětí víry, udušených dříve než mohly promluvit.

Takové zastavení nám může pomoci se zorientovat, ale nechťjme se na hřbitově zabydlet. My jsme přece byli povoláni ze smrti do života a životu máme sloužit. Otroky hříchu jsme jen do chvíle, než s hříchem předstoupíme před Pána Ježíše Krista a ve víře jej poprosíme: „Pane, já to nedokážu, já Tě potřebuji, ty jsi přece šel na kříž a nesl jsi tam i můj problém. Zaplatil jsi a Tvoje krev má moc mě vysvobodit. Ty mi můžeš darovat nový začátek, nový život. Děkuji Ti!“

Ano, víra uzdravuje a zachraňuje. A když Pán Ježíš povzbuzoval Šimona (Lk 22,32): „*Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.*“ Pak se jistě stejným způsobem modlí i za naši víru, za tu zachraňující i tu uzdravující, za víru, která vyvádí z marnosti, z mrtvé tradice a dává prohlédnout slepému. Pán Ježíš se modlí a čeká na naši odpověď víry, na naši věrnost. Věrnost není jen naplněním víry, ale i naplněním života. A co může být krásnějšího než naplněný život?

Toto číslo Živého Slova přináší v prvé řadě svědectví o každodenním zápase víry a věrnosti. Přijměte je jako povzbuzení na cestě následování Krista. Přeji Vám společně s celou redakcí hezké chvíle s Živým Slovem.

JAREK ANDRÝSEK ■

Téma příštího čísla:

Miestny zbor a jeho štruktúry - Ustanovenie starších a diakonov

Články k tématu příštího čísla „Miestny zbor a jeho štruktúry - Ustanovenie starších a diakonov“, jakož i další příspěvky, zasílejte, prosím, na adresu odpovědného redaktora do konce srpna 2005. Děkujeme. Redakce.

ŽIVÉ SLOVO

Vydává

A-ALEF

Bořivojova 620/29

718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce

Jaromír Andryšek

Okrajová 3, 737 01 Český Těšín

tel.: 558 734 794 a 776 737 2082

e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Redakční rada

Ján Číž, Ján Hudec, Karel Holý, Matúš Koša,

Peter Kozár, Ján Kučera, Ján Ostrolucký,

Tomáš Pala, Miloš Rauš, Petr Vaďura,

Jan Vopalecký, Lubomír Vyhnanek

Kontaktná adresa pre Slovensko

Peter Kozár

Vajnorská 9, 831 03 Bratislava

Tel.: 02 4437 2169 a 0908 390 753

e-mail: pkozar@bigfoot.com

Grafická úprava a tisk

Vydavatelství g-koukol.cz

Ostravská 130, 735 62 Český Těšín-Mosty

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko

Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista

Púpavová 4, 841 04 Bratislava

Expedice a administrace pro Českou republiku

A-Alef, Bořivojova 620/29, 718 00

Ostrava-Kunčičky

tel.: 596 784 269, 596 237 261,

602 552 069

e-mail: alef@ova.inecnet.cz

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava

číslo účtu: 81006-761/0100

Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Správa inzerce

Jaromír Andryšek

Okrajová 3, 737 01 Český Těšín

Tel.: 558 734 794 a 776 737 282

e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Předplatné

na celý rok 120 Kč + poštovné 60 Kč

jednotlivá čísla 30 Kč + poštovné 15 Kč

Předplatné na další období končí jen

písemným či telefonickým odhlášením

v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480

ISSN 1210-6526

**Za obsah zveřejněných článků
zodpovídají jejich autoři.**

Věřím v zázrak?

Vím, že Bůh je všemocný. Zním příběhy lidí, kteří prožili Boží dotek, čtu o Ježíšových činech a zázracích, ale není nad vlastní zážitek.

Pro život na samotě je auto nepostradatelným „členem“ rodiny. Jsme zvyklí se v něm modlit, zpívat, plánovat, diskutovat, ale hlavně se vůbec někým dopravit – do sboru, školky, práce, k lékaři, na nákup. K tomu sloužilo léta auto, které jsme dostali darem, které zvládlo řízení začátečníkem, ale hlavně dobře sloužilo. Když manžel oznámil, že životnost auta se chýlí ke konci a je třeba přemýšlet o novějším autě, tak mě pobouřil. Obvinila jsem ho, že mu „stařenka“ není dost dobrá a navíc, musel by se stát zázrak, abychom se propracovali k jinému autu. Odpověděl mi: „Věřím, že se stane zázrak.“

Pane, jak dopravím děti k lékaři, jak budeme chodit do sboru, na nákup...?

Najednou to přestala být legrace. Modlili jsme se spolu i zvlášť. On racionálně a konstruktivně, já se strachem a zmatkem („Bože, prosím, nenechávej nás bez auta. Pane, jak dopravím děti k lékaři, jak budeme chodit do sboru, na nákup...“). Argument, že by to mohla být zajímavá zkušenost mě fakt nebral. „Pane, promiň, ale to mě raději uchráň takové zkušenosti.“ Vím, jaké to je, jít ráno s klukem hodinu do školky, který tam dopoledne prospívá vyčerpáním a v poledne si to zopakovat znovu.

Trvalo asi měsíc, než jsem připustila: „Ano, Pane, jsi všemocný. Věřím, že máš moc učinit zázrak a pomoci nám k jinému autu. Jen Tě Bože prosím, když nám ho dáš, chraň nás od neštěstí, nechci si vynutit auto a pak litovat. Pane, dáš-li, pak i požehnej.“

Můj největší problém byl, nechat jednat Boha. Všude jsem mu pomáhala.

Můj největší problém v dalších dnech byl, nechat jednat Boha. Všude jsem Mu „pomáhala“. Nejprve mě napadlo využít konexe. Nevyšlo. Vyřídil leasing

– nepodařilo se. „Pane, viděla jsem už tolik aut, jak ještě nikdy před tím a nic. Pane, kudy teď?“

Jeden večer jsem třídila časopisy a našla srovnání leasingu a úvěru. „Ano Pane, to je ono – úvěr.“ Návštěva tří bank mi vzala iluze i kuráž. Navíc mi vysvětlili, že kombinace manželka na mateřské a manžel cizinec je naprosto neřešitelná. „Není Pane, vím, že není. Všem jim to ukaž! Pane, ale teď už tu zbývá jenom jedna banka...“ Nebyl problém, nevadila mateřská, cizinec, výše příjmu. Úřednice byla tak milá až mi to bylo podezřelé – nakonec se ukázalo, že mně považovala za návštěvu z ministerstva. „Pane, děkuji Ti za neúspěch ve třech předešlých bankách. Naučili mě, ptát se tak erudovaně, až paní úřednice udělala věci, které vůbec nemusela. Děkuji.“

Věci dostaly spád, byly peníze, možnosti výběru, našel se i ručitel, sice na čtvrtý pokus, ale už jsem byla zvyklá. „Pane, děkuji za ručitele. Požehnej jemu a nám pomoz ho nezatížit.“ Bůh nás ujišťoval, že s námi bude a doveče vše do konce. Ve finále jsme stáli před rozhodnutím, které auto ze dvou posledních vybrat. „Pane, rozhodni které!“ Boží odpověď mě neuspokojila – „Vyberte si sami, rozhodněte se, Já požehnám.“

„Pane, neumím si vybrat, neumím se rozhodnout – ukaž které!“ a Bůh jakoby se odmlčel. No dobře, necháme si poradit lidma. Skutečnost, že co člověk, to názor a odlišná rada, mě vrátila zpátky k Bohu. „Odpusť, Pane, ale ještě jeden člověk chce ta auta vidět a poradit nám. Pane, co když to je cesta k našemu rozhodnutí?“ Poctivě jsem tomu člověku celé odpoledne volala, nic, nebral telefon. „Pane, teď to udělám naposledy, opravdu...“ a zase nic. Zklamání. Jen tak jsem otevřela Bibli a tam stálo: „Jen si volej, odpoví ti někdo?“ (Jób 5,1) Tu situaci mám dodnes v paměti, ohromná úleva. „Pane, děkuji za Tvou trpělivost, shovívavost, znovu podanou ruku. Tvá odpověď byla tak trefná, až mě pobavila. Pane, vím, co mám dělat. Děkuji.“

Pane, děkuji... Tvá odpověď byla tak trefná, až mě pobavila!

Hned ráno jsme šli pro auto, vybrali si, dostali slevu a za pár dní odjeli. Perlička na závěr. Seděla jsem v autě (už našem) a kolem pobíhal prodávající, obchodník tělem i duší, stále cvrlikal, že uvidíme, jak budeme spokojeni, jak nám to poslouží... Už jsem nevydržela a nahlas řekla: „Dej Bože, aby posloužilo a požehnej!“ Obchodník se konečně odmlčel a řekl, že v našem případě tomu i věří. Bože děkuji!

DÁŠA HRICOVÁ ■

Jak si počínáme s mocí svých myšlenek?

V každodenní slepé uličce

Bert právě plánuje vraždu. Sedí u počítače a odstřeluje joystickem jedno nepřátelské monstrum za druhým. „Ne, já to samozřejmě nedělám doopravdy, ale kdo by mi chtěl zakázat moje myšlenky? Někteří lidé dokážou opravdu prudit. Táta, učitel(ka), soused a malá sestra mi lezou na nervy. A přece nikdo neví nic o tom, že to jsou pro mne malé příšery. Táta mne omezuje s kapesným a myslí si, že mne tak bude moci držet zkrátka. Škola je stejně pitomost a od té doby, co mne viděl soused s barvou, si myslí, že jsem Graffiti sprejer. A malé sestry by měly být odstraněny, protože jen otravují! Kdyby tito všichni jen věděli, a že je všechny odstřelím... Když mě otec okřikuje, abych ho laskavě vyslechl, stačí se jen ušklíbnout a přivádí ho to do nepřítelství. A já se prostě jen tak dívám skrz něj. Pro mne prostě neexistuje, pro mne je šup - bác!“

Naše soukromé myšlenkové kino

Možná, že se projíždíš na jiném myšlenkovém výletě jako Bert, ale každý z nás zná film promítaný v hlavě, který nám nikdo nemůže vzít. Někdo si prožívá občas toto myšlenkové kino, ve kterém sedí pokaždé v první řadě - kdy chce a jak dlouho chce. Jiný se vlastních myšlenek možná zděsí, protože pozoruje, že ho zajaly a začínají ho trápit.

Jsou svobodné myšlenky skutečně svobodou anebo vězením?

Co kdyby se staly realitou? Co když ho už nepustí a stanou se nucením nebo závislostí. Závislostí na útěku z reality a nedovoleném uspokojení? Jsou svobodné myšlenky opravdu svobodou? Anebo se stanou vězením, slepou uličkou, ve které není možno se otočit zpět? Kolik lidí „se ohlušuje“ muzikou, filmy a počítačovými hrami, alkoholem nebo drogami, aby utekli před vlastními myšlenkami...

Někdo vidí, co je za naším čelem

Když byl Ježíš zde na této zemi, byli jeho současníci překvapeni a vyděšeni tím, že znal jejich myšlenky (L 11,17;

Mt 9,4; 12,25), cítili, že je prohlédl a že je zná skrz naskrz. Nemohli mu nic předstírat.

Představ si, že bych teď mohl vidět za tvé čelo, že bych mohl vědět, o čem právě přemýšláš... Trapné, co? Pravděpodobně bys tu seděl - nebo také já - s červenými ušima, nebo ne?

Někdy, když kážu v některém sboru, vidím obličej, o kterých mám dojem, že jsou myšlenkami někde úplně jinde. I já se musím přiznat, že moje myšlenky jsou často při kázání na procházce. Některá hesla budí asociace, řídí mé myšlenky na vzpomínky a zážitky. A v okamžiku jsou myšlenky daleko za horami. Jeden starý kazatel to vyjádřil docela světsky: „Nechtěl bych vědět, kolik obědů bylo už uvařeno během nedělního kázání...“

Někoho jeho myšlenky trápí, protože ho nechťejí opustit. Cítí se jako na kolotoči, točí se v kruhu, který se stále zrychluje... Moc myšlenek nám přináší bezesné noci, může nás zavléci do euforických vizí a snů vzdálených od skutečnosti. Anebo nás mohou strhnout do víru strachu a obav jako na skluzavce do bezedného prostoru.

Můžeme svět svých myšlenek ovládat nebo naše myšlenky ovládají nás?

“Pitomé myšlenky má každý“, říká humorista, malíř a spisovatel Wilhelm Busch (1832-1908), „ale moudrý si je nechá pro sebe“.

Je to opravdu řešení, jak se vypořádat s neřešitelnými problémy? Ústup do samoty vlastního myšlenkového světa?

Určitě je dobré, že nám Pán Bůh dal čelo. Přesto jsme za své myšlení před Bohem odpovědní. Proto moudrý Šalomoun varuje (Kz 10,20): „Králi nezlořeč ani v myslí, boháčovi nezlořeč ani v pokojíku, kde uléháš, neboť nebeské ptactvo roznese ten hlas, okřídlenec vyraď každé slovo.“ A v 5M 19,9 je řeč o konkrétním příkladu: „Dej si pozor, aby v tvém srdci nevyvstala ničemná myšlenka!“ Tím nám Boží slovo říká také to, že kontrola našich myšlenek je možná. Ale jak?

Zdá se, že myšlenka je svobodná, ale v člověku je něco mnohem mocnějšího, něco, co může myšlenky vést.

L. N. Tolstoj

Hrabě Lev Nikolajevič Tolstoj (1828-1910), ruský spisovatel, to říká takto: „Zdá se, že myšlenka je svobodná, ale v člověku je něco mnohem mocnějšího, něco, co může myšlenky vést.“ Říká tak svými slovy to, co ukazuje Pavel v 2K 10,5: „...Jimi boříme lidské výmysly a všecko, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista“. Jak ale můžeme své myšlenky sami kontrolovat a řídit?

Setrvačnické přemýšlení

Možná jsi v zajetí kroužících a nikdy nekončících myšlenek. Hloubáš nad tím a tvé myšlenky se točí v kruhu: starosti, stres, obavy, pochybnosti, smutek, domněnky, podezírání, neúspěchy, obavy ze selhání nebo nutkavé přemýšlení tě nahání dokola a okrádají tě o spánek. Job o tom dokázal v kap 7,4 zpívat píseň: „Když uléhám, ptám se: »Kdy už vstanu?« a pak zase: »Kdy se snese večer?« Syt jsem toho, na lůžku se převalovat do rozbřesku.“

Hřích začíná v mysli

Většina křesťanů si bohužel myslí, že hříchy jsou jen dokonané činy. A mohou si myslet na co chtějí, dokud se myšlenky nestanou činy. Ale tak to není! Ty sám velmi dobře víš, odkud pocházejí tvé myšlenky. Někdo se trápí závisť nebo žárlivostí, někdo jiný hořkostí a nesmířlivostí, třetí perverzitou a nečistými myšlenkami.

Myšlenku před Bohem neukryješ!

Buď před Bohem čestný! Tak jako tak před ním nic neukryješ, i když jsi navenek korektní a čistý křesťan. Jak to vypadá ve tvých myšlenkách? Znamý evangelista Richard Müller to jednou řekl takto: „Většina lidí nehřeší skutky z nedostatku příležitosti anebo ze skrupulí, co by si o nich jiní pomysleli. Ale

ve svých myšlenkách všichni již tyto činy vykonali.“ Pán Ježíš to říká zcela jasně (Mt 15,19): „*Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky. To jsou věci, které člověka znesvěcují.*“

Clean your Mind! Očisti své myšlení!

Jak můžeme vyčistit svůj myšlenkový svět? Můžeme náš myšlenkový „disk“ smazat či znovu instalovat jako u počítače anebo prostě smazat, jak tomu bylo u staré dobré břidlicové školní tabulky? Ty sám víš velmi dobře, jaké myšlenkové pochody tě vedou k „jízdě dolů“! Uvědom si, které myšlenky tě stahují do víru hříšného a negativního myšlení. Toto téměř automaticky nastavené kroužení tvých myšlenek je nutno zastavit! A sice s nasazením vůle, vědomě a ihned. Za žádných okolností se nesmíš nechat hnát ve svých myšlenkách, jinak jsi s nimi prohrál a jsi snadnou kořistí ďábla.

Uvědom si, které myšlenky tě stahují do víru hříšného a negativního myšlení!

Stop myšlenkám v Bibli

Bible nám uvádí některé příklady, kde lidé popisují, jak vědomě přerušili své myšlenky. Uvedme tu dvě události, které nám mohou pomoci:

- Stop myšlenkám u Joba:

Ve svém rozhovoru s přáteli, kteří jej podezírali, že může mít ve svém životě nějaké tajné viny, vyznává nemocný Job, jak vědomě zacházel s viditelným pokušením a jak kontroloval své myšlení (Jb 31,1-2): „*Uzavřel jsem smlouvu se svými očima, jak bych se tedy směl ohlížet za pannou? Jaký je úděl od Boha shůry, dědictví od Všemocného z výšín?*“

- Stop myšlenkám u Davida:

David byl na útěku před Saulem a schovával se se svými věrnými v zadní části jedné z jeskyň při Engadi. Jeho pronásledovatel, který nic netušil, si odskočil do přední části jeskyně. Teď je příležitost konečně se zbavit svého nepřítel! Davidovi muži tuto myšlenku ještě zesilovali. David se však nenechává svést - jen tajně odřízl cíp Saulova pláště. Jeho svědomí bylo na místě. Věděl, jak škodlivé pro něj by bylo pokračování v takových úvahách a v jejich realizaci. Úvahám o pomstě postavil hráz a zabránil i svým mužům, aby se Saula chopili (viz 1S 24,1-8)!

Nepřetržitý úklid

Pozorujeme, že stop myšlenkám není záležitost, kterou bychom - jako např. obrácení k Bohu - udělali jednou provždy. Je to výcvik, který vyžaduje denně mou vůli a ochotu poslouchat Pána Ježíše namísto mých vlastních myšlenek. Často to v mém myšlení vypadá jako na mém psacím stole: totální chaos! Už se v tom nevyznám a nejraději bych usedl k novému psacímu stolu. Ale pomůže pouze jediné: Abych si na svém stole udělal znovu pořádek, musím se nutit k disciplíně. To znamená jednotlivé kauzy, akta a dokumenty přebrat, roztržít a odložit - a spoustu toho vyhodit do koše.

Z malé komůrky velké smetiště

Podobně je tomu i s mým myšlením: na začátku musí být poznání a přiznání, že v mém myšlení - a často i v mém životě - panuje chaos (tohuwabo) místo pokoje Božího myšlení.

Možná jsi se obrátil již před lety a přinesl před Pána Ježíše své hříšné činy. Ale zadní komůrku svého myšlení sis dále podržel ve své vlastní režii. A dnes pozoruješ, že z toho je smetiště, které se před Pánem pokouší skrýt. Otevři mu dnes dveře ke svému myšlení, čiň pokání a vyznej mu všechno, co v něm je nečistého. On to stejně všechno ví.

Pokání z mého falešného a hříšného myšlení

Činil jsi už někdy pokání ze svých myšlenek? Potřebuji očištění svého myšlenkového světa Pánem Ježíšem! A to se děje jen pokáním, vyznáním, odpuštěním a změnou myšlení.

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě veď!
Žalm 139,23-24

Proto jsou zde některé kroky, které ti k tomu mohou pomoci:

- 1. Vyznej Bohu upřímně své negativní myšlenky!** Pověz Bohu v modlitbě, kde a jak často špatně smýšlíš o jiných a popros o odpuštění (Ž 139,23): „*Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid.*“
- 2. Vyznej mu své hříšné, perverzní myšlenky.** Vylož je Bohu. Řekni mu

upřímně, co tě v tvých myšlenkách zatěžuje a z čeho chceš být vysvobozen.

- 3. Vyznej mu své myšlenky, plné starosti, své pochybnosti a svůj strach.** Neustálé přehrabování se v obavách a strachu je v zásadě nedostatečná důvěra Bohu a tím nevěra.
- 4. Vyznej mu své egoistické myšlení.** Vyznej mu svou pýchu, své falešné sebevědomí, ale také své komplexy méněcennosti, svou přehnanou útloucitost a zraněnost, svou závist, své domněnky, vzpomínky a předtuchy. Tohle všechno působí, že se vše točí jen kolem tebe samotného. Ale tak není ve středu Pán Ježíš, nýbrž tvé Já.

Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“

První List Janův 1,9

Pán Ježíš nám slíbil, že nám odpustí všechny hříchy, které mu vyznáme! V 1J 1,9 je psáno: „*Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.*“

Odpuštění našich hříšných myšlenek dává podivuhodné vnitřní vysvobození a duchovní nadechnutí, které činí naše srdce šťastným a náš život se změní! Pán Ježíš nazývá blahoslavenými ty, *kdo mají čisté srdce* (Mt 5,8).

Z KNIHY EBERHARDA PLATTE:
LEBEN AUF DEM PULVERFASS? CV
DILLENBURG; PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA ■

Vyslyšená modlitba

Rok 2004 byl pro naši rodinu těžkým rokem zkoušek. Syn maturoval, dělal přijímací zkoušky na vysokou školu, manžel procházel zdravotními problémy, rekonstruovali jsme byt a mně čekala náročná zkouška zvláštní odborné způsobilosti. Když už se mi zdálo, že jsem v koncích, vyslyšel Bůh modlitbu jedné sestry, která se paradoxně nemodlila za zkoušenou, nýbrž za zkoušející.

Pracuji na Městském Úřadě v Českém Těšíně jako matrikářka. Tato profese má i svá specifika – matrikář může být mimo jiné ten, který složí zákonem předepsanou zkoušku. Když vešel v platnost nový zákon „o úřednících“, ze kterého bylo zřejmé, že i matrikář musí absolvovat zkoušku zvláštní odborné způsobilosti, myslela jsem si, že se mně to netýká. Neuvědomila jsem si ovšem, že s ukončením činnosti okresních úřadů přešly některé pravomoci do kompetence městských potažmo krajských úřadů. Začali jsme vyřizovat agendy, které jsme do té doby nedělali a k tomu je nutná zkouška. Když za mnou přišla naše personální pracovnice s tím, že mě na zkoušku přihlásila, byl to pro mě doslova šok. Zkoušky se totiž skládají v Benešově, jsou pověstné svou náročností.

Na matrice pracujeme tři, jedna kolegyně už je v důchodovém věku a zkoušku nemusí podstoupit, druhá kolegyně přišla právě z okresního úřadu a zkoušku už měla. Řekla mi, ať se na zkoušku dobře připravím, že to není žádná legrace. Jsem spíše optimistou a tak jsem si řekla: „Buď se učit, modlit a není možné, abych zkouškou neprošla.“ Kolegyně mi však vysvětlila, že tato zkouška se skládá ze všeobecné a odborné části. A zatímco u všeobecné se musí zvládnout 10 všeobecných zákonů, tak u odborné se skládají zkoušky s příslušných odborných zákonů. Na matrice je jich 38 a sahají až do roku 1811, kdy platil Všeobecný občanský zákoník. Když mi to kolegyně řekla a já jsem si uvědomila, jaký byl ve škole můj vztah k dějepisu, začala jsem tušit, že to nebude jednoduché.

Přesto všechno jsem plná optimismu jela na první konzultace do Benešova. Předsevzala jsem si, že si všechno poznamenám, ale přednášející nasadila tempo, na které jsem nemohla stačit. Nevyspaná po dlouhé cestě jsem se vedle sedící kolegyně zeptala, jestli to stíhá a přednášející mě hned okřikla, že pokud mě to nezajímá, mohu jít klidně na Konopiště, že mě držet nebude. Ještě pořád nebylo tak zle. V pátek se začalo přednášet státní občanství. Přišla přednášející, naprostý mistr ve svém oboru a soudní znalec zároveň. Mnohé z nás ji znaly jen podle jména, teď v nás vzbuzovala respekt nejen svými znalostmi, ale i svým arogantním jednáním, kterým nás chtěla vybudit k co nejlepšímu výsledkům. Přišla i se stohem knih, které bychom prý měli na úřadech mít a dala nám 4 týdny na prostudování. V tu chvíli jsem poznala, že je zle.

Do Benešova jsme se sjeli z různých míst z celé republiky a mnohé kolegyně využívaly večery k zábavě a popíjení. Já jsem byla na pokoji s matrikářkou z vedlejšího okresu: Od první chvíle jsme si dobře rozuměly. Řekla jsem jí i své svědectví o tom, jak jsem poznala Pána Ježíše. Byl to světlý okamžik jinak pochmurného školení.

Pokud neudělám zkoušku, ztratím práci.

Doma skončilo veškeré volno, zájmy, televize a dokonce jsem přerušila i zpí-

vání v pěveckém sboru „Živá Píseň“, protože tu látku jsem nestačila ani přečíst, natož se ji naučit. Modlila jsem se a prosila Pána, abych mohla zkouškou úspěšně projít. Jinak bych na úřadě nemohla zůstat. V té době navíc musel manžel odjet na služební cestu na Ukrajinu, syn maturoval a při tom všem jsme ještě nebyli hotovi s rekonstrukcí bytu. A zatímco kolegům z jiných úseků stačily na zkoušku 4 týdny, my jsme vyrazily na další konzultace a látky k učení ještě přibýlo.

Nakonec jsem ke zkoušce odjížděla s čistým svědomím. Přípravě jsem věnovala veškerý volný čas, dokonce i týden dovolené. Dvěstě samostatně vypracovaných otázek bylo zkoušeno velmi důkladně. Modlila jsem se a měla jsem představu, kterou otázku z odborné části bych chtěla dostat. Testy ze všeobecné i z odborné části prošly všechny matrikářky. Pak nás rozdělili do skupin na ústní zkoušky. Naneštěstí jsem se dostala do skupiny k obávané paní doktorce. Do rána jsme s kolegyní neusnuly, učily se a modlily. Přála jsem si dostat jednu otázku ze státního občanství, která sice byla obsáhlá, ale já měla pocit, že bych řekla alespoň něco. Nakonec jsem ji k odborné zkoušce skutečně dostala. Z 15 minut se zkouška protáhla na 50. Paní doktorka byla skutečně důkladná, přesvědčila mě, že ničemu nerozumím. Osm matrikářek muselo zkoušku opakovat. Já byla mezi nimi, přestože jsem matriku podle slov paní doktorky zvládla na výbornou, musela jsem opakovat státní občanství.

Byla jsem zklamaná. Věnovala jsem tomu tolik času, spousta lidí z rodiny i ze sborů se za mě modlila. Volali mi, psali povzbuzující zprávy, mysleli na mě. Nemohla jsem pochopit, proč to Pán tak udělal. Vždyť více jsem tomu už dát nemohla. Manžel s mladším synem pro mě přijel autem a jeli jsme na Vysočinu, kde bydlí manželovi rodiče. Máme s nimi moc pěkný vztah a mohla jsem tam načerpat trochu klidu a uvědomit si, že jsou jiné, důležitější hodnoty. Odtud jsme pokračovali na jižní Moravu, kde pobýval náš starší syn u své dívky ve věřící rodině. Všude jsem cítila porozumění a účast spoluvěřících, a to i po návratu domů.

Učit už jsem se nemohla, na státní občanství jsem už nemohla ani podívat. Měla jsem dojem, že si už ani jedno datum nezapamatuji. Lépe než v Benešově

to už nikdy umět nebudu. Popsala jsem sedm papírů formátu A4 a nestačilo to. Dávala jsem se na stohy knih a předpisů a nevěděla jsem, jak do toho. Potřebovala jsem vypnout. Nejbližší termín zkoušky byl až v půli září a tak jsme vyrazili na dovolenou. Ovšem dovolená netrvala dlouho. Kolegyně mi poslala SMS: „Zkouška 31.8. Ministerstvo vnitra Praha 8.15.“ Měla jsem úplně po náladě. Navíc zkouška nebyla v Benešově, ale v Praze, kterou neznám. Naši spoluvěřící hostitelé hned poznali, že se něco stalo. Svěřila jsem se a oni to nesli se mnou.

Pane, jaká je Tvá vůle?

Doma, mě napadlo, že Bůh možná nechce, abych pracovala na úřadě a má pro mě něco jiného. Nemodlila jsem se za určitou otázku ke zkoušce, ale za poznání Boží vůle: „Pane, je-li to tvůj vůlí, abych na matrice pracovala, pomoz mi to zvládnout.“ Musím dodat, že veškeré modlitby, telefonáty, SMS mi byly obrovským přínosem, věděla jsem, že v tom nejsem sama. Nebojte se svěřit se svými problémy ve sboru, spoluvěřící se za vás budou rádi modlit.

Přestože pro mne cesta do Prahy neznamenal nic radostného, povzbudila mě nabídka mé kolegyně z Roudnice nad Labem, že mohu přespat v Praze u její maminky. Byla jsem jí moc vděčná a děkovala Pánu. Zkoušky byly v 8.15 hodin a já to mám vlakem do Prahy skoro 6 hodin. Uvědomila jsem si, v kolik bych musela jet a jak bych asi u té zkoušky vypadala.

Ve vlaku jsem si vytáhla svůj „gedeonský“ Nový zákon, který mám moc ráda. Jsou v něm hned na začátku vypsané verše pro různé situace. Pro případ, že se bojím, jsem tam našla Žalm 13,6: „Proto smíme říkat s důvěrou: Pán při mně stojí, nebudu se bát, co mi může udělat člověk?“ Povzbudilo mě to. Napadlo mě, že i ta paní doktorka může mít dobrou náladu a nebo tam bude jiná, které se už tak nebudu bát. Ve vlaku jsem se modlila, věřila jsem, že pokud je to Boží vůle, abych byla na úřadě, Pán mi jistě pomůže.

S kolegyní z Roudnice jsme se ještě do noci učily a opět nemohly spát. Ráno jsme se vydaly ke zkoušce. Bylo nás tam celkem 12. Přivítaly jsme se s kolegyněmi, se kterými jsme se znaly z Benešova, ale moje myšlenky se soustředily na to, kdo bude zkoušet. Jedna z kolegyně mi

oznámila, že tam je ta, kterou si nepřeji a že má „ohromnou náladu“. Prý neodpověděla ani na pozdrav. To mě vyděsilo a říkala jsem si, že tam nemám pro co chodit. Nikdy to nebudu umět tak, jak paní doktorka. Než jsem se vzpamatovala, volali první tři a já zaslechla své jméno. Znovu jsem se modlila: „Pane, jestli Ty chceš, abych na matrice zůstala, pomoz mi, prosím...“

Vytáhla jsem si otázku, přečetla si obě její části a zjistila jsem, že o tom vůbec nic nevím. Zůstala jsem stát a nevěděla jsem, co dělat. Zda od zkoušky odstoupit nebo prosit předsedkyni komise, abych si mohla vytáhnout novou otázku. Stála jsem tam jako socha a nebyla schopna slova. Paní, která nás uváděla mi řekla, abych si sedla a psala a neztrácela čas. Poslechla jsem ji, sedla si a napsala asi 4 myšlenky k té první části otázky a asi 2 k té druhé části. Bylo toho velice málo, asi půl stránky. Seděla jsem a modlila se.

Obávaná paní doktorka mě vyzvala, abych začala, když nic nepíšu. Hned se mně zeptala, čím začnu. Řekla jsem jí, že státním občanstvím. Nemělo cenu to protahovat. V přípravě jsem toho napsala málo a čekala jsem, že mě zcela jistě vyhodí. Byla však milá a usměvavá, vyzvala mě, ať tedy začnu, že se těší. Najednou jako bych viděla ten zákon před sebou! Vždyť to je ten, který jsme si v noci s kolegyní opakovaly! Dala jsem se do vysvětlování a ona spokojeně pokyvovala hlavou. Řekla mi sice, že jeho platnost skončila a kdo ho nevyužil, že už tedy neměl možnost takto občanství získat. Vzpomněla jsem si okamžitě, že po něm následoval další zákon. Byla spokojena. Hned jsem podotkla, že jeho platnost končí 2.9.2004 a lidé to nestihnou využít. S úsměvem mi řekla, že to už není moje starost, že jen chtěla vědět, jestli to umím. Poděkovala mi a já, jelikož jsem nevěděla proč, jsem tam seděla a mlčela.

Vyzvala mě, abych přešla k další otázce. Nechácala jsem, proč po mně ze státního občanství už nic nechce. Prý jsem otázku vyčerpala a ať pokračuji s další částí zkoušky. Začala jsem vykládat druhou část otázky a všichni se na sebe začali dívat a předsedkyně komise mě zastavila s tím, že jsem si špatně přečetla otázku, že mluvím úplně o něčem jiném. Když viděla, že žádné poznámky nemám, nabídla mi, abych to zkoušela z paměti nebo od zkoušky odstoupila.

Začala jsem tedy z paměti a během několika slov jsem si uvědomila, že to je vlastně to, co v práci běžně dělám. Povykládala jsem jí to, ona zase poděkovala. Já jsem opět nechápala proč. Pak mě celou vyděšenou vyzvali, abych odešla, že to je všechno.

Když jsem vyšla ze zkušební místnosti, ostatní si okamžitě mysleli, že mě zase vyhodila. Byla jsem tam poměrně krátce. Řekla jsem, že asi ne, že se na mně pořád usmívala a vůbec nekřičela. To bylo 9 hodin ráno. Zkoušky pokračovaly do půl druhé, aniž by kdokoliv z nás věděl, jak dopadl. Hned mi volal bratr z jižní Moravy a povzbuzoval mě, že se za mne modlili a že to bude dobré. Po něm následovaly další telefonáty. Mezitím pokračovaly zkoušky, opět se spoustou emocí a slz. Z dvanácti čtyři neuspěli a nad třemi komise moc zvažovala, zda jim osvědčení dát nebo ne. Na závěr přišlo hodnocení, ve kterém nám paní doktorka sdělila, jak málo jsme byli připraveni a že jedinec já jsem ji potěšila. Nechtělo se mi tomu věřit.

Jsem vděčna všem, kteří na mně mysleli, volali mi a psali SMS. Také manžel mi napsal verš, který mne povzbudil (Izaiáš 41,10): „*Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti.*“

Pán ji dal myšlenku: Nemošli se za zkoušenou, nýbrž za zkoušející.

Když jsem se vrátila zpět do shromáždění, jedna zkušená sestra, které si velice vážím, se mě ptala, jak to dopadlo a jaký byl průběh zkoušek. Když jsem ji odpověděla, řekla, že když se za mně modlila, najednou jí dal Pán myšlenku, aby se nemodlila za mně, ale za tu zkoušející, ať se mnou jedná klidně, abych to mohla zvládnout. Ani netušila, jak byla její modlitba vyslyšena.

Co říci závěrem? Celé toto nepřijemné období bylo pro naši rodinu velkou Boží školou. Hodně jsme doma přemýšleli, co nám tím vším chce Pán říct. Při první zkoušce jsem Pána prosila, aby mi pomohl realizovat moje představy a požadavky. Neptala jsem se přitom na to nejpodstatnější – na jeho vůli. Pán však chce, abychom se mu vydali cele a byli na tom místě, kde nás chce mít On.

BRONISLAVA HAMANOVÁ ■

Proste a bude vám dáno!

Mami, proč nevěříš v Boha?

Jako svobodná jsem žila v západních Čechách v nevěřící rodině. Ani po svatbě a přistěhování se do Bohumína se to nezměnilo. Změnu do mého života mi přinesly děti, a to hlavně v době, kdy dospívaly. První v naší rodině uvěřil v Ježíše syn Ivo. Viditelně jsem poznávala, jak se mění před očima. Stával se klidným a vyrovnaným. Oznámil mi, že uvěřil na chatě během pobytu na Nivách a chtěl se o to se mnou podělit. Jeho příběh o tom jak uvěřil v Boha byl mým prvním oslovením. Na závěr se mne totiž zeptal: „Proč nevěříš v Boha?“ Já jsem mu tenkrát neuměla odpovědět, protože jsem se o Boha nikdy nezajímala. Jen jsem se bála smrti, protože jsem si myslela, že smrtí vše končí.

Později jsem od něj dostala pozvání na Nivy, kam měly jet maminky ostatních mládežníků našeho sboru. Nakonec jsme tam jeli jenom já s manželem, ale na tento pobyt nikdy nezapomenu. První, co mne oslovilo po příjezdu na starou chalupu na Nivách v březnu 1994, bylo setkání s křesťanskou mládeží z Havířova, která se tohoto pobytu také zúčastnila. Téměř jako šok na mne působilo jejich upřímné a kamarádké jednání mezi sebou navzájem a také jejich chování k nám „starým“. Protože jsem 40 let pracovala s mládeží ve školství, vnímala jsem tento rozdíl v chování velmi intenzivně. Vyslechla jsem si při besedách s nimi a s ostatními nevěřícími jejich vyprávění jak uvěřili v Ježíše Krista a zatoužila jsem být jako oni – věřící v Boha. V duchu jsem si říkala, jak to mám ale udělat?

Mé přání bylo Bohem vyslyšeno.

Před očima mi proběhl celý můj dosavadní život a zjistila jsem, že vůbec nebyl takový, jaký by měl být. Uvědomila jsem si řadu svých chyb a provinění, jak vůči svým nejbližším, tak vůči ostatním lidem, za které bych se před Bohem styděla. Protože jsem však po NĚm toužila, rozhodla jsem se, že se pomodlím, aby mi mé hříchy odpustil.

Mé přání bylo Bohem vyslyšeno. Cítila jsem, jak se moje nitro něčím naplňuje a v té chvíli jsem pocítila v sobě ohromný klid a pokoj, až jsem se toho lekla. Druhý den, když jsem v naší skupince četla úryvek z Bible (Matouš 7,7 a 8): „*Proste a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno*“, začaly mi po tváři stékat slzy, za které jsem se však nestyděla.

Můj další život se změnil. Byla jsem obohacena setkáváním se s lidmi ve sboru, netoužila jsem po světských oslavách ve škole (narozneniny, vánoce, velikonoce). Bylo to na mně už asi vidět, protože se mne ptali ve škole, co se se mnou stalo. Společenství věřících lidí mi dávalo více než kontakt s nevěřícími kolegy. V listopadu 1994 jsem se nechala v Ostravě-Kunčičkách, ve svých 51 letech pokřtít.

MARIE ŠTĚRBOVÁ ■

Tati, co ti brání v tom, abys uvěřil?

Narodil jsem se koncem první republiky v roce 1935 a jako katolík jsem byl pokřtěn. Otec byl bez vyznání, modlit se mne naučila maminka - byli jsme však takoví, jak se říká, formální křesťané. Téměř celý svůj aktivní život jsem vlastně strávil bez Boha. Oženil jsem se v roce 1970 a manželka byla rovněž nevěřící. Když se nám narodily děti, ptal se mne jednou syn na to, co bude po smrti. Nebyl jsem schopen dát mu uspo-

kojivou odpověď. Vyjádřil jsem se v tom smyslu, že je ještě mladý, má celý život před sebou, ať si ze smrti nedělá starost. Myslím, že jsem jej tím hodně zklamal. Pomyšlení na to, že po smrti již nebude vůbec nic bylo totiž i pro mne velmi deprimující. Když jsem po ukončení studií nastoupil do zaměstnání, řadu let jsem byl zaměstnán v nepřetržitém provozu na ocelárně, kde člověk navíc ztrácí pojem o tom, co je to neděle. Ta pro mne vlastně vůbec neexistovala, celý rok byl jen jedno nepřetržitě střídání ranních, odpoledních a nočních směn.

Po pádu komunismu, kdy jsme mohli komunikovat s celým světem, jsem si jednou v novinách přečetl, že nějaká organizace z USA nabízí bezplatné korespondenční kurzy angličtiny. Protože jsem se chtěl v angličtině zdokonalit, přihlásil jsem se. Po základních informacích, které jsem obdržel, jsem dostal od svého konsultanta první texty. Byl jsem velmi překvapen, že to byly texty biblické (Janovo evangelium). Celý kurz vycházel z moderního anglického překladu Bible. Zároveň ke každému úseku byly připojeny otázky, na které jsem měl odpovědět. Vzpomínám si, že zejména jedna z nich mne přiměla k přemýšlení. Týkala situace, kdy třetího dne po ukřižování Pána Ježíše našla Marie Magdalská kámen odvalený od hrobu a hrob byl prázdný. Otázka zněla: „Co si o tom myslíte?“ Nejprve jsem se to pokoušel prodiskutovat s jedním kolegou, katolíkem, ale vyhnul se odpovědi. Nakonec jsem se pokusil najít odpověď sám. Řekl jsem, že se zde jedná o otázku víry. Uvědomil jsem si totiž, že tuto skutečnost můžeme přijmout jedině vírou.

Co si myslíte o ukřižování? Že to mohu přijmout jedině vírou.

V téže době začal náš syn chodit do Křesťanského sboru v Bohumíně, pro mne zcela neznámé církve. Později mi syn sdělil, že se v Ostravě na společném shromáždění věřících nechal pokřtít. Z katolické praxe jsem se domníval, že přítom dostal také nějaké jméno. Ale on mi vysvětlil, že tady nejde o jméno, ale o rozhodnutí člověka přijmout do svého

života Ježíše Krista jako svého Pána. Když také naše dcera začala chodit do Křesťanského sboru, přijali jsme pozvání i my dva s manželkou.

Velmi důležitým byl rovněž pro mne dvoudenní pobyt na Nivách, kde jsem se poprvé blíže seznámil nejen s Biblií, ale i s věřícími lidmi a jejich příběhy o tom jak uvěřili. Většina z těchto popisů byla velmi emotivní, takže jsem byl přesvědčen, že se jedná o zcela mimořádnou událost, a rovněž jsem očekával, že se něco mimořádného stane i se mnou. I když jsem se na konec pobytu spolu s několika věřícími modlil a prosil Pána, aby vstoupil i do mého života, žádnou silnou zkušenost jsem nezažil. Usoudil jsem, že po tak krátkém kontaktu s křesťany nejsem ještě dostatečně připraven k tomu, abych se mohl stát jedním z nich.

Začali jsme pak do křesťanského sboru chodit s manželkou pravidelně a zúčastnili se i řady akcí týkajících se otázek víry, jak veřejných, tak s křesťany v jejich bytech. Protože manželka

uvěřila již při našem prvním pobytu na Nivách, začal jsem být velmi nejistý a namlouval si, že zřejmě nejsem mezi těmi, kterým se této milosti – uvěřit a přijmout Pána – dostane. Jednoho večera se mne pak syn zeptal: „Tati, co ti brání v tom, abys uvěřil?“ Odpověděl jsem mu, že si to upřímně přeji. Nato jsme se doma s celou rodinou společně pomodlili a já vyjádřil svou tužbu, aby Pán Ježíš vstoupil i do mého života. Nyní už vím, že rozhoduje vyslovené pozvání a ne síla prožitku. Při nejbližším křtu v Ostravě-Kunčičkách jsem se v roce 1994 nechal pokřtít.

Můj život se začal pomalu měnit. Zjistil jsem, že mi opravdu vadí, bere-li někdo jméno Boží nadarmo. Změnil se i můj způsob vyjadřování. Připomněl jsem si řadu svých provinění z minulosti a snažil jsem se je napravit, jak omluvou, tak hmotně. Jednou jsem se totiž k jednomu kolegovi při společném nákupu materiálu z podniku zachoval nečestně a podvedl jej. Po uvěření se ve

mně ozvalo svědomí. Zavolal jsem mu a řekl, že jsem se stal věřícím, a že jej žádám o odpuštění. Tu část materiálu, kterou jsem si tehdy odložil pro sebe jsem mu předal. Byl jsem šťasten, že jsem k tomu našel dostatek odvahy. Připadal jsem si jak Zacheus, když jej v jeho domě navštívil Kristus (Lk 19,8): „...jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“

To, že se člověk stane křesťanem, jej určitě nezabavuje běžných lidských starostí a nemocí, které se dostávají zvláště s přibývajícím věkem. Velkou vzpruhou a pomocí pro mne je to, že se mohu se svými problémy kdykoliv v modlitbách obracet ke svému Pánu a že zároveň mohu počítat s modlitební podporou ostatních spoluvěřících. Rovněž vědomí, že smrtí můj život nekončí, ale že mám naději na shledání se svým Pánem na věčnosti mi pomáhá kráčet po této cestě, i když si plně uvědomuji, jak často má víra kolísá.

IVO ŠTĚRBA STARŠÍ ■

Příběh z lázni - Poslání

Blížil se termín mého nástupu do lázni. Provázela mne nechuť, obavy. Chtěl jsem to vzdát, ale nevěděl jak? Na co se vymluvit? Měl jsem touhu utéct, vyhnout se tomu, co na mě čeká a co mě deprimovalo. Změna prostředí, noví lidé, spolubydlící na pokoji, kterého bych svým kašlem určitě rušil. Takové a jim podobné myšlenky se mi stále honily hlavou a s nimi jakási těžko vysvětlitelná obava. Neubráníl jsem se a nakonec jel. Jako bych musel.

Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.

Hned první den mého pobytu v léčebně jsem si četl v Matoušově evangeliu (9,9-12) tato slova: „Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když potom seděl u stolu v domě, hle, mnoho celníků a jiných hříšníků stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky. ... a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: Milosrdenství chci, a ne oběť“. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Přišlo mi to zvláštní. Byl to úsek z Písma, o kterém jsem musel uvažovat.

Nebyla to náhoda! Ale co mám dělat já? Mám se jen léčit? Pochopil jsem, že musím mezi hříšníky.

Stál jsem před těžkou otázkou: Jít či nejít? Prožíval jsem vnitřní boj. Zlom přišel, když jsem si přečetl 10. kapitolu Listu Římanům (v.13-15): „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Vše mi začalo být jasné a srozumitelné. A tak jsem vykročil mezi lidi, do restaurace. Bylo to odvážné, bál jsem se a stal se šokujícím věřícím mezi nevěřícími.

Připouštím, že to bude šokovat i vás, čtenáře mého svědectví, je možné, že to i někoho pohorší. Já však mám opačný názor. Bylo to poslání a já jsem neměl na vybranou. Dělal jsem to s bázní. Hledal jsem cestu mezi mojí a Boží vůlí a jedno mi bylo naprosto jasné: „Musím mezi lidi.“ Podle toho také vše probíhalo, svérázně a nekompromisně.

První, co jsem ze sebe vypravil, bylo sdělení, že jsem věřící a že se od nich vůbec neliším: „Jsem stejně hříšný jako vy, ale přesto jsem jiný. Získal

jsem cestovní pas do věčného domova - skrze Božího Syna Pána Ježíše Krista, který vzal na sebe mé hříchy a odpustil mi mé hříchy.“ A co bylo dál? Stalo se něco neuvěřitelného. To svědectví mi otevřelo dveře k jejich srdcím, tedy alespoň k některým z nich. Říkali mi taťko, diskutovali jsme, vedli dlouhé rozhovory na nejrůznější témata. Někteří odpadli, ale pochopil jsem, že jsem nic neprohrál.

Chceme-li skutečně Boha poznat, musíme se jím nechat vést.

Chtěl jsem se zachovat jako Jonáš, vzdát to a utéct pryč, daleko od „Ninive“. Udělal jsem zkušenost s Bohem. Neměli bychom v našem životě vzdorovat tomu, co si Bůh skutečně přeje. Nakonec musíme stejně poslechnout. Je to neuvěřitelné. Denně dostávám SMS zprávy, od svých spolupacientů, kteří se živě zajímají o mou víru. Snažím se na ně odpovídat a vyznávat, že Bůh je mocný. Naplňuje mne to radostí a obavy, které mě trápily před odjezdem, jsou ty tam.

Chceme-li skutečně Boha poznat, musíme se jím nechat vést. Vstoupit s ním do nejistoty a pak jej poznáme skutečně osobně, pak prožijeme jeho moc a naplnění. Jsem mu za to vděčný.

JAN SZKWARA ■

Duchovné upratovanie

Príde to každý rok – moje klasické sólo – zásadné a dôkladné upratanie garáže. S metlou v ruke zaútočím na hromady vecí, odhodlaná rozdeliť a panovať, spracovať každú kopy do jasne označených, úhľadne naskladaných krabíc.

Zvyčajne sa poddám tak za deň. Môžem síce upratovať, ale z ohľadu na šetrného manžela nemôžem nič vyhadzovať. Zhromažďovanie prílišného množstva vecí je tým najväčším problémom. A tak sa garáž čoskoro navráti do svojho „normálneho“ chaosu, len dlážka je trocha čistejšie zametená a pár kusov náradia sa dostalo na svoje miesto v škatuli.

Možnože nedokážem nastoliť v garáži dokonalý poriadok, pretože sa to prelína s životným priestorom iných ľudí. Ale iste môžem niečo urobiť s mojím vlastným duchovným teritóriom, obzvlášť keď haraburdie a špina otupuje moje svedectvo o Pánovi.

Naučila som sa ceniť si princípy duchovného upratovania, ktoré uplatnil Ezechiáš, jeden z dobrých izraelských kráľov. Druhá kniha Kráľov 18 aj 2. kniha Paralipomenon 29-31 zaznamenávajú rozsiahle úlohy, ku ktorým sa podujal, keď ako dvadsaťpäťročný nastúpil na judský trón. Nepriatelia cerili zuby na judských hraniciach, Asýria už obsadila severné kráľovstvo. Ezechiášov otec Achaz zavrel dvere chrámu po tom, čo odovzdal cennosti z jeho zariadenia ako poplatok asýrskemu kráľovi. Národ bol demoralizovaný a degenerovaný. Achaz otvorene podporoval uctievanie Bála, upálil svojich synov ako obeť bohu Molochovi a na každej ulici nastaval oltáre cudzím bohom.

Ale Ezechiáš mal odlišné priority. Hneď v prvý mesiac vlády nariadil vyčistenie chrámu a obnovenie celonárodnej služby Hospodinovi. Tento proces duchovného očisťovania mal päť súčastí, ktoré môžu s úžitkom úplne aplikovať aj dnešní kresťania – tí, ktorých Pavol nazval Božím chrámom a príbytkom jeho Ducha (1Ko 3,16-17).

Otvor dvere

Hneď na úvod Ezechiáš otvoril dvere chrámu a dal ich opraviť (2Par 29,3).

Chrámové dvere boli obrátené na východ, priamo oproti vychádzajúcemu slnku. Keď slnečné lúče prenikli dnu, odhalili nečistotu a neporiadok. Ja podobne potrebujem otvoriť Bohu vchodové dvere svojho duchovného života. On i tak vie, čo je vo vnútri, ale pri jase jeho svätej prítomnosti sa odhalí rozsah duchovného zašpinenia.

Mám sklony povzniesť sa nad malé hriechy, tak ako každý týždeň prebehnem prachovkou po vrchu chladničky. Ľahký dotyk handry môže zotrieť vrstvu prachu, ale ani nehne s mastným povlakom, ktorý sa tu postupne usadá. Je to tak napríklad vtedy, keď mi povolia nervy pri mojich deťoch a potom zažením výčitky svedomia s výhovorkou, že som bola unavená. To sa nedotkne duchovného problému mojej prchkosti. Moja výbušnosť je skutočne hnevom, a môj hnev je hriech. Keď sa neovládne a potom výbuch netrepezlivosti nejako zahovorím, problém sa len „opráši“; keď sa však pýtam na príčinu svojho hnevu – a prosím o odpustenie za tento hriech, odstráni sa aj zažraná duchovná špina.

Keď sa však pýtam na príčinu svojho hnevu a prosím o odpustenie, odstráni sa aj zažraná duchovná špina.

Musím pamätať na to, že Boh vidí všetko; a ja potrebujem vidieť veci tak, ako ich vidí on. V tejto oblasti boli pre mňa výzvou slová zapísané dávno olympijským víťazom v behu Ericom Lidellom, ktorého živú vieru zobrazuje film *Chariots of Fire*. V jeho osobnom vyznaní, publikovanom posmrtno ako *The Disciplines of the Christian Life (Disciplíny kresťanského života)*, odporúča čitateľom klásť si nasledovné otázky:

- „Som nezdržanlivý pri užívaní si pôžitkov bez uvažovania o tom, aký vplyv to bude mať na moju dušu?“
- „Som nezdržanlivý pri práci, odmietam primerané množstvo oddychu a rozvícky?“
- „Som nezdržanlivý v drobných záľubách, stávam sa otrokom návykov, ktoré mi pripadajú celkom nevinné?“

Každý jeden hriech je ohavnosťou pred Bohom a narušuje moje spoločenstvo s ním.

Keď nám Boh pripomenie veľké hriechy, naša reakcia môže byť ozvenou Dávidovho pokánia, keď vyšlo najavo jeho cudzoložstvo a vražda: „*Proti tebe samému som zhrešil, urobil som, čo pokladáš za zlé*“ (Ž 51,6). Avšak každý jeden hriech je ohavnosťou pred Bohom a narušuje moje spoločenstvo s ním. Hreším, ako hovorí Pr 8,13, pýchou a namyslenosťou. Hreším, ako dodáva Jak 4,17, keď viem robiť dobre a nerobím. Bohu aj na tom záleží, jeho žiariaca svätosť nemôže súhlasíť so žiadnym mojím hriechom. Chce, aby som preskúmala aj drobné zvyky a postoje, ktoré mu neprinášajú poctu.

Naverbuj tím

Potom Ezechiáš povolal Levitov (2Par 29,4-6). Kráľ nemohol upratať chrám sám. Musel zmobilizovať ľudí, ktorí vedeli, ako uviesť chrám znova do poriadku. My taktiež potrebujeme duchovnú spoluprácu pre osobné očistenie. Kazatelia a iní duchovní vodcovia nám môžu ukázať, čo Božie slovo učí o svätosti. Blízki veriaci priatelia nás môžu povzbudiť k spravodlivému životu.

Ja som duchovne najviac rástla vtedy, keď som prijímala biblické vyučovanie, ktoré dávalo dôraz na aplikáciu, a mala som vzťah s ľuďmi, ktorí ma brali duchovne na zodpovednosť. Ako mladú kresťanku, keď som mala niečo cez 25 rokov, si ma „adoptovala“ jedna dôchodkyňa, bývalá zdravotná sestra, z nášho zboru. Každý piatok večer sme spolu niečo zjedli a potom sme sa rozprávali o živote s Pánom. Nikdy nezabudnem, ako vedela otvoriť Bibliu a prečítať práve ten verš, čo som potrebovala.

Najviac som duchovne rástla vtedy, keď som prijímala biblické vyučovanie, ktoré dávalo dôraz na aplikáciu.

O pár rokov neskôr som s bývalou spolubývajúcou vytvorila dvojicu, aby sme sa spolu stretávali, modlili a študovali Písmo. Naše štúdium knihy Prísloví,

kapitola za týždeň, čoskoro odhalilo špiňavé zákutia môjho duchovného života. Naše modlitebné chvíľky ma až boľavo odhaľovali. Často som napokon so slzami priznávala problémy ako žiarlivosť a sebecké očakávania.

Moja rodina je duchovným tímom, aj keď si to všetci neuvedomujú.

Teraz je moja rodina takým duchovným tímom, aj keď si to všetci neuvedomujú. Mojmým zlovykom je napríklad skákať ľuďom do reči. Keď sa to stane u nás doma, niekto sa na mňa uprene, až zamračene pozrie, a ja hneď zachytím ich – a Božie – upozornenie na moju netrpezlivosť. Nemám takéto konfrontácie v obľube, ale učím sa reagovať s pochopením namiesto zatínania zubov. A uvedomujem si, že každý taký prípad trochu pomôže uvoľniť zovretie tohto hriešneho zlovyku. Povzbudením je pre mňa verš: „A som si istý, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí až do dňa Krista Ježiša“ (Fil,6).

Oddaj sa

Božie dielo si nezaslúži odhodlanosť na pol srdca. Ezechiáš vyzval kňazov a Levitov, aby sa posvätili (2Par 29,5) a dali zverenej práci maximálnu prioritu. „Nebudte teda nedbali!“ povedal im (v11).

Toto isté napomenutie potrebujem aj ja v duchovnej oblasti. Boh si ma vyvolil, aby som stála pred ním a slúžila mu v mojej domácnosti, medzi susedmi a v miestnom zbore, a skrze životy, ktorých sa dotknem pri písaní a hovorení. Ale prichádzajú chvíle, keď je ťažké uchovať si počiatočnú odhodlanosť. Zaujatosť príliš mnohými vecami, únava a strach z odmietnutia sú pokušením, aby som so všetkým prestala, alebo to len tak odflákla.

Keď mi poštou prídu tri zamietavé listy z vydavateľstiev, chce sa mi hodiť deku na počítač a už s ničím nezačínať. Keď som večer unavená, zápasím s večerným čítaním Biblie a modlitbou s mojimi dorastajúcimi deťmi. Ale viem, že ak budem tieto chvíľky dlhšie zanedbávať – a tiež moje osobné stíšenia – duchovné haraburdie nado mnou vyhrá. Povzbudzuje ma tu stred 11. verša: „Vás si vyvolil Hospodín, aby ste stáli pred ním a slúžili mu.“

Buď dôkladný

Štrnásť Levitov pracovalo 16 dní, aby vypratali odpad po Achazovej zvrhlej

vláde. Všetky modly a podobný brak išli priamo na smetisko v údolí Kidron – vtedy ešte neexistovali starinárske výpredaje.

Niekedy pochybujem o hodnote všetkých čačiek, ktoré zbierajú členovia mojej rodiny. Ale nie je to nič nové. 2Kr 18,4 hovorí, ako Ezechiáš roztrieskal na kusy medeného hada, ktorého Mojžiš urobil na púšti, lebo Izraelci mu začali páliť kadivo a nazval ho *Nechušťán* (trocha medi). V 4M 21 sa píše o tom, ako Boh kázal Mojžišovi vystaviť medeného hada na stĺp na záchranu poštipaných jedovatými hadmi, čo boli poslaní za trest na Izrael. Tí, čo sa vo viere pozreli na sochu hada, boli uzdravení. Židia si medeného hada ponechali a postupne sa socha stala predmetom uctievania. Ale pri Ezechiášovom upratovaní sa nebrali ohľady na „posvätné kravy“ (vlastne hadov). Všetko, čo nebolo v súlade s Božími zámermi pre chrám, bolo vyhodené. Dokonca aj 700 rokov starý muzeálny kus z doby putovania po púšti bol postrádateľný.

Keď Ježiš položí prst na moje „obľúbené hriechy“, upratovanie začne bolieť.

Tu sa nás Ezechiášovo upratovanie začína dotýkať osobne. Možno sa dokážem vzdať nejakých vecí, ktoré neprinášajú česť Pánovi, napríklad kníh, videokaziet, alebo iných pochabostí. Ale keď on položí prst na moje „obľúbené hriechy“, upratovanie začne bolieť. Mám niekoľko takých „Nechušťánov“, ktorí sa regenerujú ako jašteričí chvost. Jeden z nich je hriech zlej vôle a nežičlivosti. Modla zvaná JA sa znova a znova vynára, keď so mnou ľudia nesúhlasia, alebo zasahujú do toho, čo chcem robiť. Zakaždým znova a znova sa učím zveriť moje slabosti Pánovi. A zakaždým si viac uvedomujem, aká bezcenná modla to je.

Oslavuj a zasväcuj

Po tom, čo vypratali z chrámu ničomné veci, Leviti opäť vytiahli, vyčistili a zasvätili chrámové zariadenie, ktoré odstránil kráľ Achaz. Druhá polovica kapitoly popisuje mimoriadnu slávnosť a bohoslužbu pri príležitosti znovuzasvätenia, keď ľudia radostne spievali chválospev a skloniac hlavy klaňali sa Bohu (2Par 29,30). S prípravou zápalných obetí bolo toľko práce, že oficiálni kňazi si dokonca museli zavolať ďalších Levitov na pomoc.

Kristova smrť znamená koniec zvieracích obetí, ale jeden princíp z tej bohoslužby platí stále, keď sa chceme vysporiadať s naším duchovným haraburdím.

Potrebujeme oslavovať „Božie upratovanie“ s chválou. List Židom 13,15 hovorí: „Ustavične prinášajte Bohu obeť chvály, to jest ovocie perí, ktoré vyznávajú jeho meno.“

Ja som prežila také väčšie duchovné upratovanie a čistenie v októbri 1997, keď jeden vodič vrazil do nášho auta na diaľnici v horách. Pohľad na naše zmanžľované auto a uvedomenie si, že s celou rodinou sme o chlp unikli smrti, mi pripomenuli, že veci sú druhotné, a tým najdôležitejším v živote je môj vzťah s Bohom a s ľuďmi. Moja „obeta chvály“ v čase po nehode spočívala v tom, že som s väčšou smelosťou hovorila iným – od lekárov po predavačov v zelovoci – o Božej milosti, keď zachoval náš život, a o nevyhnutnosti byť pripravený postaviť sa pred Boha.

Preč s haraburdím

Písmo pochvalne hodnotí život Ezechiáša ako toho, ktorý sa pevne držal Hospodina a neprestal ho nasledovať (2Kr 18,6). Ak chcem, aby sa niečo také dalo povedať aj o mne, musím dôsledne nasledovať jeho príklad duchovného očisťovania. Potrebujem prosiť Pána Boha, aby naďalej pôsobil svojou svätosťou na znečistené oblasti môjho života. Potrebujem napomenutie a povzbudenie iných kresťanov. Potrebujem povedať nie duchovnému životu na pol srdca. Potrebujem robiť všetko, čo Boh vyžaduje.

Boh ma povolal, aby som bola na chválu jeho slávnej milosti (Ef 1,6), preto budem naďalej hľadať jeho pomoc pri odpratávaní duchovného neporiadku

Moja skutočná garáž nikdy nebude bezvadne čistá. A na tejto stane neba nebudem mať ani bezvadnú „duchovnú garáž“. Ale keďže Boh ma povolal, aby som bola na chválu jeho slávnej milosti (Ef 1,6), budem naďalej hľadať jeho pomoc pri odpratávaní duchovného neporiadku, čo som tak dlho zhromažďovala.

JEANNE ZORNES
Z ČASOPISU DISCIPLESHIP JOURNAL
PRELOŽIL PETER KOZÁR ■

Koho a jak zasáhla Ježíšova smrt?

Zasažení blízkostí smrti

Už jste se někdy topili nebo někoho zachraňovali z vody? Moje kamarádka se byla v létě s přáteli koupat. Když seděli na dece, přiběhla k lidem sedícím opodál holčička a plakala. Říkala vzrušeně, že její třiletý bráška propadl plavacím kruhem a zůstal pod vodou. Byl to rybník s kalnou vodou, takřka nulová viditelnost pod vodou. Chlapi rychle naskákali do vody a začali hledat – po hmatu. Tím, jak se zpráva šířila, hledalo ve vodě čím dál víc lidí a čím dál víc jich postávalo na břehu. Čekali, co se stane. Někteří zůstali na dece, ale všichni zbystřili a zaujali určitý postoj. Byli umíráním „nevinného“ vytrženi z poklidného prožívání dne. Někdo zachraňoval, někdo s napětím čekal na břehu. Zasažení však byli všichni. To dítě po dlouhých třech minutách našli a díky Bohu i zresuscitovali.

Smrt, která zasahuje Boha i člověka

Podobně na tom byli i aktéři Ježíšova ukřižování. Zasažení však nebyli jen lidé, ale i sám Bůh. Z biblického textu je zřejmé, že Ježíšova smrt zasahuje Boha, davy i jednotlivce. Podívejme se na tento příběh blíže (Lukáš 23, 44–49):

„Bylo už kolem poledne, tu nastala tma po celé zemi až do třetí hodiny odpoledne, slunce se zatmělo a chrámová opona se roztrhla uprostřed. A Ježíš hlasitě vykřikl: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ A když to řekl, vydechl naposled. Když setník uviděl, co se stalo, vzdal chválu Bohu se slovy: „Skutečně tento člověk byl spravedlivý.“ A ti, kdo se v celých zástupech sešli na tu podívanou, když viděli, co se stalo, bili se do prsou a odcházel. Opodál stáli všichni jeho známí, i ženy, které ho doprovázely z Galileje, a hleděli na to.“

1. Bůh přichází se znamením soudu, ale i milosti

Umírání a smrt Pána Ježíše Krista zasahuje nejprve jeho Otce, který začíná jednat. Pán Ježíš už visel na kříži několik hodin. Měl za sebou rozhovor se spoluukřižovaným a Lukáš nás uvádí do děje slovy: *„Bylo už kolem poledne.“* Zní to jako nenápadná pomlka, jako to pověstné ticho před bouří. A najednou to přišlo, *„tu nastala tma po celé zemi ...“*

a) Tma zdůrazňuje soud.

Tma byla a je pro Izraelce znamením Božího soudu, něčeho, co vyvolávalo strach. U Ámose 8,9 čteme: *„V onen den způsobím, je výrok Panovníka Hospodína, že slunce zapadne v poledne, tmou zahalím zemi za jasného dne.“* Znamení tmy bylo charakteristické pro Den Hospodinův. Ámos i další proroci (Iz 2,12n; Ez 13,5; Za 14,1) jej popisují jako den soudu nad Izraelem. Bůh zasahuje, aby potrestal hřích, který dosáhl vrcholu. Jiní proroci (Jr 46,10; Abd 15; Jl 2,31) v něm vidí trest národů za jejich hřích a krutosti. To naznačují i výroky Nového zákona (Sk 2,20; 2Te 2,2), které Den Páně spojují s Kristovým druhým příchodem. Tma je zde na Golgotě teologickým symbolem kontrastu proti Ježíšovi, který je světlo, světlo pro všechny národy světa. Tma byla taky řeckým motivem, provázející smrt významné osoby.

b) Zatmění slunce demonstruje Boží jednání.

Není jasné, jestli toto zatmění způsobil měsíc, jak jsme zvyklí. Někteří myslí na zvláštní vítr od Středozemního moře, sirocco, který byl schopný zatmnit slunce. Ať už to Bůh technicky provedl jakkoli, bylo to znamením, že jedná. To potvrzuje i další Boží znamení.

c) Roztržením opony Bůh otevírá přístup k sobě.

Vykladači diskutují o tom, která opona to byla, zda ta vnější – oddělující ná dvoří nebo ta vnitřní – oddělující svatyni svatých. Já si myslím, že je to opona vnitřní, *katapetasma*. Tento výraz se totiž používá v Novém zákoně, když se mluví o oponě, a to ve významu otevření přístupu do svatyně, k Bohu. Matouš uvádí, že se opona roztrhla shora dolů. Směr roztržení ukazuje, že to Bůh otevírá přístup k sobě samému. Chrám tím prohlašuje za nadbytečný! Bůh ustanovuje nového prostředníka mezi člověkem a Bohem, který nepotřebuje, aby byla přinášena oběť. On je dokonalý a za naše viny platí vlastní krev. Jen krev nevinného nás mohla vykoupit. Je to projev milosti, která

zde stojí v kontrastu se soudem nad hříchy světa, právě probíhajícím na kříži.

Ten soud měl být vyneseno nade mnou i nad tebou! Vykonán na mě i na tobě! Tím soudem je smrt, hrůzostrašná smrt, o které víš, že nikdy neskončí. Ve které víš, že se budeš trápit pořád. To je trest za hřích člověka, to je trest za hřích můj i tvůj. A proto Ježíš umírá, aby ty jsi mohl přistoupit k Bohu, skrze roztrženou oponu a říct: „Beru od Tebe život, Bože, díky Ježíši!“

Jednou jsme byli v Brně v podzemí kapucínské hrobky. Najednou zhaslo světlo a nastala totální tma, měli jsme i strach. Vedle této zkušenosti s opravdovou tmou, jsem se chtěl zmínit i o zkušenosti s ostrým světlem. V zimě jsem byl s bratrem na horách, na běžkách. Všude závěje, všechno nádherně bílé a k tomu úplně jasno. Slunce zářilo – krása. Když jsme dorazili na chatu Slavíč, dali jsme si pauzu. Vůbec jsme se však nemohli rozhlédnout kolem sebe. Byl to snad nejsilnější jas, jaký jsem zažil! Úplně to bodalo do očí a museli jsme si je zakrývat nebo sklánět hlavu. Bůh, Ježíš Kristus, jako ten nejsilnější kontrast světla proti tmě – obrazu soudu nade mnou, nad námi a naším hříchem! Bůh v události Ježíšova ukřižování vystoupil se znamením soudu i milosti. Byl zasažen tak, že skryl svou tvář i před svým Synem: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“* (Mt 27,46). Ježíšovou smrtí však nebyl zasažen jen Bůh Otec, ale také přihlížející dav a jednotlivci. Než si však přiblížíme jejich reakci, podívejme se blíže na v. 46. Vidíme zde, jak

2. Ježíš důvěřuje Otcí i ve smrti

Dostáváme se do místa, kde Lukáš popisuje okamžik smrti našeho Pána Ježíše Krista. Vždycky mě moc zajímalo, co se v tom okamžiku na Golgotě v duchovním pozadí dělo. Lukáš to tady nerozebírá a ani není možné si to úplně představit, přesto nám však dává nahlédnout blíže. Zachytil totiž výrok Pána Ježíše, který ostatní evangelisté neuvádějí. Slova: *„Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“* pocházejí ze Žalmu 31,6. Je to odevzdání se Otcí. Je to vyznání důvěry. Tento Žalm byl v Judaismu užíván jako večerní modlitba žádající Boha, aby ochraňoval prosebníka od nepřátel. Byla to modlitba spravedlivého, který se odevzdává Boží ochraně po dobu spánku. Ježíš Kristus umírá a modlí se, vykřikuje tuto modlitbu důvěry k Bohu, modlitbu

před usínáním a přicházející nocí. Ježíš se lidech, které křísil z myrtvých, vyjadřoval jako o spících. Teď vstupuje do „údolí smrti“ On sám a plně se odevzdává Otci. Prožíval zápas s hříchem, který na něho Bůh vložil místo nás. Zároveň se však svěřuje do Boží ruky. Působí klidně a ten klid přechází i na nás. Uklidnění a důvěra Bohu je pevnou součástí onoho duchovního pozadí celé události. Ježíš odchází plně odevzdán Otci.

S jakou důvěrou jsme se odevzdali, vydali Bohu my sami? Úplně nebo jsme si nechali nějaká vrátka, nějakou svou libůstku, kterou si chceme tajně pěstovat, protože nám to dělá dobře? A s Bohem to raději neřešíme, protože víme, že bychom to v rozhovoru s ním prohráli! Zamysli se, zda ve tvém životě není nějaká oblast, ve které tvoje odevzdání a důvěra Bohu nejsou úplně. Odevzdej mu v modlitbě i to. Ježíš je příklad určité nedostizný, ale je naším vzorem.

Jeden můj známý má přítelkyni, kterou dřív podváděl. Jednou, když jsme spolu mluvili, nedávno potom, co se jí k podvádění přiznal, mu začal v kapse pítat mobil. Na displeji svítilo TEST VĚRNOSTI. Byl to budík, který si několikrát denně nastavoval, aby mu připomněl, že má být přítelkyni věrný. Máš v sobě takový budík? Budík, který pípá, když koketuješ s nevěrností Bohu? Modli se! Mluv s Bohem často a upřímně, a právě i v situacích, kdy cítíš, že to nezvládáš. Tak se bude tvůj vztah a důvěra K Bohu prohlubovat.

Ježíš Kristus důvěruje Otci i ve smrti. Jako jediný člověk měl Pán Ježíš moc nad tím, kdy zemře, protože byl bez hříchu, smrt na něj neměla právo, ale on jí to právo dává tím, že na sebe bere naše hříchy! On sám byl však spravedlivý a to dosvědčuje i setník ve své výpovědi: „Skutečně tento člověk byl spravedlivý.“ Třetí bod, který plyne z textu, lze nazvat:

3. Nikdo z přihlížejících nezůstává bez odezvy.

47. verš odhaluje jak ...

a) Pohanský důstojník oslavuje Ježíšovu nevinost.

Dostáváme se k těžišti Lukášova vyprávění, které podtrhuje setníkova výpověď. Tento voják zde totiž zastupuje římskou říši, která tehdy v podstatě představovala celý svět. To přidává jeho výpovědi na významu! Jako nezájatý zástupce všech lidí vynáší

nad celým dnem svůj úsudek. Lukáš píše: „Skutečně, tento člověk byl spravedlivý.“ Setník vyznává, že Ježíš byl spravedlivým člověkem. Ježíšova smrt tehdy nezasáhla jen Boha, ale i lidské pozorovatele. Setník jako jednotlivec vyjadřuje svůj postoj – spravedlivý člověk byl odsouzen k smrti. Slovo „*dikaos*“ (spravedlivý) můžeme totiž v naší souvislosti jako „nevinný“. Setník byl zasažen Kristovou smrtí a zaujal svůj postoj – Ježíš je bez hříchu. A co ostatní?

b) Davy lidí jsou ohromeny.

Okolo křížů byly davy lidí. O velikonocních svátcích jich do Jeruzaléma přišla spousta. Sjeli se z celého Izraele a stali se svědky nečekané události. Možná v tom davu bylo i hodně těch, kteří ještě před několika hodinami křičeli: „Ukřižuj, ukřižuj!“ A nyní? Lidé odcházejí a bijí se do prsou! Lituji toho, co se stalo. Mysleli to opravdově? Nebo byli pod vlivem davové psychózy? Židé byli hodně emotivní. Ve škole jsme se učili, jak ohromnou sílu dav má a jen málo lidí jde proti proudu! Smrt Pána Ježíše zasáhla jednotlivce, ale i celé davy. Třetí skupinou lidí, kteří přihlíželi jsou Ježíšovi přátelé.

c) Ježíšovi přátelé strnuli.

I jejich reakci Lukáš zachytil. Na první pohled to vypadá, jakoby ani nereagovali. I proto se mi zdá, že český překlad řeckého slova *horósai* - „hleděli“ – je zde příhodný. Oni totiž strnuli a to strnutí bylo jejich reakcí. Zasáhlo je to uvnitř, tam se odehrálo to podstatné. Co? To nemohl nikdo zachytit. Ale co by se odehrávalo ve vás, kdybyste se

dívali, jak umírá člověk, do kterého jste vkládali svou naději a který dal vašemu životu nový smysl? Snad smutek, snad beznaděj? Ježíšovi přátelé strnuli.

Nikdo z přihlížejících tedy nezůstává bez odezvy. Jak by jsi reagoval ty a kam by ses nejraději zařadil? K setníkovi, který veřejně vyznává, kým pro něj Ježíš je? Nebo by ses raději schoval v anonymitě davu? Nebo bys byl kvůli návalu emoci neschopen projevu, podobně jako Ježíšovi přátelé? I jako křesťan můžeš prožívat tuto otázku! S jakým postojem žiješ tady na zemi a vyznáváš, že Ježíš je tvůj Pán a Spasitel světa? Otevřeně a jistě? Nebo se spíše schováš mezi ostatními, kteří ti dávají pocit falešného bezpečí před Bohem? Nebo chceš opravdu vyznávat Ježíše a prostě nevíš, co říct? Cítíš se neschopný? To je otázek. Já prožívám, že moc chci být radostným svědkem Ježíše, ale nevím, jak mluvit, cítím problém! Prožívám to, že málo žiju v živém vztahu s Bohem a modlitbě s ním! Toužím po tom, aby mě naplňoval svou mocí a Duchem. Na setkáních mládeže jsme začali probírat učednický kurz zaměřený na růst a já cítím, jak moc to potřebuji. Být Božím služebníkem a dosvědčovat, že jedině Ježíš je cesta k Bohu.

Závěr

Ježíšova smrt zasahuje Boha, davy i jednotlivce. Jak zasáhla jeho smrt tebe? Chval ho zato, že nám umožnil přístup k Bohu, z milosti! Buď jeho živým služebníkem a svědkem tam, kde právě jsi, kde žiješ celý život. S modlitbou a důvěrou uvidíš mocné Boží jednání!

MARTIN ŠIMIK ■

Naše provinilé mlčení

Kdybychom měli popsat, jak se dnešní „řadoví“ věřící podílejí na evangelizaci, mluvili bychom mezi jiným hlavně o zdrženlivosti, „o stydlivosti, když přijde na Boží věci“. Je nesmírně důležité, abychom se vypořádali s tradiční rezervovaností, která vede k tomu, že dnes máme sbory plné „mlčících svatých“. Jeden učitel Písma prohlásil: „Dávám se do nejtěžší práce v životě, pokouším se otevřít ústa lidí v lavicích.“

■ Samuel Húšf s dcerkou Eliškou

Pochopitelně, že někdy „přijde doba, kdy je třeba promluvit“, a jindy zase „přijde doba, kdy je třeba mlčet.“ Přináší-li evangelium opravdu dobrou zprávu a Bůh nám ji svěřuje, abychom ji šířili, provinujeme se, pokud to neděláme. Musíme si svou vinu přiznat jako samarštití malomocní, kteří přišli do aramejského vojenského tábora a našli jej opuštěný a spolu s nimi říci: „Neměli bychom takto jednat. Tento den je dnem radostné zprávy a my jsme zticha“ (2. Královská 7,9).

Nechci říci, že tato vina spočívá jen na bedrech řadových věřících, protože mnozí z nás, starších sborů, také mlčí. Znovu a znovu se nám nabízí příležitost, abychom mluvili o našem Pánu Ježíši Kristu, ale s námi to ani nehne.

Co je příčinou našeho provinilého mlčení?

Jednoznačná odpověď na tuto otázku by danou problematiku příliš zjednodušila, protože příčin je víc. Podle mě jich je aspoň pět:

- nic nás nenutí k tomu, abychom promluvili;
- nevíme, co říci;
- neumíme zvěstovat, protože nás to nikdo neučil;
- nejsme si jisti, zda bychom se do toho vůbec měli míchat;
- myslíme si, že tím ničemu nepomůžeme, protože jsme zapomněli, odkud máme moc k zvěstování.

Někteří nezačnou nikdy, protože stále čekají na dostatečný podnět.

Někteří z nás se do zvěstování nikdy nepustí, protože stále čekají na nějaký dostatečný podnět. Jiní se sice do něho pustí, ale časem se nechají odradit a vzdají to, protože jim chybí čerstvé podněty. Zvěstování dalších je narušené od samého začátku, protože se do něho dávají z chybných motivů. Církev musí být očištěna od chybných motivů a poháněna těmi pravými.

Co tě pohání k tomu, abys aktivně zvěstoval evangelium? Jaké překážky ti brání v tom, abys zvěstoval?

Těmito a dalšími otázkami se zabýváme v ročním Biblickém kurzu-treningu: „Zvěstování evangelia a výchova učedníků“, který běží od podzimu 2002 na různých místech Moravy, Slovenska a Čech. Konkrétně ve Zlíně, Veselí na Moravě, Ostravě, Trenčíně, Brně, Veverské Bytýšce, Bratislavě-Rači, Opavě, Praze a Nitře.

■ V Brně-Lišni

V průběhu studia jsme zjistili, že největší slabinou soudobého křesťanství v plnění velkého poslání (Mt 28,19-20) je nedostatečná motivace lidí. Chybí-li lidem motiv, stěží kdy něčeho dosáhnou. Někteří ze studentů prohlásili „ale mne ke zvěstování nic nemotivuje“. A tak jsme mluvili o osobním postoji, přesvědčení, správných motivech...

Možná znáte tu historku o muži, který jednou v noci po dešti procházel hřbitovem a spadl přitom do otevřeného hrobu. Snažil se co mohl, aby se dostal ven. Vyskakoval, šplhal, vykopal si pro nohy malé schůdky, o které by se mohl opřít, ale vše bylo marné. Rozhodl se proto, že počká do rána. Snad půjde někdo kolem a pomůže mu. Spokojen se svým rozhodnutím si sedl do kouta hrobu. Zanedlouho šel kolem další člověk. Také spadl do hrobu, aniž by si všiml, že už tam někdo je. Snažil se dostat ven, co mu síly stačily, ale čím víc se snažil, tím více jej na kluzkých stěnách síly opouštěly. V tom uslyšel z druhého konce hrobu hlas: „Odtud se nedostanete.“ Ale on se odtamtud dostal, protože k tomu měl důvod!

Chci tě povzbudit. Bůh Ti dal poselství života, abys ho sdílel. „Od vás pak se slovo Páně rozeznělo...o vaši víře v Boha se ví všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili“ (1Tm 1,8). Když jsi uvěřil v Pána Ježíše, stal ses i Božím poslem. Bůh chce skrz tebe mluvit ke světu. Pavel napsal: „... mluvíme upřímně, z Božího pověření...“ (2K 2,17b).

Můžeš mít pocit, že nemáš co říct. Ale to se tě jen ďábel snaží umlčet. Máš spoustu zkušeností, které chce Bůh použít k tomu, abys přivedl další lidi do své rodiny. Bible říká: „Kdo věří v Syna Božího, má to (Boží) svědectví v sobě“ (1J 5,10a).

Poselství tvého života má čtyři složky

- *Tvé svědectví:* příběh jak jsi navázal vztah s Pánem Ježíšem.
- *Tvé životní zkušenosti:* nejdůležitější věci, které ses naučil v Boží škole.
- *Tvé zbožné touhy:* na čem ti, podle toho, jak tě Bůh zformoval nejvíc záleží.
- *Dobrou zprávu:* zvěst o spasení.

■ V Ostravě-Kunčičkách

Poselství tvého života zahrnuje tvé svědectví. Tvé svědectví je příběh o tom, jak Pán Ježíš Kristus vstoupil do tvého života. Petr nám říká, že Bůh nás vyvolil, abychom „hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9). Svědectví vydáváš tím, že prostě mluvíš o tom, jaké jsi udělal zkušenosti s Pánem. Pán Ježíš řekl: „**budete moji svědkové**“ (Sk 1,8), ne „budete moji obhájci“.

Chce, abys svůj příběh sdílel s druhými lidmi. Takové sdílení svědectví je podstatnou součástí tvého poslání na zemi, protože tvé svědectví je jedinečné. Tvůj příběh neprožil nikdo jiný a jen ty ho můžeš sdílet. Pokud ho nebudeš sdílet, vyjde navěky nazmar. Nemusíš být učitel, ty však znáš svůj život nejlépe a na osobní zkušenost těžko někdo najde argument. Tvé svědectví je dokonce účinnější než kázání, protože nevěřící se na kazatele dívají jako na profesionální prodavače, kdežto ty pro ně budeš „spokojeným zákazníkem“, proto budou věřit spíše tobě.

Osobní příběhy se také poslouchají lépe než obecné zásady a lidé je mají rádi. Příběhy upoutávají naši pozornost a déle si je pamatujeme. Vytvářejí „vztahový most“, po kterém může Pán Ježíš přejít z tvého srdce do jejich srdcí.

Další výhodou svědectví je to, že obchází intelektuální sebeobranu. Mnozí lidé, kteří Bibli za autoritu nepovažují, budou naslouchat pokorně sdílenému osobnímu příběhu. Proto Pavel při šesti různých příležitostech k sdílení evangelia raději použil svého osobního svědectví, místo aby citoval Písmo (viz Skutky 22-26).

Bible říká: „*Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a uctivostí*“ (1Pt 3,15b-16a).

Chceš-li být „vždy připraven“, pak toho nejlépe dosáhneš, když si své osobní svědectví napíšeš, a pak se naučíš z paměti jeho hlavní body.

Jeden ze studentů mi nedávno napsal: „*V piatok sme mali ďalšiu lekciu. Rozprávali sme hlavne o motivácii a aj o osobných skúsenostiach so zvestovaním, mám z toho radosť. Pre mňa je najväčším bremenom to, že som skoro najmladší účastník mám veľmi široké spektrum ľudí – od jednoduchých sestier (ktorým sa nikdy nedostalo systematické vedenie, ale častokrát su veľkým povzbudením svojím jednoduchým životom) až po starších bratov (vekom aj postavením), pre ktorých je pre mňa veľmi ťažké, aby som im dával úlohy ako si písať osobné svedectvo a „učit“ ich ako ho napísať, zvlášť keď sa obrátili ako 5 ročné deti.*“

Je dobré své svědectví napsat a rozdelit na čtyři části:

1. Jaký byl můj život, než jsem poznal Pána Ježíše.
2. Jak jsem poznal, že Pána Ježíše potřebuji.
3. Jak jsem mu odevzdal svůj život.
4. Co pro mě teď znamená.

■ Povzbuzování po ukončení studia

Samozřejmě budeš mít i celou řadu dalších příběhů kromě toho, jak jsi byl zachráněn. Každá zkušenost, kdy ti Bůh pomohl, je vlastně takový příběh. Můžeš si udělat seznam všech problémů, okolností a krizí, jimiž tě Bůh provedl. Pak se snaž citlivě rozpoznat, který z tvých příběhů je pro nevěřícího přítele nevhodnější. Různé situace vyžadují různá svědectví.

■ Následné setkání v Revice

Tvé životní svědectví obsahuje i to, co ses naučil v Boží škole. Druhou částí poselství tvého života jsou pravdy, které ses naučil během doby, když jsi chodil s Bohem. Jsou to poznání a postřehy, které jsi získal o Bohu, vztazích, problémech, pokušeních a dalších aspektech života. David se modlil: „*Ukaž mi cestu svých nařízení, Hospodine, důsledně ji budu zachovávat*“ (Ž 119,33). Ne vždy se poučíme z toho, co se nám stane a pak cestu Božích nařízení nezachováváme. Bible říká o Izraelcích: „*Mnohokrát je vysvobodil, svými nápady však vzpírali se opět, ale na svou nepravost jen dopláceli*“ (Ž 106, 43). Pravděpodobně také znáš takové lidi.

Je moudré poučit se z vlastních prožitků, ale ještě moudřejší je poučit se z prožitků druhých. Nemáme čas se všechno v životě učit metodou pokusu a omylu. Poříd si soupis hlavních věcí, které ses v životě naučil, abys o nich mohl mluvit s jinými. Můžeme být vděční Šalomounovi, který to udělal, a díky tomu máme knihu Přísloví a Kazatel, jež jsou plné praktických rad pro život. Jen si představ, kolik zbytečného trápení bychom si mohli ušetřit, kdybychom se vzájemně poučili ze svého života.

Zralí lidé pěstují návyk hledat poučení z prožitků všedního života. Znovu tě chci vyzvat: udělej si soupis toho, co tě život naučil. Pokud sis své prožitky ještě nezapsal, pak jsi je ještě pořádně ani nepromyslel. Zde je několik otázek, které mají probudit tvou paměť a které ti pomohou začít. (Biblické příklady, které jsou podkladem těchto otázek, najdeš v Ž 51; Fp 4,11-13; 2K 1,4-10; Ž 119,71; Gn 50,20):

(pokračování na straně 18)

Pavlův evangelizační a misijní způsob práce

Pavlovu činnost je možné nejlépe charakterizovat horečnou **horlivostí**. Ať to byl mladý Saul ovlivněný výchovou věhlasného Gamaliele horlící pro ortodoxní judaismus nebo později apoštol Pavel převychovaný u Damašku samotným Pánem, z něhož se pak stal horlivý křesťan, který hlásal Kristovo evangelium *v čas i v ne v čas*.

Pavel opírá svůj nárok na právo zvěstovat evangelium na základě projevu *divů, znamení a mocných činů*, které se mezi jeho posluchači projevíly s *přesvědčivou vytrvalostí* (2K 12,12). Nesení evangelia vychází z jeho osobní zkušenosti, kdy byl *uchvácen od Krista Ježíše* (F 3,12).

Svou službu koná **upřímně, kurážně, přesvědčivě, vyváženě a citlivě** s ohledem na své posluchače. U Židů klade důraz na jejich dějiny, jazyk a zvyky (Sk 13,14-43; 22,2; 23,6-9). U pohanů vychází z jejich zvědavosti *slyšet něco nového* (Sk 17,21,22). Aby zdůraznil závažnost svého poselství, používá k tomu gesta

(Sk 13,16), varování (Sk 13,40,41) a dokonce i dramatický výstup (Sk 14,14).

Pavlovo úsilí je zaměřeno jediným směrem - k přesvědčení posluchačů, aby pro sebe přijali nabízenou milost v oběti Pána Ježíše. Jeho přesvědčování, napomínání a výzvy mají v sobě **emocionální náboj** (1K 15,58).

Obsah jeho zvěsti k Židům lze stručně shrnout:

- „*Bůh... vyvolil otce naše... z jehož semene Bůh podle zaslíbení vzbudil Izraelovi spasitele Ježíše*“ (Sk 13,17,23)
- „*... prosili Piláta, aby zamordován byl*“ (Sk 13,28)
- „*Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých. Kterýž vidín jest po mnohé dny od těch...*“ (Sk 13, 30,31)
- „*... to zaslíbení... Bůh naplnil... nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše*“ (Sk 13, 32)
- K pohanům mluví Pavel jiným způsobem (viz Sk 14,15-17; 17,22,23).

Základem služby apoštola Pavla bylo

učení Pána Ježíše, i když zřídka používá Jeho přímých citací. Byla to služba, která se nesla v duchu **pastýřské lásky a soucitu**. Středem jeho zvěsti bylo *slovo kříže*, Kristus ukřižovaný a člověk ospravedlněný vírou v Něho *bez skutků zákona* (Ř 3,28).

I když ve své službě evangeliu používal svých přirozených schopností, studiem a zkušeností získaných vědomostí, znalosti židovské i antické kultury, svého horoucího srdce a nezlomné vůle (Sk 14,19-21), přes toto vše byl pokorným služebníkem, který se nechal vést Duchem Božím (Sk 16,6). Svou službu završuje přenesením odpovědnosti na starší sboru (Sk 14,23; 20,28). Další evangelizace s misíí je pak již v odpovědnosti křesťanů místního sboru.

Ještě jednou věcí se mohl apoštol pochlubit; byla to zásada, kterou bychom měli ctít při své službě i my: *Kázat evangelium tam, kde o Kristu ještě neslyšeli; a tak nestavět na cizím základu* (Ř 15,20).

JOSEF HUDOUSEK ■

(dokončení ze strany 17)

- Co mě Bůh naučil skrze selhání?
- Co mě Bůh naučil ve finanční nouzi?
- Co mě Bůh naučil v bolesti, zármutku či depresi?
- Co mě Bůh naučil, když jsem musel čekat?
- Co mě Bůh naučil skrze nemoc?
- Co mě Bůh naučil skrze zklamání?
- Co mě Bůh naučil ve své rodině, sboru, vztazích, domácí skupince a co jsem se naučil od svých kritiků?

Součástí svědectví tvého života je, že mluvíš o touhách, které ti Bůh dal. Náš Bůh je Bůh vášnivý. Jsou věci, které vášnivě miluje a věci, které vášnivě nenávidí. Když se k němu přiblížíš, dá ti vášeň pro něco, na čem mu velmi záleží. Může se to týkat nějakého problému, zásady nebo skupiny lidí. Ať už to bude cokoli, budeš cítit potřebu o tom mluvit a udělat vše pro to, abys nějak dané věci prospěl. O tom, na čem ti nejvíc záleží, nemůžeš nemluvit. Pán Ježíš řekl: „*Čím srdce přetéká, to ústa mluví*“ (Mt 12,34). Pro prosazování svého království používá Bůh horlivé lidi. Může ti dát vášnivou touhu po zakládání nových sborů, posilování rodin, podporu překladů Bible či výchovu křesťanských vedoucích. Může

ti dát horlivou touhu po zasažení určité skupiny lidí evangeliem: mládeže, dětí, podnikatelů, mladých maminek, nebo těch, kteří pěstují sport či nějakého koníčka. Požádáš-li Boha, vloží ti do srdce zápal pro určitou skupinu, která naléhavě potřebuje svědectví.

Bůh nám dává různé touhy, aby se ve světě uskutečnilo vše, co chce uskutečnit On. Neměl bys však očekávat, že všichni budou stejnou měrou sdílet tvé zaujetí. Naopak musíme naslouchat jeden druhému a vážit si navzájem svých životních poselství, protože nikdo nemůže vyslovit vše. Nikdy nesnižuj to, pro co je zaujat někdo druhý. Bible říká: „*Je správné horlit, ale pro dobrou věc*“ (Ga 4,18).

Svědectví tvého života zahrnuje Dobrou zprávu. A co je Dobrá zpráva? „*Vždyť (v evangeliu) se zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře*“ (Ř 1, 17).

„*Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření*“ (2K 5, 19).

O tom, jak sdílet Dobrou zprávu, byly napsány stovky knih. Ale ani to nejlepší učení na světě tě nebude motivovat pro

svědectví o Kristu. Nejdůležitější je, aby ses naučil milovat ztracené lidi tak, jak je miluje Bůh.

Pozoruješ-li u sebe apatii ve vztahu k poslání, přemýšlej o tom, co pro tebe udělal Pán Ježíš na kříži.

Bůh nikdy nestvořil nikoho, koho by nemiloval. Záleží mu na každém. Kdykoli u sebe při myšlence na své poslání na tomto světě pozoruješ apatii, udělej si čas na to, abys přemýšlel, co pro tebe Pán Ježíš udělal na kříži. Na nevěřících by nám mělo záležet, protože na nich záleží Bohu. Pokud se bojíš sdílet Dobrou zprávu s lidmi kolem sebe, pros Boha, aby tě naplnil láskou k nim. Bible říká: „*(Bůh) nechce, aby byl někdo zničen, ale aby všichni zanechali své bezbožnosti a obrátili se k němu*“ (2Pt 3,9).

Co jsi TY ochoten udělat pro to, aby lidé, které znáš, šli do nebe? Zvat je do sboru? Svědčit jim? Pozvat na večeri? Dát jim Bibli? Denně se za ně modlit, dokud nedojdou spásy? Svě misijní pole máš všude kolem sebe. Nepromarni příležitosti, které ti Bůh dává. Bude někdo díky tobě v nebi?

SAMUEL HÚŠT ■

Odpoved' na tsunami

Správy o živeľnej pohrome, spôsobenej 26. decembra 2004 obrovským podmorským zemetrasením pri západnom pobreží Sumatry a následnými morskými vlnami, zvanými tsunami, rozniesli médiá po celom svete a dostali sa i k nám. Aj keď od začiatku hovorili o veľkej pohrome, nikto si vtedy nevedel predstaviť rozsah jej ničivej sily. Vtedy sa mohlo zdať, že ako na mnohé iné, sa na ňu pre nové udalosti čoskoro zabudne. Ale ukázalo sa, že to tak nebude.

Pohroma zasiahla nebývalý počet krajín a ich pobrežné časti doslova spustošila. Vysoké vlny tsunami, valiace sa veľkou rýchlosťou, zmietli pred sebou všetko: ľudí, stromy aj budovy, zrovnali so zemou alebo odniesli do vnútra krajiny, kde sa sploštili alebo odrazili späť. Tisíce ľudí bolo nájdených zabitých, ďalšie tisíce zmizli bez stopy a ďalšie tisíce zostali bez strechy nad hlavou.

Až po nadviazaní kontaktov s veriacimi v postihnutých krajinách ukázala sa veľkosť katastrofy a ľudskej tragédie. Príbehy zo Srí Lanky rozprávajú o deťoch, ktoré vlny vyrvali z rúk ich rodičov, i o tom ako vlny udreli na modlitebňu počas bohoslužieb a odniesli preč niektorých veriacich. Veľké množstvo ľudí prišlo o život v rybárskych osadách na pobreží Indie aj Srí Lanky a desaťtisíce na pobreží Sumatry, v indonézskej provincii Aceh, kde ich zahynulo najviac. V pobrežných rekre-

ačných priestoroch Srí Lanky a Thajska zahynulo i mnoho turistov z Európy.

Ale počuli sme i pozoruhodné príbehy o záchrane. Veriaci z rybárskej osady na ostrove Nias pri západnom pobreží Sumatry, blízko epicentra zemetrasenia, už od jeho prvej predzvesti veľmi rýchlo zhotovili plte, na ktoré stačili nasadnúť pred príchodom prvej vlny tsunami. Tá plte zdvihla a odniesla aj s nimi až na úpätie neďalekých vrchov. Všetci sa takto zachránili. V postihnutých krajinách však prišlo o život viac než 270 000 ľudí.

Možno i preto, že sa pohroma udiala cez Vianoce a mala veľkú publicitu v médiách, bolo v nebývalej miere prebudené svedomie ľudí, najmä v bohatých západných krajinách. Vypučala „Výzva tsunami“. Vlády týchto štátov, jedna po druhej, ohlasovali, že pomôžu finančne, materiálne aj pracovníkmi pri odstránení následkov katastrofy. Charitatívne organizácie, ktoré zbierali peniaze a dary od občanov, nechceli zaosť za svojimi vládami a napríklad v Spojenom kráľovstve sľúbenú pomoc vlády v súhrne prekonal. A pomoc kresťanov prichádzala do cirkevných agentúr cez mnohé kanály.

Fond pre pohromy, založený pri anglickej bratskej misijnej agentúre *Echoes of Service (Ozveny služby)* asi ešte nikdy nezažil taký príliv peňažných darov ako pri konci roku 2004 a v prvých mesiacoch roku 2005. Naši anglickí bratia

rýchlo nadviazali spojenie s bratmi v postihnutých krajinách, aby zistili, kde je najsúrnejšie potrebná pomoc a aká. Bolo nutné rýchlo poslať bratským agentúram alebo zborom peniaze, za ktoré mohli nakúpiť potrebné veci a tie potom dodať postihnutým bratským veriacim alebo aj iným kresťanom či občanom v Indii, na Srí Lanke, v Thajsku, Malajzii a Indonézii. Bolo tiež nutné komunikovať s inými kresťanskými spoločenstvami v týchto krajinách, aby pomoc nebola duplicitná a dostala sa tým, čo ju najviac potrebujú.

Pritom sa dbalo, aby tí, čo rozdeľujú pomoc, konali veľmi zodpovedne. Preto sa na konci februára v Londýne stretli zástupcovia bratských agentúr zo Spojeného kráľovstva, USA a Kanady so zástupcami zborov z Malajzie a Srí Lanky. V rozhodovaní o rozdeľovaní pomoci pomohli tiež správy z Indie, Thajska a Indonézie. Dohodlo sa na ďalšom pokračovaní spolupráce a posúdili sa niektoré konkrétne projekty pre postihnuté krajiny, na ktoré boli odložené peniaze. Projekty zahŕňali obnovu domov a zborových budov, ale aj investície do obnovy živobytia veriacich (napríklad člny pre veriacich rybárov). Ale pamätalo sa i na duchovnú pomoc postihnutým kresťanom a zvestovanie evanjelia postihnutým inovercom.

Bola to jedinečná odpoveď bratských veriacich v dlhoročnej skúsenosti agentúry *Echoes of Service*. Bratia zodpovední za jej činnosť bratským zborom v Anglicku rozoberajú príčiny, prečo bola taká dobrá i veľká. Veď v približne rovnakom čase zúril cyklón na ostrove Madagaskare a boli ničivé záplavy v juhoamerickej Guayane, kde bratia tiež poslali pomoc zo spomenutého fondu. A pandémie AIDS požiera tisíce svojich obetí každý mesiac.

Nikdy nesmieme zabudnúť, čo Hospodin hovorí vo svojom Zákone: „Lebo toho nebude nikdy, aby nebolo núdzneho v zemi. Preto ti Ja prikazujem a hovorím: Dozista otvoriš svoju ruku svojmu bratovi, svojmu chudobnému a svojmu núdznemu vo svojej zemi!“ (5M 15,11).

Ďakujeme Bohu za veľkorysú odpoveď na pohromu tsunami, ale pamätajme, že by nemala vyčerpať náš súcit alebo byť poslednou a jedinou odpoveďou na utrpenie ľudstva.

Z ČLÁNKU IANA BURNESA
V ECHOES, MÁJ 2005 VYBRAL
A UPRAVIL JÁN HUDEC ■

Válečník

dbalý Božího slova

Při slově „válečník“ si jen stěží dokážeme vybavit zbožného člověka. Vždyť jde o muže, jemuž ničivá válka skýtala zaměstnání i cestu ke kariéře. Již sama nutnost vzbuzovat u otrlých bojovníků kázeň a poslušnost vyžadovala potlačení osobních citů a mnoha ohledů. Tím více nás proto ohromí zjištění, že jeden z nejslavnějších českých válečníků, Petr Aksamit z Kosova a Plavče, velice pečlivě naslouchal slovům Bible, a dokonce při ustanovování vojenských řádů prakticky dbal vzorů Božího jednání. Tato jeho prostředí naprosto neobvyklá akceptace učení evangelia ostatně překvapovala i jeho protivníky.

Jeden z nejslavnějších českých válečníků, Petr Aksamit z Kosova a Plavče, velice pečlivě naslouchal slovům Bible.

Právě jednomu příslušníku opačného tábora, Eneáši Sylvii Piccolominimu (1405 – 1464), autoru slavného díla o českých dějinách a pozdějšímu papeži Piu II., vděčíme za písemná svědectví o této originální pozoruhodnosti. Část jedné jeho zprávy jsme se rozhodli uveřejnit i na stránkách Živého slova. Podáváme je podle překladu slovenské badatelky A. Gácsové, pořízeném v padesátých letech minulého století. Jeho původní latinský text, bohužel, jsme dosud neměli příležitost shlédnout. Ještě dříve však, než-li přistoupíme k publikaci autentického svědectví, dovolujeme si poněkud přiblížit jeho hlavního hrdinu i dobové okolnosti.

Petr Aksamit náležel k plejáde drobných zemanů XV.století, které chudoba přinutila provozovat jediný stavovsky přijatelný způsob zaměstnání urozeného člověka – vojenské řemeslo. Uplatnění našel v tábořských rotách, jež se po skončení husitských válek nechaly najímat do služeb vládnoucí dynastie i cizích panovníků. K roku 1440 se Petrovo jméno (*Axamithus*) poprvé připomíná v maďarských kronikách. V tom roce přichází ve vojsku slavného vojevůdce Jana Jiskry z Brandýsa na Slovensko, aby zde hájil nároky Ladislava Pohrobka na uherský trůn. Vedle něj se už

tenkrát objevují i tři jeho nejznámější spolubojovníci: Jan Talafús (*Talephus*), Jan Keřský (*Chelzecus*), a Slováček (*Zlowachus*). V roce 1442 se jim podařilo dobýt Spišský hrad, kde o rok později zastihujeme Petra na postu místního hejtmana. Odhodlaně pak stál na Jiskrově straně v zápase s jeho mocným rivalem, Jánošem z Huňadu.

V jedné důležité věci se však oba věhlasní válečníci lišili. Zatímco Jiskra byl katolík, Aksamit neochvějně vyznával utrakvismus tábořského směru. Spišský hrad se tak pod jeho vládou stával již v průběhu čtyřicátých let XV. století baštou pozůstalých husitských rot i ohniskem šíření kalicha na Slovensku. Dokládá to i žádost uherského sněmu v roce 1449, který vyzýval papeže k finanční podpoře války proti Jiskrovi a jeho nevěřícím žoldněrům s tvrzením, že jejich vlivem už celé oblasti v zemi přijímají pod obojí způsobou. Šlo bezesporu o nadsazenou, prospěchářsky motivovanou argumentaci, nicméně už sama skutečnost, že do vojenských bratrstev vstupovali vedle Čechů i Slováci a Poláci, opravňuje předpokládat určité srovnávání se ve víře alespoň u nejbližšího okolí. Nezanedbatelnou roli jistě sehrála i domnělá nepřemožitelnost jejich zbraní, jež se projevila třeba právě fiaskem pompézního tažení Huňadyho strany na podzim r.1449, a která nutně vzbuzovala otázku po příčině „záračných“ vojenských úspěchů.

Řadoví bojovníci, rotmistři i hejtmané bojového svazu se navzájem oslovovali „bratře“. Velení bylo kolektivní.

Sotva načas pominulo nebezpečí, došlo nenadále k roztržce mezi Petrem a Janem Jiskrou. Aksamit vystoupil ze služeb Ladislavových, ale Spiš neopustil. Z rozptýlených námezdných vojenských rot dokázal vytvořit samostatnou, nezávislou organizaci. Při jejím budování se nechal inspirovat právě Bibli. Řadoví bojovníci, rotmistři i hejtmané tohoto bojového svazu se navzájem oslovovali „bratře“. Odtud plynulo i jejich označování „*fratres (bratři,*

bratřící)“. Velení bylo kolektivní. To znamená, že bez ohledu na dominantní postavení Petrovo o všech závažnějších věcech rozhodovala podle apoštolského vzoru dvanáctičlenná rada. Když například v závěru roku 1455 Bardějovští říkali, že s nimi Aksamit „*sobě volně chtěl válku počítí*“, hejtman je ve zvláštním listu upozornil, že o tomto dramatickém kroku rozhodne až porada s bratry. On sám s nimi „*přátelsky chtěl bydlet*“.

Měsíční žold se vyplácel podle Kristova podobenství o dělnících na vinici ve stanovený den. Ten, kdo přišel na konci období, dostával stejnou částku jako ten, kdo sloužil celý uplynulý měsíc.

Měsíční žold se podle Kristova podobenství o odměně dělníků za práci na vinici Páně (Mat. 20,1-16) vyplácel pravidelně ve stanovený den a ten, kdo přišel třeba na konci období, dostával stejnou částku jako zbrojnoš sloužící celý uplynulý měsíc. Některé další aplikace novozákonních textů ve správních řádech bratrstva bude možno ještě dále vyčíst ze zprávy Eneáše Sylvia.

Skutečně mezinárodní věhlas si Petr Aksamit získal poté, kdy král Ladislav zbavil Jiskru všech hodností a v prosinci 1452 přiměl opustit Uhry. Řada jeho pozůstalých hejtmanů (Čechů, Slováků i Poláků) ve snaze udržet si své postavení se přidružila k bratříkům, jejichž vůdce na odchod z východního Slovenska vůbec nepomyslel. Naopak projevily netušenou aktivitu. Právě totiž v době, kdy jeho bývalý velitel okoušel hořkost nevděku, v Čechách zemský správce Jiřík z Poděbrad ovládl Tábor a potlačil místní náboženský směr. Jeden vypuzený kněz tábořského ritu údajně našel útočiště u Aksamita. To byl zřejmě zásadní impuls k velkolepému podniku Petrovu. Vůdce bratříků dal se do budování Tábora ve své nové vlasti. Příhodné místo našel u Hrabušic na Zelené hoře. Ve Spiši tak roku 1453 vyrůstalo hrazené centrum bratrského svazu, jež mělo převzít duchovní odkaz vzdáleného husitského města na řece Lužnici.

Aksamitovi bohužel nebylo dopřáno svůj stavební záměr dokončit. Dvůr Ladislava Pohrobka nemohl připustit, aby se část Slovenska vymanila z jeho poddanství i církevní autority. Sám král se účastnil organizace válečného tažení do Spiše, v němž významnou roli sehráli bojovníci najatí v Rakousech a na Moravě. Ladislavova armáda nedostavěný Tábor obléhala, statečný odpor obránců však útočníky přiměl ke kompromisní dohodě. Bratřiči za výkupné vydali svoji pevnost a získali právo volného odchodu. Poté byl Tábor dobyvateli rozbořen. Aksamit ovšem vyšel z války neporažený, což mu přineslo neobyčejný věhlas. I tak významný panovník, jako byl císař Fridrich III., uzavíral s bratrstvy smlouvy coby se svrchovanou mocností. A králi Ladislavovi nakonec nezbylo jiné řešení, než Petra získat zpátky do svých služeb.

Bratřiči nebyli bojovníci za sociální spravedlnost a rovnost lidu, ale především tvrdí, houževnatí a nesmlouvaví muži. Ne všichni hledali inspiraci v Božím slově.

Neradi bychom ovšem ve čtenářích navozovali či podporovali mylnou představu, kterou o bratřičích v poplatnosti své propagandě vytvářel minulý komunistický režim. Nešlo o žádné bojovníky za sociální spravedlnost a rovnost lidu. Byli to především tvrdí, houževnatí a často i nesmlouvaví muži. Vůči obyvatelům území pod svojí správou vystupovali jako vrchnost a vyžadovali běžné poddanské dávky. Za to jim

poskytovali ochranu i určitou pomoc při nenadálém postižení (např. požáru). Zdaleka ne všichni jejich příslušníci hledali inspiraci v Božím slově. A někteří si dokonce počínali jako bezohlední lupiči, takže nezbylo jiným hejtmanům a správcům, než proti vlastním zakročít se zbraní v ruce.

Jak už jsme nadepsali hned v úvodu, nesmírně zajímavé svědectví o bratřičích, a zejména o jejich veliteli nám zanechal diplomat ve službách Fridricha III. Eneáš Sylvius Piccolomini (pozdější papež Pius II.). V době, kdy psal o událostech na východě Slovenska, pobýval sám ve Vídeňském Novém Městě a zprávy tedy dostával jen prostřednictvím Aksamitových nepřátel. Jako klerik ostatně k jeho protivníkům sám patřil a jeho postoj se odráží i v uváděné relaci. Nijak zvlášť to však neubírá na její hodnotě. Z jeho listu s datem 12. června 1453 vyjímáme:

„Když se (Aksamit) doslechl, že Jiskru vyhnali ze Spiše, přičemž tento kraj zůstal bez vojska, shromáždil nemalou bandu zbojníků, a aniž byl dosazen na jeho místo, vtrhl do kraje. Jednak útokem, jednak lstí dobyl dva hrady, chráněné přírodou a umělým opevněním. Potom rolníky usazené v nechráněných dědinách a mečem i ohněm zastrášené donutil, aby mu odevzdávali potřeby nezbytné pro živobytí, odváděli pravidelné daně a na každý jeho pokyn mu byli k službám. Když na několika vhodných místech vybudoval opevnění a usadil v nich posádku, i opevněná města si učinil poplatnými. Potom, šelma jedna, protože prohlédl, že v mocné zemi se nebude smět dlouho rozpínat bez větších šiků, využil svoji

českou vynalézavost a vymyslel si dobré lákadlo, kterým si přivábil mnoho ozbrojenců z nejbližších krajin. Všem, kteří by pod ním chtěli bojovat, slíbil žold: jízdnému týdně 1 zlatý, pěšákovi půl zlatého a každému rovný podíl ze všech daní a kořisti. A cokoliv z dávek a loupeží nashromáždí, to se společně uloží. Když pak nadejde předem stanovený čas dělení, každému se vyplatí zasloužený žold. Zbytek se rozdělí podle hlav, ale tak, jak je zvykem u Čechů (husitského vyznání), ve všem se odvolávajících na evangelium. Ti, co se přidají k vojenskému spolku poslední den v měsíci, dostanou ten samý žold jako takoví, kteří sloužili celý měsíc. Neboť, praví Aksamit, tak učí evangelium, podle kterého dělníci, přicházející jako poslední, se rovnají těm, kteří přišli prvé hodiny. Když se pověst o tomto roznesla, všichni, koho neřest, bída a svědomí vyhnaly z domu, utekli se k Aksamitovi, který z nich sestavil vojsko, čítající už pět tisíc bojovníků a budil strach i hrůzu nejen ve Spišské stolici, ale po celých Uhrách. Ani Jan Huňady, gubernátor, nemůže potlačit expanzi tohoto člověka, ač často potlačil větší povstání a zničil početnější nepřátele, napadnuvších krajinu. Jednoduše se totiž neopováží klást odpor záměrem toho uzurpátora, kterému tajně podali ruku i někteří zemští páni, jimž se zdá správcovství Jana Huňadyho předlouhé a velmi tíživé. Proto byl král Ladislav (Pohrobek) přivoláván, aby se vypravil proti zbojníkům do Uher, pokud nechce slyšet o velkých nepokojích v království ...“

Zasloužený žold se rozdělí tak, jak je zvykem u Čechů (husitského vyznání), ve všem se odvolávajících na evangelium.

MILAN KRAJČA ■

Účasť na Pánovej Večeri

Prvotná cirkev v Jeruzaleme hneď po svojom vzniku tvorila spoločenstvo, ktoré je popísané v knihe Skutkov apoštolov takto: *A tí, čo ochotne prijali jeho (Petrove) slová, dali sa pokrstiť; i pripojilo sa v ten deň okolo tritisíc duší. Títo zotrúvali v apoštolskom učení a v spoločenstve, v lámaní chleba a na modlitbách ... deň čo deň zotrúvali jednotyseľne v chráme, lámali chlieb po domoch a prijímali pokrm s plesajúcim a úprimným srdcom* (Sk 2,41-42.46). Tento text hovorí okrem iného v súvislosti so slávením Pánovej Pamiatky dve veci.

1. Tí, čo **uverili**, boli **pokrstení** a boli **pripojení k cirkvi**.
2. Títo sa **schádzali denne** a **lámali spoločne chlieb** a prijímali pokrm s radosťou a úprimnosťou.

1. Uverili, boli pokrstení a pripojení k cirkvi

Z tohto textu vyplýva, že **viera a krst ako verejné priznanie sa ku Kristovi a odovzdanie sa pod Jeho vládu boli podmienkou plného zapojenia sa do zborového života v jeruzalemskom zbere. V prvotnej cirkvi krst nasledoval bezprostredne po obrátení** (Sk 8,37-38; 10,48; 16,14-15.31-33). Ani jedna správa z knihy Skutkov nemôže poslúžiť ako zdôvodnenie pre neskoršiu prax v cirkvi, ktorá požadovala časový odstup medzi obrátením a pokrstením.

Ani jedna správa z knihy Skutkov nemôže poslúžiť ako zdôvodnenie pre neskoršiu prax v cirkvi, ktorá požadovala časový odstup medzi obrátením a pokrstením.

Zdôvodňovalo sa to tým, že obrátení z pohanov nepoznajú Písmo a najprv sa musia učiť základom kresťanskej vierouky (tzv. katechuméni), aby mohli byť „pripustení“ ku krstu.

2. Denne sa schádzali a lámali spoločne chlieb

Vyššie uvedený text naznačuje, aký obsah malo zhromaždenie prvých kresťanov: **biblické vyučovanie, spoločné lámanie chleba a modlitby**. Súčasťou takýchto stretnutí bol iste aj **spoločný spev** (Ef 5,19; Ko 3,16). Vo vyššie uvedenom texte je nápadná dvojnásobná zmienka o lámaní chleba (vv. 42 a 46), ktoré akosi automaticky vzťahujeme na Pamiatku Pánovu. Otázka je, či právom.

Slovné spojenie lámanie chleba (klasis tou artou) sa v Písme vyskytuje aj v iných súvislostiach ako s Pánovou

■ Agape v Bratislave-Rači

Večerou. V Starom zákone napr. Hospodin ústami proroka Izaiáša (58,6-7) vysvetľuje, čo si predstavuje pod pravým pôstom: *rozopnúť putá bezbožnosti, prepustiť na slobodu „zlomených“, lámať lačnému svoj chlieb, zaodiť nahých* atď. V Novom zákone v evanjeliách čítame, že keď Pán Ježiš sýtil zástupy, takisto *požehnal a lámuc dával chleby učeníkom*, ktorí ich ďalej rozdávali (Mt 14,19, pozri tiež Mk 6,41, 8,19). Podobnú zmienku, ktorá nesúvisí s Pánovou Večerou uvádza Lukáš, nerozlučný Pavlov spolucestovateľ, keď boli na lodi na ceste do Ríma. V Sk 27,35 čítame, že Pavol *vzal chlieb, ďakoval Bohu pred všetkými, rozlomil ho a začal jesť.*

Výraz „lámať chlieb“ je prevzatý zo židovskej tradície a znamená zahájiť stolovanie.

Výraz „lámať chlieb“ je prevzatý zo židovskej tradície a znamená zahájiť stolovanie. Chlieb v Palestíne mal podobu tenkého osúcha, ktorý sa nekrájal, ale lámal. V domácnosti to po ďakovnej modlitbe robil najčastejšie otec, ktorý kúsky rozdal prítomným a tým zahájil spoločné jedlo. Rovnaké spojenie sa vyskytuje často v rabínskej literatúre na označenie akéhokoľvek spoločného stolovania.

Všetci traja synoptickí evanjelisti uvádzajú **správu o poslednej Pánovej večeri s učeními** a zmieňujú sa o nej podobnými slovami, aj keď s rôznym dôrazom. Všetci uvádzajú, že Pán Ježiš počas hodu veľkonočného baránka presunul jeho dôrazy, dal mu nový zmysel. Približne v strede paschy, podľa Matúša, *keď jedli, vzal Ježiš chlieb, dobrorečil, lámal a dával učeníkom hovoriac: Vezmite, jedzte! Toto je moje telo. Potom vzal kalich, dobrorečil, dal im a riekol: Pite všetci z neho! Lebo toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov* (Mt 26,26-28).

V knihe Skutky apoštolov sú dve zmienky o lamaní chleba, v Jeruzaleme a v Troade (2,42.46 a 20,7.11). Je povšimnutiahodné, že nikde v knihe Skutkov apoštolov nečítame o kalichu, alebo o nejakej zmienke o poslednej Pánovej večeri.

O prvej zmienke v Sk 2 sme hovorili vo vyššie uvedenom texte. O Troade čítame, že tam Pavol strávil s tamojšími kresťanmi v spoločenstve prvý deň týždňa. Vo verši 7 čítame: *Keď sme sa v prvý*

deň po sobote zišli na lámanie chleba... Na úvod mal Pavol dlhú kázeň, ktorú prerušil pád Eutycha z okna. Potom čítame, že až okolo polnoci **Pavol lámal chlieb a jedol**. Z textu nie je jasné, či jedli aj ostatní, alebo jedli predtým, či potom.

Máme teda právo predpokladať, že všetky zmienky o spoločnom lamaní chleba sa týkajú aj Pánovej pamiatky a nie len obyčajného spoločného jedla? Ako sme v úvode uviedli, v jeruzalemskom zbore *deň čo deň ... lámali chlieb po domoch a prijímali pokrm s plesajúcim a úprimným srdcom. Znakom nového spoločenstva bolo, že všetko mali spoločné, aj pokrm, a nebolo medzi nimi núdzneho* (Sk 4,32.34). Z daného textu môžeme len predpokladať, že súčasťou ich spoločenstva bola aj Pánova Pamiatka, čo podčiarkuje komentár, že tak veriaci robili „s plesajúcim a úprimným srdcom“. Platí tiež zásada, že predmetom komentárov, predovšetkým Pavlových, nebývali veci, ktoré boli prijímané a praktizované miestnymi cirkvami bez výhrad.

Súčasťou ich spoločenstva bola aj Pánova Pamiatka, čo podčiarkuje komentár, že tak veriaci robili s plesajúcim a úprimným srdcom.

Vďaka mnohým negatívnym javom v korintskom zbore sa nám zachoval jedinečný popis priebehu stretnutia zboru (1K 10,1 – 14,40). **Stretnutie začínalo spoločnou hostinou (posedením), nasledovali modlitby (10,16), dobrorečenie (11,4-5), ktoré postupne pretkávali aj Pánovu Pamiatku (kapitoly 10 a 11), a nakoniec si veriaci slúžili navzájom rôznymi duchovnými darmi (kapitoly 12-14).** Pavol napomínal veriacich v Korinte, že vrcholom takéhoto stretnutia veriacich by malo byť spoločné stolovanie s Pánom (prítomnosť), pripomínanie si Jeho smrti (minulosť) a očakávanie Jeho návratu (budúcnosť) – a nie samotné jedenie a pitie.

Apoštol Pavol koriguje každú časť spoločného zhromaždenia.

Apoštol Pavol koriguje každú časť spoločného zhromaždenia: priebeh stolovania (11,17-22), spoločné modlitby (11,4-5), priebeh Pánovej Pamiatky (10,1-24, 11,23-34), vzájomné závidenie si duchovných darov (12,14-25), pohnútky pre službu v zbore (kapitola

13), neporiadok pri hovorení inými jazykmi a pri prorokovaní = biblickom vzdelávaní, napomínaní a potešovaní (kapitola 14).

Ak porovnáme priebeh stretnutia cirkvi v Jeruzaleme, v Troade a v Korinte, nápadné je **rozdielne umiestnenie biblického vyučovania**: v Jeruzaleme a Troade je uvedené na začiatku, pred lamaním chleba (ak je poradie smerodajné), v Korinte až na konci.

Ak nás zaujímajú aj mimobiblické správy, tak pojem „lámanie chleba“ na popis stretávania sa kresťanov k spoločnej nedeľnej bohoslužbe sporej s Večerou Pánovou nájdeme napr. v spise „Učenie dvanástich apoštolov“ (Didaché 9-10,14) zo začiatku 2.storočia. Teda minimálne niekde na konci prvého storočia tieto dva termíny splynuli do jedného.

Neoddeliteľnou súčasťou shromaždenia bola aj Večera Pánova - Lámanie chleba

Už z textov v Sk 2,46 a 20,7 sa dá predpokladať, že pre spoločenstvo veriacich (zhromaždenie), ktorého neoddeliteľnou súčasťou bola aj Večera Pánova sa viac-menej ustálil technický termín *lámanie chleba*. Aj zmienka o „radostnom a úprimnom prijímaní“ pokrmu v jeruzalemskom zbore naznačuje, že by mohlo ísť o čosi viac než len o obyčajné spoločné jedlo.

Aké sú biblické kritériá pre účasť na Pánovej pamiatke (Večeri Pánovej)?

- 1. Patríť ku Kristovmu telu.** Pánova Pamiatka je slávnosť Božej rodiny, ktorej členom sa môže stať každý **pokáním a prijatím Slova vierou (= obrátenie)**, (Sk 2,38,41, R 10,9-10). To znamená – inak povedané – **prežiť znovuzrodenie** a byť Božím Duchom začlenený (pokrstený) do Kristovho Tela – Cirkvi (1K 12,13; Ef 1,13-14, R 8,9; Ján 3,3-7).
- 2. Udržiavať usporiadané vzťahy so spoluveriacimi.** (1K 12,25-27; Ef 4,16). Rešpektovať požiadavky Božieho Slova na údy Kristovho Tela (R 12,9-16; Fp 2,1-3 a podobné).
- 3. Žiť v súlade s významom Pánovej pamiatky** – skúmať a súdiť samého seba, aby sme neboli odsúdení spolu so svetom. (1K 11,28. 31-32; 2K 13,5). Keď Pán Ježiš zomrel za mňa,

ja chcem žiť pre Neho (2K 5,14-15). V praxi to znamená akceptovať prehlásenie Písma, že svet je pre mňa skrze Kristov kríž ukrižovaný takisto, ako som ja ukrižovaný pre svet (Gal 2,20; 6,14, Ko 3,3-5). Inak povedané som rozhodnutý **žiť posvätený život**.

„Vlkom“ sa môže stať každý starší, ktorý začne svoju autoritu uplatňovať v rozpore s princípmi Božieho Slova.

Aké sú biblické prekážky pre účasť na Pánovej pamiatke?

Na úvod chcem podotknúť, že Písmo starším nenecháva úplnú ľubovôľu v otázke zborovej kázne s dopadom na prípadné vylúčenie niekoho od Pánovej Pamiatky. Stanovuje presné hranice, kedy a ako môžu starší zasiahnuť do duchovného života ostatných údov Kristovho tela. Diotrefovia (vlci), ktorí si strážia hranice svojho vplyvu a vylučujú nepohodlných zo zboru, nevymreli v prvom storočí. Preto Pavol upozorňuje starších, že sa „vlkom“ môže stať každý starší, ktorý začne svoju autoritu uplatňovať v rozpore s princípmi Božieho Slova. (3J 9-10, Sk 28,28-30, Mat 18,15-18). Starší môžu vstúpiť medzi Pána a veriaceho len vtedy, ak kresťan stratil súdnosť, žije viditeľne v rozpore s princípmi Písma a nechce na svojom postoji nič zmeniť (ide predovšetkým o bod 3 v nasledujúcom texte). Inak je vecou každého veriaceho, aby mal vo vzťahu k Pánovi i ľuďom ešte pred príchodom na slávnosť Večere Pánovej čisté konto. Ak nie, sám Pán ho bude súdiť (1K 11,32).

Aké sú biblické prekážky pre účasť na Pánovej pamiatke?

1. **Nevera.** Neveriť v Ježiša ako svojho Spasiteľa a Pána, teda nepatriť Kristovi, nemať Jeho Ducha, nebyť členom Božej rodiny. (1K 10,16-17; Rim 8,16; 1J 5,1.12)
2. **Nerozsudzovať** (nerozoznávať, nerozlišovať) **telo** (niektoré rukopisy majú vsuvku „Pánovo“ – 1K 11,29). Vykladači nie sú jednotní v názore, na čo presne sa vzťahujú výrazy „jesť chlieb a piť kalich Pánov nehodne“, „previniť sa voči telu a krvi Pána“ a „nerozsudzovať telo (Pánovo)“, pretože „telo“ môže znamenať rovnako Pána samotného ako Jeho Cirkev. Podľa 1K 10,16-17 pri Pánovej Pamiatke máme „účasť (sme podielníkmi) na

Kristovej krvi a jeho tele“, a zároveň my (cirkev) sme vlastne Jeho telo. „Nehodne“ môže znamenať zľahčenie významu obete Pána Ježiša tým, že neberiem dostatočne vážne účasť na Jeho Pamiatke. Niektorí vykladači vzťahujú slovo „nehodne“ na verš 26, kde sa hovorí o zvestovaní smrti Pánovej. Podľa nich nehodným prístupom k Pamiatke znevažujú Pánovu obeť a stavajú sa na stranu tých, čo Pána ukrižovali. Toto tvrdenie sa zdá byť príliš silné, pretože by to znamenalo ich súdenie spolu so svetom, ale práve tomu má Pánovo súdenie zabrániť (v. 32). Jeho cieľom je výchova (káznenie) nie odsúdenie.

„Nehodne“ môže znamenať zľahčenie významu obete Pána Ježiša tým, že neberiem dostatočne vážne účasť na Jeho Pamiatke.

Z kontextu 1K 10-11 sa však zdá, že keď Pavol hovorí *nehodne*, myslí pritom skôr na vzťahy medzi veriacimi, ako na Pána samotného. Nakoniec, tým, že veriaci ubližujú spoluvykúpeným, previnujú sa zároveň voči Pánovi, ktorý je ich Hlavou (1K 12,12). Možný výklad je, že *nerozsudzovať telo* znamená, že si neuvedomujú, že veriaci tvoria Kristovo telo. V 1K 11,22 im vyčíta, že **pohrdajú Božou Cirkvou, keď neberú ohľady na iných**, keď bohatí sú prejedení a podnapití a chudobní ostávajú hladní a smädní. V 10. kapitole Pavol upozorňuje, že máme **rešpektovať svedomie slabších bratov a sestier** a svojím správaním ich nemáme pohoršovať (10,28-31), **neurážať Cirkev** (v. 32) a **nehľadať svoj vlastný prospech** (v. 33), všetkým, čo robíme, **máme chcieť osláviť Boha** (v. 31). Výsledok nerešpektovania tohto Božieho príkazu je jasný: súd. Preto dokonca niektorí zo zboru museli zmrieť! (v. 30). **Nemáme Pána roztrpčovať (popudzovať) podceňovaním významu Pánovho stola** (10,22), **ani pokúšať podceňovaním hriechu v našom živote!** (10,9-12). Záver 11. kapitoly osvetľuje zmysel celého oddielu: *A tak, bratia moji, keď sa schádzate jesť, čakajte jedni na druhých! Ak je niekto hladný, nech sa naje doma, aby ste sa neschádzali na odsúdenie* (vv. 33-34). Teda súd o ktorom hovorí Pavol v tomto oddieli súvisí v prvom rade so vzájomnými vzťahmi veriacich.

3. Ďalšou prekážkou pre spoločenstvo

pri Pánovej Pamiatke je **život vo viditeľnom hriechu alebo bludnom učení** (1K 5,1-5.11-13, 2J 7-11; Tit 3,10-11). Rovnako príkaz apoštola Pavla v 2Te 3,14-15, aby sa veriaci v Tesalonike nestýkali s tými, ktorí nerešpektujú apoštolské nariadenia, zahŕňa aj účasť na Pánovej Pamiatke.

4. V 1K 10,21 upozorňuje apoštol Pavol na **nezlúčiteľnosť účasti na Pánovom stole a na „stole démonov“**. To sa týka samozrejme všetkých okultných praktík, ako napr. veštestva, špiritizmu, astrológie, vykladania z kariet, čiernej i bielej mágie, viery v liečivú moc (drahých) kameňov a pod. Ak sa veriaci (!) začne takýmito vecami zaoberať, otvára dvere satanským silám a odovzdáva im nad sebou moc. Písmo nás varuje, aby sme „nedávali miesto diablu“ (Ef 4,11). V takomto prípade sa treba „poddať Bohu a sprotiviť diablu“ (Jk 4,7-10) a jednoznačne (prípadne v prítomnosti aspoň dvoch svedkov, najlepšie starších bratov) sa týmto mocnostiam na modlitbe vzoprieť.

Nevyznaný hriech diskvalifikuje od Pánovej Pamiatky.

5. **Každý nevyznaný hriech diskvalifikuje od Pánovej Pamiatky.** Pavol na ukážku uvádza niektoré hriechy Izraelitov, z ktorých všetci boli **pokrstení v Mojžiša v oblaku a mori, jedli** duchovný pokrm a **pili** z duchovnej skaly, ktorou bol Kristus, ale napriek tomu vo väčšine z nich sa nezaľúbilo Bohu a **boli rozmetaní na púšti** (1K 10,2-5). Je tu jasná paralela k Cirkvi a k Pánovej pamiatke. Pavol spomína hriechy ako reptanie, pokúšanie Pána, modlárstvo, smilstvo, byť žiadostivý zlého... Apoštol Peter dopĺňa: **Ako poslušné deti nedajte sa ovládať niekdajšími žiadostami z časov svojej nevedomosti**; avšak rovnako ako je svätý ten, ktorý vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní. Lebo je napísané: *Buďte svätí, lebo i ja som svätý!* **A ak vzývate ako Otca toho, ktorý súdi každého bez uprednostňovania podľa jeho skutkov, počínajte si s bážňou počas svojho života na zemi** (1Pt 1,14-19).

„Nech teda skúma človek sám seba a tak je z chleba a pije z kaľicha.“ (1K 11,28)

John Vesey Parnell Lord Congleton

16. júna 2005 uplynulo 200 rokov od narodenia jedného z najvýznamnejších mužov zo začiatkov bratského hnutia v Írsku, *Johna Veseya Parnella*, neskoršieho *Lorda Congletona*. Narodil sa ako syn bohatého obchodníka, Sira Henryho Brooke Parnella, neskôr baróna Congletona, vedúceho írského člena parlamentu, a Lady Caroline Elisabeth Dawsonovej, dcéry grófa z Portarlingtonu. Obrátil sa ako mladý muž pri čítaní listu Rimanom k veľkej nelibosti svojho otca, ktorý chcel mať z neho armádného dôstojníka.

Ako 20-ročný mladý kresťan, člen anglikánskej cirkvi, prišiel v roku 1925 do domáceho krúžku v írskom *Dubline*, v ktorom sa kresťania z viacerých cirkví schádzali k štúdiu Písma, modlitbám a duchovným rozhovorom. Čoskoro sa stal vedúcou osobnosťou tohto prvého krúžku budúcich „bratov“ v katolíckom hlavnom meste Írska, ktoré v tom čase bolo celé pod anglickou nadvládou.

Bol to on, ktorý spolu s Williamom Stokesom nadviazal spojenie s J. N. Darbym a Francisom Hutchinsonom. V dome tohto kresťana v roku 1829 ako prví slávil Pánovu pamiatku Bellet, Darby, Cronin a Hutchinson. O niečo neskôr sa k tomuto spoločenstvu pripojil aj on a ním vedený krúžok. A bol to práve on, čo potom, keď ich už bolo priveľa na stretávanie v súkromnom dome, navrhol prenajať verejnú miestnosť, bývalú aukčnú sieň v *Dubline*, na ich stretnutia. V nej sa v máji 1830 konalo prvé verejné zhromaždenie „bratov“ s Pánovou večerou, ktoré ohlasovalo začiatok nového spoločenstva v Cirkvi – *bratského hnutia*, v ktorom pravdaže boli od začiatku nielen muži-bratia, ale i ženy-sestry, kresťania a kresťanky z rôznych cirkví v Írsku.

Bo to Parnell, čo najal pre Grovesa jachtu a spolu s ním, jeho manželkou, dvoma synmi a mladým Kittom, ktorý bol ich vychovávateľom, plavil sa do Petrohradu. Odtiaľ Groves s rodinou pokračoval po súši k cieľu svojej misie, cez Rusko a Perziu do Bagdadu. Spolu s E. Croninom, jeho matkou, sestrou a dcérou i s F. W. Newmanom a J. Hamiltonom išiel v rokoch 1830-32 dlhotr-

vajúcou cestou na pomoc Grovesovi do Bagdadu. Na tejto ceste sa oženil s Croninovou sestrou Nancy, ktorá čoskoro potom zomrela. Počas pobytu v Bagdade sa učil turečtinu a perzštinu. V roku 1833 sa druhý raz oženil s arménskou kresťankou, pani Constantineovou, vdovou s dvoma deťmi. V roku 1836 vzápätí za Croninom predišiel Grovesa do Indie (ten bol od roku 1835 v Európe, aby tam získal ďalších misionárov). Spolu s Croninom misijne pôsobili v Indii do júna 1837, kedy sa obaja vrátili do Anglicka.

V rokoch 1838-42 býval Parnell v Teignmouthe, kde jeho dom bol oázou pokoja a bratskej lásky, a kde slúžil v krúžkoch a zboroch bratov v okolí. V roku 1842 prisťahoval sa do Londýna, pretože po svojom otcovi zdedil titul Lorda Congletona i miesto člena v snemovni lordov (horná komora britského parlamentu). Tu sa stal vzácnym služobníkom Slova a jedným zo stĺpov zboru na ulici Orchard a neskôr Welbeck po 30 rokov. Po založení Livingstone College nastal príliv študentov do tohto zboru, ktorý mal v tom čase 300-400 príslušníkov. Konali sa v ňom štvrtročné misionárske konferencie, na ktorých podávali správy o svojej práci Arnot, Hunter, Dr. Baedeker, Hudson Taylor, Crawford, Blamire, Winston a iní misionári.

V rokoch 1845-48, keď prepukli nešťastné spory okolo B. W. Newtona a ním vedeného tisícového bratského zboru v Plymouthu, usiloval sa spolu s R. C. Chapmanom o zmierenie znepriatelených strán. Keď sa to napriek veľkému úsiliu jeho i ďalších uznávaných bratov nepodarilo, bol z toho veľmi sklamaný. V takzvanom „*bethe-sdskom spore*“ postavil sa jednoznačne na stranu G. Müllera, H. Craika, R. Chapmana a ďalších starších bratských zborov v Bristole, Londýne, Barnstaple a inde. Zaradil sa tak do vetvy bratského hnutia, ktorú neskôr nazvali „*otvorení bratia*“. Bol cteným a milovaným bratom v tejto skupine zborov v Spojenom kráľovstve.

Parnell ako Lord Congleton sa občas zúčastňoval na rokovaníach v snemovni

lordov anglického parlamentu, najmä aby podporil návrhy Lorda Shaftesburyho na vydanie zákona, zakazujúceho ťažkú prácu detí a ich vykorisťovanie zamestnávateľmi. Toto úsilie bolo napokon úspešné a nevhodná detská práca bola zakázaná.

Kronikár zachoval svedectvo o jeho krásnom kresťanskom charaktere,

skromnosti a ochote pomáhať v ťažkostiach, kdekoľvek to bolo potrebné. Odmietol zaujať ponúknuté popredné miesto v zhromaždení, ak mal podozrenie, že je to iba z dôvodu jeho titulu. Jeho skromný dom v Teignmouthe bol bez kobercov, s drevenými nečalúnenými stoličkami, prostým rozťahovacím stolom a obyčajnými kovovými príbormi. Niekedy jedával so svojim kočišom a sluhom, ktorí sotva vedeli prehovoriť dve súvislé vety. Zomrel na malej kovovej skladacej posteli ... takým istým vojenským a pútnickým spôsobom, akým žil.

J. V. Parnell zanechal príklad zbožného a sebaobetavého života, ktorý žil pre druhých, usilujúc sa v tom nasledovať svojho Učiteľa a Pána, Ježiša Krísta.

Nasledujme takéto príklady našich duchovných predkov!

Autor opravuje údaj v článku o A. N. Grovesovi v minulom čísle: Dcéra Grovesovcov sa narodila až v Bagdade. Zosnula ako maličké dievčatko počas morovej nákazy v tomto meste zanedlho po smrti svojej matky Mary Grovesovej, ktorá zosnula asi 14. mája 1831.

BIBLE - Boží slovo

(dokončení z minulého čísla)

3.2 Charakter a podstata Bible

Rozmanitost vylíčení ukazuje komplexní charakter Božího Slova. Písmo svaté není jen informací, ono působí změnu života. Skrze toto Slovo mají být Křesťané očištěni a posvěceni, tedy připodobněni Božímu obrazu (Ef 5,26). Toto posvěcení a očištění obsahuje také znatelné oddělení od toho, co lze označit jako protibožského ducha doby s jeho principy a hodnotami.

Jako světlo dává Bible orientaci pro osobní život a pro pluralistický svět s četnými sobě rovnými nároky na pravdu (Ž 119,105). V Listu Jakubově jsou křesťané vyzýváni, aby Boží slovo nevnímali jen jako božské zprostředkování vědění, nýbrž aby mu dovolili utvářet jejich život tím, že se ze čtenářů stanou činitelé slova (Jak 1,22). Bůh vznáší skrze Bibli na lidi požadavek, aby vedle myšlení změnil i svůj život. Kdo tuto realitu Písma nevnímá, klame sám sebe, nerozpoznává ani vlastní zaměření Božího zjevení.

To, že Boží Slovo v křesťanském pojetí není jen doslovnou informací, se ukazuje již ve stvořitelství Slova při stvoření světa (1Mo 1 a 2). Ježíš označuje Boží Slovo jako símě, jež v člověku chce vypůsobit víru (Lk 8,11; srov. Ř 10,17n). Bible je srovnávána s očišťujícím ohněm a prorážejícím kladivem (Jer 23,29). A tak se Písmo nestává jen objektem lidského vnímání, ale je popisováno jako Slovo s vlastní dynamikou. Bible se projevuje jako živá, aktivně vypůsobuje změnu člověka a světa podle Boží vůle (Iz 55,11): „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“

„Nefalšované duchovní mléko“ (1Pt 2,2) se dá přeložit také jako „nefalšované mléko slova“. V tomto smyslu je na Bibli pohlíženo jako na duchovní základní potravu křesťana. Také Ježíš se o tomto základním významu Bible pro duši a ducha člověka zmínil (Mt 4,4): „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ Na jiném místě je Bible

srovnávána s osvěžujícím a obrodným deštěm (Iz 55,10).

Bible je křesťanovi základem pro duchovní vypořádání se s protivenstvím a cizími pohledy na svět (Ef 6,17): „Přijměte také ... meč Ducha, jímž je slovo Boží.“ Zabývání se Božím Slovem a praktická orientace podle něj ovlivňuje také Boží požehnání a konkrétní úspěch v životě (Joz 1,7nn).

3.3 Bible je uzavřena

Biblické zjevení je uzavřeno, má věčnou platnost (Ž 119,85; Iz 40,8; Mt 5,17-19; 24,35; Mk 13,31; Lk 16,17; Jan 10,35; 1pt 1,25) a za žádných okolností nesmí být změněno nebo rozšířeno (Př 30,5n; 5Mo 4,2; Zj 22,18n). Ono samo je měřítkem k posuzování duchovních výroků a učení (Gal 1,8).

Ukončení božských sdělení bylo dosaženo zjevením Božího Syna (Žd 1,1n): „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu...“ Ježíš stanovil hranice starozákonního zjevení Ábelem a Zacharjášem (Lk 11,51; Mt 23,35). Poté zmlkli Bohem poslaní proroci.

Již během období vzniku biblických spisů se naplnila některá Boží prorocství, například o babylónském zajetí (Jer 25,11n; Dan 9,2) nebo předpovědi, týkající se Mesiáše (Mt 1,22; 2,5n; 2,15; 2,17; 3,3 apod.). Vždy znovu byla biblická zjevení již v té době považována za důvěryhodná a spolehlivá. Jozue byl Bohem vyzván, aby věrně následoval písemné zjevení, které měl k dispozici (Joz 1,7).

3.4 Bible: Boží Slova

V protikladu k falešným prorokům, kteří „zvěstují ze svého vlastního srdce“, je pisateli Bible vždy znovu zdůrazněno, že jen předávají to, co jim Bůh přímo uložil (Soud 6,34; 1Sam 16,13; 2Sam 23,2; Ez 11,5; Zach 7,12; Jan 16,13; 1K 2,10-13; 1Te 1,5; 2,13; 2Pt 1,20nn).

Početné výpovědi jsou uvedeny jako doslovné výroky Boží slovy: „Tak mluví Hospodin.“ Píše se o zřetelně slyšitelných hlasech (1Mo 3,8; 12,1; 15,1; 2Mo 3,4; 5Mo 4,36; 1Sam 3,10n; 15,10; 2Sam 7,4; 1Kr 6,11; Iz 6,3.9; 40,3; Jer 1,5.7; Mk

1,11; Sk 3,9nn) a viditelných vizích (1Mo 15,1; 28,12n; 46,2; Iz 6,1-13; Jer 1,11nn; Ez 1,1; 37,1-14; Am 7,1; Jon 3,1; Dan 4,2; Sk 9,11nn; 10,11nn; 2K 12,2-4 atd.), ve kterých Bůh promlouvá k lidem. Někdy se Bůh zjeví při plném vědomí člověka prostřednictvím anděla (1Mo 16,7; 22,11; 2Mo 3,2; 4Mo 22,22; Soud 6,12; Lk 1,2; 24,4-6 apd.). Bůh ohlašuje své záměry, nechává své posly skrze Ducha svatého vyslovit přesně to, co jim uložil (5Mo 18,18). Neobvyklým způsobem dává Bůh promlouvat dokonce i ústy zvířat (4Mo 22,28). Při zjevením přikázání na Sínaji se dokonce sám Bůh ujímá pera (2Mo 24,12). Bůh je sám pravdivým svědkem svého slova (Jer 42,5). On ukládá člověku, aby zachovával jeho řády a nařízení a řídil se podle nich. Jedině tak je možné prožít naplněný život (1Kr 2,3).

Zvláštním způsobem rozlišuje Pavel mezi svými vlastními myšlenkami a Božím sdělením. „O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch“ (1K 2,13; srov. 1Te 2,13). Pavel si přivlastňuje nárok mluvit v Boží autoritě (1K 7,10). Ale i když se jinde zmiňuje, že vyslovuje svůj osobní názor (1K 7,2.25), je to výpověď vedená Duchem Božím.

V protikladu k falešným prorokům se výpovědi Božích poslů naplnily a potvrdily tak svůj nadpřirozený původ (1Sam 9,6; Jer 14,14; 1J 4,1). Timoteus je napomínán Pavlem, aby se řídil podle Bohem daných svatých Písem, jež ho mohou učinit moudrým a vést jej podle Boží vůle (srov. Ž 119,99n; 173nn). Pavel ještě jednou výslovně zdůrazňuje božský původ Písma (2Tm 3,16): „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha (theopneustos: Bohem vdechnuté) a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti.“ Podobně se vyjadřuje i Petr (2P 1,20n): „... žádné prorocství v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno prorocství z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.“

3.5 Bůh si přeje knihu

Vznik Bible jako písemné podoby Bohem ústně zjeveného obsahu není nějakou náhodou. Bůh pisatelům Bible

nesdělil jen své poselství, ale navíc je vyzýval, aby vše, co slyšeli písemně uchovali (Iz 30,8): „Nyní jsi, napiš to před nimi na desku, zaznamej do knihy a zůstane to svědectvím do posledního dne, navždy, navěky,“ nebo „Napiš si do knihy všechna slova, která jsem k tobě mluvil“ (Jer 30,2; srov. 2Mo 17,14; Ab 2,2; Dan9,2). Na hoře Sínaj vystupuje dokonce sám Bůh a vlastní rukou píše na desky zákona (2Mo 3,18).

3.6 Ježíšův postoj k Bibli

Když křesťané vyznávají, že Ježíš je Syn Boží a že tím má plný podíl na vlastnostech dokonalého a neomylného Boha, pak Ježíšovy výroky o Bibli musí být příkladem a měřítkem toho, jak má církve zacházet s Božím Slovem.

Ve svých kázáních se Ježíš často odvolává na Starý zákon, jako nezpochybnitelnou autoritu (např. Mt 22,31). Ve střetu s protivníky se Ježíš odvolává na slova zprávy o stvoření a vyvolává dojem, že toto skutečně proběhl tak, jak jej Bible popisuje (Mt 19,4n; Mk 10,6). Ježíš dosvědčuje historickou realitu potopy a Noeho záchrany (Mt 24,37nn). Stejně tak reálné má být ohlašované skonání věku a jeho druhý příchod na tuto zemi. Také zpráva o Sodomě a Gomoře je pro něj historickou realitou. Ježíš to vztahuje jako příměr přezvzděného potrestání těch měst, která jej odmítla (Mt 10,15; 11,24). Ježíš své posluchače vyzývá k tomu, aby výrokům Starého zákona věnovali pozornost a poznali, jak se předpovědi proroků ve Starém zákoně naplnily (Lk 24,25nn; srov. 1Pt 1,10n). V obhajobě proti Satanským pokušením se Ježíš odvolává na autoritu Starého zákona (Mt 4,3nn).

Ježíš vyznává, že lidem dal Boží Slovo a učinil je důležitým (J 17,14.17). Ten, kdo nevěří spisům Starého zákona, ten nevěří ani Ježíšovu slovu (J 5,46n). Svědectví o pravdě božského zjevení jmenuje Ježíš před Pilátem jako svůj hlavní úkol na této zemi (J 18,37). Duch svatý má podle Ježíšových slov upomínat křesťany na Ježíšovy věčně platné výroky (J 14,26; 16,13n).

Podle Ježíšových slov je Boží Slovo věčně platné a spolehlivé, a to i ve svých formulacích a volbě slov (Mt 5,18: „Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“). S Ježíšem Kristem dostalo živé Boží Slovo podobu člověka (J 1,1n).

3.7 Postoj apoštolů k Bibli

Ve svých kázáních se učedníci stále znovu odvolávali na Starý zákon a Ježíšovy výroky, oba zdroje byly přizývány jako svědci poselství apoštolů (Sk 28,23n). Matouš zdůrazňuje úzké spojení mezi Starým a Novým zákonem. Boží řeč k prorokům našla své naplnění v Ježíšově životě (Mt 1,22; 2,5n; 2,15; 2,17; 3,3 atd.). Jan dosvědčuje historickou i duchovní pravdu událostí, jež zachytil (J 5,33; 19,35; 21,24). Ježíšovo zmrtvýchvstání je učedníkům garantem důvěryhodnosti Starého zákona a Ježíšových slov (J 2,22).

Pavel vyznává božskou Inspiraci celého Písma svatého (2Tm 3,16). Zřetelně rozlišuje mezi lidskou moudrostí a božským zjevením (1K 2,13). Bible je slovem pravdy (Ef 1,13; Kol 1,5; Jak 1,18; 2Pt 1,12). Kdo naslouchá Bibli, ten přijímá pravdivou Boží řeč (1Te 2,13). Jan vyznává: „Toto jsou pravá slova Boží“ (Zj 19,9; 21,5; 22,6).

3.8 Bible působí změnu

Bible je popisována jako osoba, která může z Božího pověření stát aktivní. Je to vyjádřeno obraty jako „Neříká Písmo?“ (J 7,42) nebo „Písmo předvídá“ (Gal 3,8). Mimo to nacházíme následující popisy Božího slova: „Slovo Boží rostlo“ (Sk 6,7), „Slovo Boží se rozmnožovalo“ (Sk 12,24; Lk 8,11), „Slovo Boží se musí naplnit“ (Kol 1,25), „Boží slovo není spotáno“ (2Tm 2,9), „je živé, mocné... proniká až na rozhraní duše a ducha, a rozsuzuje touhy“ (Žd 4,12).

Boží slovo uvolňuje sílu, jež mění náš život a jeho realitu (1Pt 1,23). Vede člověka k bezvýhradnému sebepoznání

a proniká až do nitra osobnosti (Sk 2,37). Teprve Boží slovo umožňuje smysluplný život (Lk 15,24; Ef 2,1-10) a otevírá cestu k věčnému životu (Fp 2,16; 1J 5,12). Vypůsobuje víru (Ř 10,17n) a nové narození (1Pt 1,23):

„Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné Slovo Boží.“

Shrnutí

Bible si nárokuje být doslovnou reprodukcí Božího Slova;

Bible nese stejné znaky spolehlivosti a neomylnosti jako její autor: Bůh;

Bible nemá datum trvanlivosti, je věčně platná;

Všichni pisatelé Bible dosvědčují božský původ a spolehlivost Písem svatých;

S Ježíšem Kristem vyznávají i pisatelé Nového zákona historickou důvěryhodnost zpráv Starého zákona;

Zjevené Boží Slovo je nadřazeno lidským vědám a moudrosti;

Bible není jen intelektuální informací. Vypůsobuje poznání hříchu a víru, ovlivňuje a mění osobnost věřícího, je podkladem pro vnímání skutečnosti a mění okolí Božích dětí.

Souhrn tvého slova je pravda, každý soud tvé spravedlnosti je věčný. Ž 119,160

MICHAEL KOTSCH, BIBEL UND
GEMEINDE 3/2002
PŘELOŽIL A UPRAVIL JAREK ANDRÝSEK ■

Moje rozpomienky na rok 1955

(dokončenie z predošlého čísla)

Odchod do tábora pri Banskej Bystrici

Boli tam rozmanití väzni. Adventisti, jehovisti, katolíci a iní. Niektorí si zadovážili aj nejaké čiastky z Biblie, ktoré potom kolovali medzi nami. Zoznámil som sa s jedným profesorom, adventistom. S tým som sa často stretával a vymieňal si názory na rozdielnosť učenia. Bol skutočný kresťan. S jehovistami sa mi nedalo hovoriť, iba s jedným, s ktorým som sa stretol ešte v kriminále, o ktorom si myslím, že bol dietko Božie. Na otázku, ako môže veriť takým bludom, čo učia Jehovisti, mi povedal: „Ja som túžil po Bohu a u nás iných veriacich nebolo, tak som chodil k nim. S ich bludmi nesúhlasím, verím tak, ako je napísané v Biblii.“

Pri nástupe nás niektorý veliteľ prepočítaval aj štyrikrát a keďže nás bolo okolo tisíc, tak to trvalo aj dve hodiny. Bez dupotu a skákania by nám boli odmrzli nohy aj údy.

Zima bola tuhá a stála. Kuriva bolo málo, ale na baráku sme mali šikovných chlapov a nakoľko náš barák bol blízko kuchyne, tak sme uhlia mali vždy dosť a zimou sme netrpeli. Najhoršie to bolo pri nástupe. Každý deň ráno a večer bol nástup. Bolo to spočítanie väzňov. Keď nás spočítaval schopný veliteľ, mohli

■ Brat Martin Ostrolucký

*Kto stratil majetok, nestratil vela
Kto stratil slobodu, stratil mnoho
Kto stratil vieru, stratil všetko*

sme ísť rýchlo do barákov. Ale niektorý nás prepočítaval aj štyrikrát a keďže nás bolo okolo tisíc, tak to trvalo aj dve hodiny. To bolo dupotu a skákania uprostred tábora, lebo ináč by nám boli odmrzli nohy aj údy.

Dopisy som dostával pravidelne po dvoch týždňoch. Drahá manželka a milé dievky ma vždy vedeli potešiť. Raz som dostal aj od milej sestry Jariabkovej vzácný dopis. To bol jediný, čo mi prišiel od veriacej duše. Mával som i návštevy. Raz prišiel za mnou milý brat Uhrík z Lučatína. Tej návšteve som sa potešil a myslím, že mi povedal aj o výhľadu na povolenie zhromažďovať sa. Aká bola moja radosť a vďačnosť nebeskému Otcovi.

Čas v tábore ubiehal pomaly, snáď aj preto, že som nemohol chodiť pracovať. Jedného rána som objavil na chodbe nášho baráka väzňa, ktorý chodil po chodbe a tíško si mrmlal. Keďže to bolo aj mojím zvykom, opýtal som sa ho, že či sa aj on modlí. Odpovedal, že áno. Pri ďalších rozhovoroch mi prezradil, že je katolícky kňaz. Rozpovedal mi svoju činnosť, pre ktorú sa dostal do väzenia. Bolo to vraj nerešpektovanie vládou nariadených zmien v ich náboženstve. Mal som nádej, že si budeme hovoriť o Božom Slove. No nestalo sa tak, lebo on viacej ctil pápeža ako Pána Ježiša. Keď som mu hovoril, že Pán Ježiš ustanovil bratstvo a nie pápežstvo, lebo je tak napísané: „Ale vy sa nevolajte rabbin, lebo jeden je váš Učiteľ, Kristus, a vy všetci ste bratia“ (Mt 23,8), to ho pohoršilo a viackrát už so mnou nehovoril.

V tábore boli rôzne osobnosti: lekári, advokáti, profesori, učitelia, ba bol medzi nami aj prokurátor. So všetkými som prichádzal do styku. Keďže som nemohol pracovať, mal som veľa voľného času. Poznal som už mnohých, ale ešte viacej ľudí poznalo mňa. Jeden učiteľ mi hovoril: „Nemôžu si naříkať na svoj osud, to mně přinesli mé poklesky.“ Bol to už starší pán, otvorenej duše.

Rád som chodil do knižnice. Prichádzali tam katolícke noviny, v ktorých

bola vždy určitá časť evanjelia. To som vždy uchoпил, ako hľadajúci kúsok chleba. Knižnicu mal na starosti jeden evanjelický presbyter z Čiech.

Raz som zašiel za mojím milým profesorom v sobotu. Na jeho baráku mi povedali, že je v korekcii. Bola sobota a on ako adventista nenastúpil do práce. To sa uňho opakovalo každú sobotu. Keď sme sa potom stretli, začal som mu hovoriť, jednak z ľúlosti, ale tiež podľa mne nehodnému danej známosti z Písma, že mám zármutok nad ním. Lebo Pán Ježiš povedal Židom, ktorí ho obviňovali, že ruší sobotu: „Môj Otec pracuje až doteraz, i ja pracujem.“ A povedal i to: „Človek nie je učený pre sobotu, ale sobota pre človeka.“ A tak, môj drahý brat, ak by naše spasenie záviselo na zachovávaní soboty a zákona, boli by sme nešťastní, neistí, bez pokoja a radosti. Naše spasenie je darom z milosti v Pánu Ježišovi Kristovi. Je napísané:

„Kto verí v Syna Božieho má večný život.“

„Ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ To povedal Syn Boží a to, čo On povedal je večná pravda. Taktiež písal Pavel veriacim do Efezu (Ef 2,8,9):

„Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“

Keď ma vypočul, povedal: „Ja si spasenie získať nemôžem. Spasený som z milosti Božej, skrze Krista. Ale teraz, ako spasený, chcem ochotne svätiť sobotu a podľa možnosti plniť zákon.“

I po tomto rozhovore sme zostali dobrými priateľmi. Ja som si ho vážil pre istotu spasenia, a on mňa neodsudzoval, že nesvätím sobotu.

Boli tam aj väzni, ktorí mali odsedených už aj desať rokov a čakalo ich ešte ďalších päť. Zdalo sa mi, že sú s tým celkom zmierení. No nebolo to s každým tak. Prišiel do väznice i jeden zámožný gazda. Bol odsúdený tiež na pätnásť rokov. Plakal deň i noc. Pýtam sa ho: „Prečo ste odsúdený?“

„Nechcel som vstúpiť do JRD. Skonfiškovali mi môj živý i mŕtvy majetok, manželku mi tiež uväznili a čo je s našou jedinou sedemročnou dcérkou, neviem.“

Pre toho človeka sa nenašlo potešenie. Nemal sa ku komu odvolať, nemal nikoho, kto by sa ho zaujal, iné mu už neostávalo, len plač a usušovanie sa k smrti.

Raz som navštívil barák, v ktorom boli väzni odsúdení na dlhé roky väzenia. Bolo tam ticho ako v hrobe. Ich správanie a pohľady boli bez záujmu. Vyzerali, ako keby neboli duchom prítomní. Jeden z nich prišiel ku mne, sadli sme si na lavicu a on začal rozprávať: „My všetci čo sme tu, sme odsúdení na dlhoročné väzenie. Keď som bol odsúdený, dali mi podpísať listinu o rozvod s manželkou. Myslím, že to dali každému z nás. Ak niekto nepodpísal, ukázali mu listinu podpísanú manželkou, že ona si praje rozvod. Ale moja mi dala vedieť, že mi bude verná až do smrti. Za tých osem rokov, čo som vo väzení, ma pravidelne navštevuje a mi píše. Ak prežijem ešte štyri roky, čo mi ešte zostávajú, budem si môcť objasniť svoju drahú rodinu.“

Pohľadom na ten kritický stav tých ľudí bol som tak dojatý, že ani neviem, či som mohol k nim prehovoriť. Teraz myslím na Pána Ježiša, že On to dokázal, ...*odídúc, kázal duchom v žalári* (1Pt 3,19). Pán Ježiš kázal aj takým duchom, ktorí boli bez tela, lebo ich telá zahladila potopa. Ja som zase videl ľudí, akoby bez ducha. Ducha síce oni mali, ale mŕtveho vo vinách a hriechoch (Ef 2,1). A dlhým trápením už aj ich fyzické telo bolo zruinované.

Zašiel som navštíviť barák, kde sa hral „Biznis“. Chcel som spoznať ľudí tejto skupiny. Ochotne ma prijali, usadili medzi seba a dali i mne hádzať kocku. Tu som videl, že ľudia i vo svojom trápení a nešťastí môžu byť niekedy nadmieru šťastní. Jeden vyhrával „Floridu“, druhý „Sydney“, ďalší vyhrával „Hollywood“, atď. Lahko sa stávali veľkými boháčmi. A s týmto líhali, o tom snívali a tak zabúdali na svoju veľkú biedu, ktorá išla s nimi aj von z tábora. Lebo každý z nich chcel zbohatnúť zadarmo, z cudzieho. Jeden žid v stredných rokoch mi povedal: „Nič viac, len jeden milión korún musím ešte uloviť.“ Sedel viackrát, naposledy pre vylúpenie bufetu.

Na izbe, kde som bol ubytovaný, boli ateisti, jeden katolík a jeden evanjelik. Katolík sa volal Šipoš. A aké mal meno, takú mal aj povahu. Hneď bol v zádrapke s každým. No mňa sa držal ako tieň, počnúc samotkou po súde v Nitre až do tábora. Ba ešte aj spával na posteli nado mnou. So mnou nikdy neprišiel do konfliktu a usiloval sa ma napodobňovať aj v modlení. Ateisti si z nás robili posmech. Ale ten evanjelik bol výbojný a svojim silným zvonivým hlasom ich posmech umlčal. Hovoril im: „Len hlúpi a blázni neveria, že je Boh.“

„Prečo ste potom rozdelení, keď je jeden Boh?“ „Rozdelení sme podľa opravdivej viery. Na prvom sú veriaci,“ ukázal na mňa, lebo poznal veriacich v ich obci, ktorú som často navštevoval, „potom sme my evanjelici,“ hovoril, „a na poslednom sú katolíci.“ To ale urazilo Šipoša a začal tvrdiť, že katolíci sú na prvom mieste. A tá naša nejednotnosť bola vítaná ateistom...

Oslobodenie

Blížil sa dvadsiaty február roku 1956. Obdržal som radostný dopis od milej manželky, v ktorom mi oznamovala, že naši bratia z Ostravy boli na ministerstve, kde im sľúbili povolenie k náboženskej činnosti. Moje srdce bolo naplnené radostnou nádejou a napnutejšie som to Pánovi predkladal, aby sa to čím skôr stalo.

Po dvoch dňoch rozhlasom volali moje číslo. Všetko zbalil a prísť do skladu! Bolo to práve na obed a všetci boli prekvapení. Vložil som na stôl moje skromné zásoby, ako aj všetky usparené táborácke koruny a hovorím: „Rozdeľte sa!“ Po rozlúčení, keď som prišiel do skladu, odovzdal som všetky väzenské veci a dali mi moje šaty. Potom ma poslali do kancelárie, kde mi vystavili prepúšťací list.

Keď som vošiel do kancelárie, prišli tam za mnou traja v uniforme a začali hovoriť: „Prepúšťame vás na slobodu, dávajte si pozor, aby ste sa sem znovu nedostali.“ „Práve preto, že sme dostali štátny súhlas k náboženskej činnosti, pre ktorú som bol uväznený, idem na slobodu.“

Pozreli jeden na druhého a odišli z kancelárie. Úradník mi vydal prepúšťací lístok a ja som smel tak, ako mi Pán prisľúbil, urovnanou cestou prekročiť väzenskú bránu.

*„Hospodin oslobodzuje väzňov.“
(Ž 146,7)*

*„Hospodin je blízky všetkým, ktorí ho vzývajú, všetkým, ktorí ho vzývajú v pravde. Činí vôľu tých, ktorí sa ho boja, čuje ich krik a pomáha im.“
(Ž 145,18.19)*

MARTIN OSTROLUCKÝ
(*24.05.1907 †14.03.1989) ■

Spomienka na brata **Butchera**

1. apríla 2005 uplynulo 50 rokov od odchodu brata **Fredericka Butchera** do nebeského domova. Narodil sa 23. 11. 1869 na farme v anglickom grófstve Sussex ako ôsmy z deviatich detí. Ako 14-ročný chlapec sa odovzdal Pánovi Ježišovi. Keď mal 18 rokov počul bratského misionára Arnota hovoriť o jeho misijnej práci v Afrike. V jeho srdci vznikla túžba ísť ako misionár do tejto pohanskej krajiny. Ale Božie poslanie pre neho bolo iné.

V roku 1894 sa oženil s **Mary Kate Thompsonovou** (* 1863) a obaja prežívali Božie povolanie do misie. Nie však do Afriky, ale Božím riadením do strednej Európy a v nej práve do Bratislavy. Prišli sem v októbri 1900.

Vedeli už dosť dobre po nemecky, takže mohli nadviazať spojenie s nemecky hovoriacimi ľuďmi, ktorých tu bolo dosť. Začali sa učiť po slovensky a zároveň začali do svojho bytu pozývať slovenské deti, s ktorými spievali slovenské kresťanské detské piesne. Cez deti sa dostali k ich rodičom a keď sa zdokonalili v reči aj k ďalším Slovákom.

Až po piatich rokoch práce videl brat Butcher s manželkou jej výsledok v malom zhromaždení bratských

veriacich v Bratislave. Postupne jeho službou, ale i službou brata **Michala Sadloňa** vznikli ďalšie malé zhromaždenia v okolí Bratislavy. Čoskoro vznikli takéto skupiny veriacich a neskôr i bratské zbory aj v iných krajoch Slovenska, najmä službou brata Sadloňa.

Cez 1. svetovú vojnu boli Butcherovci v Anglicku. Po nej sa vrátili na Slovensko a žili a pracovali tu až do roku 1935, kedy sa nadobro vrátili do Anglicka. Brat Butcher s pomocou svojej manželky tu pôsobil ako evanjelista, učiteľ i pastier bratských veriacich na Slovensku (ale najmä svojimi článkami v časopise *Ze slov pravdy a lásky* aj v českých krajinách) po dobu 30 rokov.

Pre svoju skromnosť, tichosť a lásku k bratom a sestrám boli Butcherovci nimi ctení aj milovaní a spomienky na nich pretrvávajú po celý život tých, ktorým s láskou sebaobetavo slúžili. Pán im dal vidieť ovocie ich práce v desiatkach bratských zborov na Slovensku i v láske veriacich, ktorú prežívali.

Aj po návrate do Anglicka pokračovali Butcherovci v misijnej práci medzi domácimi obyvateľmi, ale i medzi cudzincami, najmä vojakmi, ktorých bolo pred 2. svetovou vojnou a cez ňu v An-

■ Brat Frederick Butcher

glicku veľa. Sestra Butcherová už iba 3 roky, lebo odišla k Pánovi v roku 1938. Ale brat Butcher pokračoval v evanjelizačnej práci medzi nimi po celý tento čas. Popritom slúžil Božím slovom v malom bratskom zbore v Hastingse a osobitne starým ľuďom, medzi ktorými v domove strávil posledné roky svojho života.

Aj z Anglicka sa veľmi zaujímal o život a službu bratských zborov na Slovensku, v českých krajinách, v Juhoslávii a v celej strednej a juhovýchodnej Európe. A modlil sa za veriacich v týchto krajinách a za pokračovanie Božieho diela v nich.

Osobnosť a služba brata Butchera zostávala po desaťročia v srdciach veriacich u nás aj inde, kde pracoval ako *príklad pokory, skromnosti, lásky k veriacim, ale predovšetkým nezlomnej dôvery v Pána Ježiša a lásky k Nemu*, z ktorej Mu slúžil v Jeho vykúpených. Buďme Pánu Bohu vďační za jeho službu a prácu a nasledujme príklad jeho života.

Poznámka autora: Ak Pán Boh dá, bude vydaná stručná monografia o živote a práci brata Butchera a jeho manželky – preklad brožúrky od anglického brata Ransome W. Coopera.

■ Frederick Butcher s bratmi

JÁN HUDEC ■

Proč čekat až do manželství?

Je předmanželský sex hřích?

„Je to před Bohem hřích, když spím se svým přítelem a přesně vím, že si jej jednou vezmu, tzn. že jsme již zasnoubeni?“

(anonymní otázka)

Milá ...,

napřed jeden kompliment: nepovažujete svůj vztah za experiment, ale máte jasný cíl. A tak je tomu dobře. Zvlášť hodnotné je to, že máte záměr se vzít. Tím si vytváříte lepší startovní podmínky než jiné páry, které se pouštějí jen do partnerství na zkoušku nebo podobných divokých vztahů.

Nyní však k tvé otázce. Naše odpověď je jasné ANO. Každá forma předmanželského a mimomanželského pohlavního styku je hříchem vůči Bohu, vynálezci sexuality. Nový zákon pro to používá slovo *porneia*, které je většinou překládáno jako *smilstvo* nebo *cizoložství*. V 1K 6,18 je jednoznačně napsáno: „Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu.“

Poté, co Bůh stvořil první lidský pár, uspořádal vztah mezi mužem a ženou (Gn 2,24): „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ K partnerství dochází ve třech různých stupních:

1. Opustit rodiče

(nebýt na nich více závislí).

2. Přilnout k ženě

(to je biblický výraz pro uzavření manželství).

3. Stát se jedním tělem (spát spolu).

Více jsme o tom napsali v odpovědi na otázku: „Znamená přilnout vstoupit do manželství?“ (viz níže).

Jsmo přesvědčeni, že takto stanoveným pořadím náš Stvořitel něco zamýšlel. Proč to není napsáno v jiné posloupnosti? Protože (a teď následuje argument ze zkušenosti) lidská sexualita potřebuje zdravý rámec, aby se nezvrhla. Tento rámec nabízí jen manželství, jež začíná teprve od okamžiku právoplatného vyznání: „Chceme patřit k sobě.“

Doporučujeme vám, abyste to napětí vydrželi až do okamžiku, kdy před úřady řeknete své „Ano“. Vždyť vaše sexualita je geniálním darem Stvořitele a nikdy není dost chráněna.

Znamená přilnout vstoupit do manželství?

Ahoj Antje a Markusi,

už delší dobu se chci zeptat na něco, o čem jste jednou psali v časopise, a sice, že přilnout znamená uzavřít sňatek. Mohli byste mi vysvětlit, jak to zdůvodňujete? A co tedy znamená výrok z 5Mo 21,13 „budeš jejím manželem a ona bude tvou ženou“ (srov. 1K 7,9.39)?

(14 let)

Milá ...,

tvá otázka ukazuje, že se nespokojíš s jednoduchými odpověďmi! Takové mladé lidi země potřebuje! Opravdu, máme z tvé otázky radost, i když odpovědět na ni nebude lehké. Věcná otázka však vyžaduje věcnou odpověď.

Nejdříve stručně k druhé části otázky - každý jazyk používá pro hodně věcí různé pojmy. Myslíš-li na peníze, pak můžeš říct prachy, chechtáky, hotovost, ... Přitom se stále jedná o peníze. U biblických jazyků hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny tomu nebylo jinak. Různé pojmy přitom mohou znamenat tutéž věc a naopak. Při pochybnostech nám pomáhá odhalit význam slov jejich kontext. Tím odpovídáme na tvou otázku. Tam, kde stojí napsáno „budeš jejím manželem“, tam je zmíněn sňatek. To však ještě nevyklučuje, že jiné pojmy znamenají také svatbu. V 5Mo 21,13, kterou jsi uvedla je doslova napsáno „staneš se jejím manželským vlastníkem“, což samozřejmě vypovídá o sňatku.

Jiným pojmem pro stejnou věc je „připojíš se ke své ženě“ z 1Mo 2,24. Odkud bereme tu jistotu, že je to totéž, jako oženit se? V hebrejštině nacházíme pro připojení slovo *dabaq*, což můžeme přeložit také jako přilepit. Co jiného vyjadřuje toto přilepení než vztah nepodmíněné věrnosti? Stejně slovo najdeš i v 5Mo 10,20; 11,22 nebo 13,5, kde je popisován vztah věrnosti Izraele k Bohu. Muž a žena jsou „slepeni

dohromady“. To ukazuje na nezrušitelnou povahu jejich manželství.

Kritik by však mohl položit otázku: „Kdo však říká, že se zde jedná o manželství?“ „Nemohlo by to být doživotní partnerství bez oddacího listu?“ Ne. Důvod je tento. Když se Ježíše ptali na rozvod (Mt 19,3-9), odpověděl citátem z 1Mo 2,24: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku ‚muže a ženu učinil je‘? A řekl: ‚Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo‘; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ Jinak řečeno, Ježíš je dotazován ohledně rozvodu manželství a odpovídá textem Písma, který mluví o manželství. A není to jen tak ledajaké místo Bible, nýbrž to základní k našemu tématu. Proto se k němu také stále znovu vracíme.

Nyní je tedy jasné, že v 1Mo 2,24 je řeč o manželství a ne o něčem jiném. Zůstává však ještě otázka, jak rozumět jednotlivým formulacím, které jsou s tím spojeny? Velmi krátce: „Opustit otce a matku“ popisuje důležitý předpoklad samostatnosti. „Být jedním tělem“ znamená pohlavní styk (ale ne jenom). Jakou roli tedy hraje výrok „přilnout k ženě“? Zde nacházíme jedinou smysluplnou odpověď: Muž a žena jsou spojeni smlouvou, jsou slepeni, svařeni dohromady. Vztah věrnosti vstoupil v platnost. Proto jsme přesvědčeni, že „přilnout“ je odborným výrazem pro uzavření manželství, pro zůstávání v manželství. To, co je řádně přilepeno, to také drží.

A protože opuštění rodičů je předpokladem pro přilnutí k partnerovi, máme za to, že umístění výroku „stanou se jedním tělem“ až na třetí místo není náhodné. Jedná se zde o vůli Stvořitele, který sám pro své stvoření sexualitu vynalezl. Proto tento text nechápeme jako omezení, nýbrž jako dobrý řád dobrého Stvořitele, který člověku svěřil jedinečnou věc: muž a žena v super společenství, které se vyznačuje věrností. Ještě dnes je to znatelná stopa ráje.

ANTJE A MARKUS SCHÄLLEROVI
Z KNIHY SEX KVŮLI BOHU!
PŘELOŽIL JAREK ANDRÝSEK

Pohádky a čo si o nich myslím

Jako dieťa som nebola priateľom pohádek. Jejich námety a obsah mi pripadali strašne naivní: tri synové alebo tri dcery, z nich jeden - väčšinou ten najmladší bol hloupý, alebo taký najlepší. Musel vykonať tri dobré skutky - obvykle sa setkal s tromi nejakými bytostmi, ktoré mu poradily alebo on jim pomohol a na oplátku časom ony zas pomohly jemu. Vadily mi ty náhody - práve pomohol tomu, koho pak potreboval. Čarodějové a kouzelníci - to som vedela, že nie sú a vrchol bol dŕm na kuří nožce. I keďby ta kuří noha niečo udržela, tak by sa v ňom muselo všetko kymácať. To pre mňa bol koniec s pohádkami.

Až som bola mládežnice, setkala som sa s Mirkou, ktorá pre mňa bola v leccom príkladom a ona mala i ako už dospelá rada pohádky. Tak som si rekla, že na tom asi niečo musí byť a začala som je znova čítať. A výsledok?

Pohádky majú väčšinou bohatý jazyk, krásnu češtinu. Hrdinové prožívajú rôzne trampoty, ale vždycky sa z nich dostanú, pokiaľ sú čestní, odvážni, pracovití, soúcitní, myslíci, umia sa ovládať. O niečo stojí a pre to niečo sú schopní priniesť i obeť. Všetchno to človek v živote potrebuje, aby obstál. Čítanie pohádky v posluchačích buduje obrazotvornosť a môžu nimi byť dobre opakované alebo zahrané - to je zase tvóricí činnosť.

Dnes deťom niektorí rodičia pohádky čítajú, ale stále častejšie radšej poušú TV. Matky vo vybavené domácnosti a pri týždenných nákupoch v supermarketoch nemajú na své deti čas. Pohádkové postavy teda majú zcela konkrétne tváre, ani ten domek na kuří nožce si už nemusí dieťa predstavovať.

V moderných pohádkách pribýva čertú a démonú, ktorí často bývajú dobrosrdeční či hloupí, človek nad nimi vyzraje. Jak vzdálené pravdely! Magie, horoskopy, různé zdroje čerpání energie a pod., které se v dnešních rozhlasových i TV pohádkách víc vyskytují, odrážejí způsob myšlení našich současníků. Ale před tím nás Slovo Boží varuje. Dokonce tak, že to nemá být mezi námi ani jmenováno.

Existujú ale docela nové pohádky. Pohádky, ktoré sledujú starší deti - prípadne i s rodičmi na TV a tatínkové je kupujú na videu. V poslednej dobe som jela niekoľkokrát luxusnými autobusmi. Vždycky bolo puštené video. Dvakrát som je sledovala: nestřílelo sa bezhlavě, nebylo to ani na hranici porno. Film trval dve hodiny a v závěru byla obhájena pravda, právo a spravedlnost přišly ke svým právům. Tedy - také jako v pohádce. Jenže hrdina nemusel dělat dobré skutky, ale být sportovně a střelecky na úrovni, eventuelně být vynikajícím šoférem. A mít přiměřenou partnerku nebo partnereku víc. A aby si diváci užili, tak je tam plno zbytečných různě složitých situací. Ve skutečnosti by hrdina po kopancích do břicha, hrudníku a pádu ze schodů po hlavě byl tak na odvoz do krematoria, už ani ne do nemocnice. Ve filmu vyskočí a pokračuje v utíkání nebo pronásledování. O kultuře jazyka se hovořit nedá, bohatý slovník je pouze v oblasti klení či nadávek, brutality značkové kvality bohatě. Ale zážitek, který se zapisuje do podvědomí zvláště mladších diváků, je určitě mimořádný. A proto, že je to pro život tak přínosné, se to kupuje a na videu poušú opakovaně.

A zatím školní roky, kdy je čas a příležitost se na opravdový život připravit, utíkají. I v příštích letech bude k dobrému životu zapotřebí být čestný, odvážný, pracovitý, myslíci, umět se ovládat, umět se vcítit do situace jiných, navíc umět spolupracovat a být tvórivý.

Při jakých příležitostech a v jakých situacích si to naši dnešní školáci trénují? A mají na to vůbec čas, když jim ho bere TV, video a počítač? Humanismus a demokracie mají s křesťanstvím společného velmi málo. Hledání a budování Božího království na této zemi vždycky vyžadovalo a vyžadovat bude hrdiny. Opravdové, ne televizní.

Naši předkové se museli naučit zacházet s plynem, aby sloužil, ne ničil. Stejně tak bychom se my měli naučit zacházet s filmy a ovladačem TV, i s počítačem.

IRENA ZEMANOVÁ ■

Revika

Už takmer celý školský rok sa u nás v Rači stretávajú ľudia zo 4 zborov na kurze „Zvestovanie a výchova učeníkov“. Náš učiteľ Samuel Húšť zo Zlína sa neraz zmieni o tom, ako prebiehajú podobné školenia na iných miestach. Preto sme radi využili príležitosť stretnúť sa so študentmi z podobných kurzov v Čechách a na Slovensku a prihlásili sme sa na minikonferenciu - to „mini“ sa vzťahuje skôr na čas trvania (od večera 8. apríla do odpolednia nasledujúceho dňa) než na počet účastníkov (asi 80) - v rekreačnom stredisku *Revika* neďaleko Vizovic.

Najviac času počas konferencie sme venovali biblickému vzdelávaniu. Bratia Don Harris a Brian Dagen (misionári z USA, ktorí už dlhé roky slúžia v českých zboroch) nás previedli seminárom „Hodnoty zdravého zboru“. Na základe mnohých miest z Písma sme hľadali princípy pre fungovanie zdravého zboru, ktorý nevenuje svoje sily iba *údržbe*, ale *mobilizuje* svojich príslušníkov k službe tým, že im pomôže objaviť duchovné obdarovanie prijaté od Pána a dáva im priestor k ich uplatneniu v službe vnútri zboru i v evanjelizácii v okolí zboru. Učili sme sa o vzájomných vzťahoch, vodcovstve, rovnováhe, stanovovaní cieľov, evanjelizácii a vyučovaní.

Zmyslom podujatia však nebolo len školenie. Chceli sme sa *stretnúť* s bratmi a sestrami s ktorými máme všeličo spoločné, navzájom sa *podeliť* o to čo Boh koná v Čechách, na Morave i na Slovensku a vidieť, ako rastie Božie dielo šírenia evanjelia a výchovy učeníkov a tak sa vzájomne *povzbudíť* k ďalšej službe. Pre mňa osobne toto zdieľanie bolo najhodnotnejšou súčasťou programu. Častokrát mám pocit, že teórie už bolo dosť (hoci pre dobrú prax je máločo tak užitočné ako dobrá teória), že viac než učiť sa nové veci potrebujeme uplatniť to, čo už vieme. A tak bolo pre mňa veľmi osviežujúce počúvať svedectvá bratov i sestier z rôzneho prostredia, od mladých vo viere až po rokmi skúsenú sestru Húšťovú, o ich bojoch a niekedy aj víťazstvách v službe jednotlivcov, skupiniek i zborov. Zvlášť pôsobivý bol záver, keď sme zistili, že pani vedúca z Reviky mala veriacich starých rodičov a v detstve navštevovala zbor i besiedku na Slovensku a tak sme jej mohli poslužiť svedectvom i modlitbou.

Čo dodať? Dovidenia o rok!

PETER KOZÁR ■

Rozhovor s neznámým

Tazatel: Dnes vám mohu představit poprvé člověka, který byl kdysi Kristovým učedníkem, ale svůj postoj změnil a dnes je opět pravověrným učedníkem Mojžíšovým. Jak vlastně došlo k tomu, že jste se stal následovníkem Ježíše z Nazaretu?

(Ne)známý: Ježíš přišel jako kometa - nečekaně. Těch učitelů a duchovních vůdců bylo v Izraeli vždycky dost, ale to byli mlukové. Ježíš nejen mluvil, ale především konal. Bylo jasné, že je někým mimořádným.

T: Tím konáním myslíte uzdravování nemocných a křesení mrtvých?

N: Nejen to. Vyhnal penězoměnce z chrámu, postavil se Herodovi a nic si nedělal z té naší pochybené politické elity, která nevěří na zázraky ani na věčný život. Byl to rozený vůdce, takový, na kterého jsme od dob Judy Maka-bejského čekali. Věděl jsem, že přijde, musel přijít. Cizozemci se tu roztahují a naši velekněží jim poklonují. Farizeové zase mají plnou hubu svatých řečí, ale jde jim jen o sebe. Ježíš to všechno odhalil. Bylo mi od začátku jasné, že se k němu musím přidat.

T: Byl jste sám ze zélótů, nebo vás bylo víc?

N: Hodně, nejznámější jsou Jakub a Jan, synové Zebedeovi, pak Šimon a další. V různých odbojových skupinách bylo víc Ježíšových učedníků.

T: Vy jste čekal, že vás Ježíš osvobodí od Římanů. Co jste si myslel, když byl ukřižován?

N: Nic, já jsem tomu nevěřil. Tou dobou jsem byl zrovna v poušti, kde jsem se ukrýval před Římany. Udělali jsme totiž jednu akci proti vojenské posádce v Negebu a bylo lepší se nějaký čas neukazovat. A když jsem slyšel, že byl Ježíš ukřižován, vůbec jsem to nebral vážně.

T: Věděl Ježíš o těchto vašich akcích?

N: Nevím, nemluvili jsme spolu o tom, já jsem nikdy nepatřil k jeho nejbližším učedníkům a v tom širším okruhu nás

bylo asi 70 nebo 80, takže s námi osobní vztah ani mít nemohl. Byl jsem s ním většinou tehdy, když byl v Judsku a to nebylo často.

T: Vraťme se k tomu, co jste si myslel o Ježíšově ukřižování.

N: Vůbec jsem nepřipouštěl, že to byla pravda. A ani teď tomu nevěřím. Byl to úžasný trik Jana a dalších z Dvanácti. Prostě podplatili Římany, aby mohli Ježíše sundat z kříže dříve, než umřel. Vždyť mu ani nelámali nohy a těm dvěma dalším ano! No a potom ho schovali a po třech dnech tvrdili, že vstal z mrtvých. Jenže - a to je můj názor dnes - on jim dlouho nevydržel a asi brzo opravdu umřel, protože asi po čtyřiceti dnech začali povídat, že ho viděli vystupovat do nebe.

T: Vy tomu nevěříte?

N: Věřil jsem, ale teď tomu nevěřím.

T: Kdy došlo k tomu zlomu ve vaší víře?

N: Po Letnicích. Tehdy jsem pochopil, že je to všechno úplně jinak.

T: Jak to, co se stalo?

N: Bylo to krátce po Ježíšově údajném nanebevstoupení. Sešli jsme se tenkrát v Jeruzalémě v jednom velkém domě, který poskytl jakýsi bohatý muž. Byl to známý Marie, Ježíšovy matky a ten nás hodně podporoval. V tom domě byla v poschodí taková velká hala. V té jsme se scházeli k modlitbám. Chodilo tam dost lidí, Ježíšovi učedníci, jeho příbuzní a všichni, kdo neodpadli po jeho údajném ukřižování. Jednou nás Petr nechal svolat všechny. Já jsem věděl dopředu, o co půjde. Po Jidášově zradě a smrti bylo totiž třeba doplnit kruh apoštolů zase na dvanáct, protože dvanáctka je Boží číslo. Bylo to skoro jisté, že budu vybrán já, protože jsem svobodný a mám hodně zkušeností z boje se Římany. Petr ale zinscenoval pěkný podfuk. Nejdříve měl krásné plamenné kázání, ve kterém zdůvodnil, že Jidáš musel zradit, protože to tak Bůh předzvěděl. O své zradě ale nemluvil, to se mu nehodilo. A prý „jeden z těch mužů, kteří s námi chodili po celý čas, kdy Pán Ježíš byl mezi námi, až do dne, kdy od nás byl vzat, musí se s námi stát svědkem jeho zmrtvýchvstání. „Už

tehdy mi mohlo být jasné, že se to na mě moc nehodí a že Petr dělá všechno pro to, abych já vybrán nebyl. Jenže Jakub, Jan a Šimon jako zélóte mě stejně navrhli. Jakubovi se Petr neodvážil opovnovat, tak navrhl ještě nějakého Matěje, kterého ale nikdo pořádně neznal. A že prý rozhodně los. Postavili nás před sebe a modlili se, aby Hospodin ukázal, kdo z nás má být Jidášovým nástupcem. Pak se losovalo a los padl samozřejmě na Matěje.

T: Ale když to bylo losování, tak se to nedalo moc ovlivnit, nezdá se vám?

N: Když se chce, tak jde všechno. Já vím, že to poctivé nebylo a prsty že v tom má Petr. Matěj pak byl slavnostně přijat mezi apoštoly, ja si říkali. Móc důležitější jsou, tihle apoštolové. A nejdůležitější je Petr. Prý „Pán mě mezi vámi vyvolil za vůdce!“ Já jsem to nikdy od Pána neslyšel. No, ještě nějaký čas jsem mezi ně chodil, ale pak jsem toho nechal. Je to celé hra na oklamání lidí. Jen z nich tahají peníze, aby nemuseli nic dělat a pohodlně si žili.

T: Říkal jste, že rozhodující pro vás bylo to, co se událo o Letnicích?

N: Jo, to bylo. Tam vyrobili takové divadlo, že se tomu smálo celé město. Prý na ně sestoupil Duch svatý! Jenže pravda je taková, že milí apoštolové moc dlouho slavili své hody lásky, takže ráno byli namazaní jako slívy. No a aby se z toho nějak vylízali, začali pak o tom šířit pověsti, že byli opilí Duchem svatým. To už byla poslední kapka. Řekl jsem si: „Dost, s tímhle nebudu mít nic společného.“ Odešel jsem do hor a pěkně potichu jsem se vrátil k učení našich otců.

T: A jak dnes vidíte Ježíše?

N: Nevidím, nepřemýšlím o tom a myslím, že za chvíli se na něj zapomene. On to asi ví i Petr, protože jak jsem slyšel, začal hlásat tu svou „dobrou zprávu“ dokonce pohanům. To je nehoráznost: perly hází sviním! No ale mě se to už našťestí netýká.

T: Děkuji za rozhovor.

Otázka: S kým byl rozhovor?

Výsledek biblického kvízu 01/2005

Odpověď na otázku zní
(Mk 10): Bartimaios – šel za Ježíšem.

PŘIPRAVIL: PETR VAĐURA ■

Nimnica Ondrej Kubiš

Pán života a smrti, náš Otec Boh, si 12.3.2005 z Kresťanského zboru Nimnica povolal do nebeského domova po dlhej a ťažkej chorobe brata **Ondreja Kubiša** vo veku nedožitých 78 rokov. Do tohto spoločenstva kresťanov milovaný brat po svojom znovuzrození, vo veku 21 rokov, rád nielen pravidelne chodil, ale v ňom i slúžil modlitbou a Slovom Božím.

Na pohrebnom zhromaždení bolo vydané svedectvo o nádeji veriacich, že brat bude vzkriesený, keď príde Pán Ježiš do oblakov pre svoju Cirkev. Mnohí spoluobčania z jeho rodnej obce Iľhršte boli oslovení Božím slovom cez bratov Lešíka a Papa. Zo spomienok pamätníkov iste nevymizne jeho úsmev pri podaní tvrdej mozoľnatej ruky a trepezlivosť s akou znašal prejavy choroby bez jediného slova sťažovania najmä posledné dva roky života.

JÁN ČÍŽ

Opava Miloslav Pípal

Bratr **Miloslav Pípal** se narodil 13. prosince 1922 v Olešné u Pelhřimova. Jeho tatínek byl invalida. Proto již v deseti letech musel pracovat u sedláka, aby měl co jíst. Kvůli obživě se šel učit do Prahy pekařem. V Praze se prostřednictvím sestry Hruškové dostal do Kresťanského sboru, kde ve svých 19. letech uvěřil v Pána Ježíše Krista. Vyznal Mu své hříchy a přijal Ho jako svého osobního Spasitele. Víra v Boha hluboce prostoupila celou bytost zesnulého bratra. On žil pro svého Spasitele.

Ve svých 25. letech se oženil s Otýlíí Astelovou, se kterou žil šťastně po celý život. Všechny své děti vedl společně s manželkou k opravdové víře.

Bratr Pípal byl Božím mužem. Uměl nést odpovědnost. V době, kdy komunisté zavírali za víru v Boha do vězení, stál v popředí pražského sboru a zastupoval ho před úřady. Trvalo to více než deset let a oheň zkoušek jej zocelil. Boží milost ho provázela celý život. Od roku 1966 bydlel v Opavě. Jeho jedinou zálibou, koníčkem a zájmem byl a je Pán. Pro něj dýchal a Jemu sloužil do posledního dechu. Byl to člověk laskavý a pokorný, nic si nevyváděl. Měl porozumění pro druhé. Byl obětavý a snažil se pomoci, jak nejlépe uměl. Neupoutával na sebe pozornost, byl nenápadný a skromný. Měl pastýřské srdce. Snažil se pečovat a starat o lidi ve sboru. Jeho práce byla nebyla okázalá, ale opravdová a poctivá. Nezáleželo mu na tom, kdo se na vykonané práci podepíše. Důležité pro něj bylo, aby se dělalo dílo Boží. Boží odměna jej zajímala víc než uznání lidí.

Nechyběl při společných shromážděních. Milý bratr Pípal se snažil do poslední chvíle přivádět zbloudilé duše do náruče svého Spasitele. Obcházel nemocnice, domovy důchodců, zařízení LDN a všelijaké ústavy a rozdával Bible. Mluvil s každým, kdo jen trochu projevil zájem o jeho milovaného Pána. Nevynechal příležitost, aby nevěstoval evangelium každému, kdo byl ochoten poslouchat. Měřil své skutky a myšlení podle toho, co by se právě teď líbilo jeho Bohu.

V prosinci roku 1997 utrpěl bratr Pípal těžkou ztrátu. Jeho manželka ho předešla na věčnost. Žili spolu téměř 50 let. On to přijal a nereptal. Po celý svůj život klekával dlouhé hodiny, modlil se a svou víru nejen kázal, ale i žil.

Choval se disciplinovaně, zodpovědně, cílevědomě a oddaně, jako Boží voják. Dokud mu to zdraví dovolilo, staral se o sborový dům. Pracoval, kde mohl. Žádné práce se nebál, ani si ji nevybíral. Koncem minulého roku bratr Pípal těžce onemocněl zhoubnou nemocí. Měl velké bolesti, ale nikdy si nestěžoval. Při plném vědomí prohlásil: „Přejte mi to, přejte mi to, já vím, kam jdu.“ Několikrát opakoval své přání, aby nad jeho rakví bylo zdůrazněno, že jeho život byla Boží milost od začátku do konce. Bratr Pípal prožil požehnaný a plodný život. Odešel sytý svých dnů a jist ve svém Bohu a Spasiteli Pánu Ježíši, dne 19. dubna v 18 hodin. Zemřel tak, jak žil. Svým životem i svou smrtí oslavil svého Boha. O to mu šlo a podařilo se mu to.

MILOŠ ELIÁŠ ■

Sázava Božena Hanušová

Dne 21.12. 2004 si povolal k sobě náš nebeský Otec **Boženu Hanušovou**, rozenou Gwizdovou. Po dlouhé a těžké nemoci ji Pán vysvobodil z velkého utrpení ve věku nedožitých 56 let. Boženka měla velmi ráda děti a věnovala se jim až do doby, pokud mohla. Uvěřila v mladém věku, Pána Ježíše Krista přijala jako 12. leté děvče. Ve shromáždění nás doprovázela hrou na pianino a písněmi. Byla modlitebnicí, která s výjimkou nemoci nikdy neopustila společná shromáždění. Ta po tři roky probíhala také v jejich domě v Kouřimi, dokud sestra Boženka neomrocňela.

Boženka měla život ztížený už od školního věku, přesto se vyznačovala láskou ke všem lidem a tím i svědectvím o Pánu Ježíši. Ke svým rodičům i k rodičům svého manžela měla velkou úctu.

Rozloučení, které se konalo v Kolíně, se zúčastnilo mnoho lidí ze širokého okolí i ze zahraničí. Slovem Božím posloužil milý bratr Hančík z Kolína, modlitbou bratr Hančík z Brna a zpěvem manželé Suchomelovi a sestra Balandová. Bylo vydáno požehnané svědectví o Boží milosti a zaznělo, že dosud je stále ještě čas a příležitost pro každého hříšníka, aby přijal Pána Ježíše.

Sestra Boženka nám bude chybět, zvláště ve shromáždění, neboť nemáme nikoho, kdo by nám hrál a zpíval písně. Naše přání je, aby nám Pán dal více takových sester v našem národě. Děkujeme všem, kteří nás na svých modlitbách v ten smutný čas nesli.

CYPRIAN GWIZD ■

Cesta ke štěstí nebo spíše štěstí na cestě?

■ Genesis

Rád vyprávím svůj příběh, nemusím nic vymýšlet a proto také nic nepokazím. Zároveň se si také uvědomím, že se ještě umím za sebe stydět. Chtěl na úvod zacitovat 1Mo 24,42: *„Dnes jsem přišel k prameni a řekl jsem: »Hospodine, Bože mého pána Abrahama, kéž bys dal zdar cestě, po níž jdu!«“*

Kralický překlad říká: *„Jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu.“*

Co však mluví o štěstí Boží Slovo, Bible? Byl jsem překvapen, o štěstí nehovoří vůbec.

Chtěl bych své svědectví uvést dvěma pojmy výše uvedených veršů, jsou to slova „cesta“ a „štěstí“. Lidé často vyslovují slovo „štěstí“ v souvislosti s přáním k narozeninám nebo k Novému roku. Co však mluví o štěstí Boží Slovo, Bible? Byl jsem překvapen, o štěstí nehovoří

vůbec, když ano, tak jako přívlastek cesty: „šťastná, šťastnější“, a to jen asi 25 krát v celé Bibli. Co tedy lidé myslí a hledají pod pojmem štěstí. Převážně hledají cestu ke štěstí, která vlastně vůbec neexistuje, existuje pouze štěstí na cestě. A z tohoto pohledu vám chci vyprávět svůj vlastní příběh o štěstí a spasení na cestě životem.

Když jsem dospěl k mužnosti, kráčel jsem životem krásnou širokou a pohodlnou cestou. Na ní jsem potkal krásnou ženu, se kterou jsem sdílel donedávna svůj život. Bylo to pro mne veliké štěstí. V té době před 45 lety jsem se poprvé setkal s živým Bohem.

Bylo to ve shromáždění Božího lidu, do kterého chodila moje nastávající žena. Tehdy jsem vztah k Bohu vzal na lehkou váhu a tak jsme brzy nato kráčeli po té široké a pohodlné cestě oba dva. Přivedl jsem na ni svou ženu už jako její manžel.

Samozřejmě, že se to mamince mé ženy nelíbilo, protože byla obrácená a věřící žena (pro pamětníky, sestra Hadynová). Vždy nám říkala: „Špatně žijete,“ ale ani to jsme nebrali vážně a nedokázali to ocenit. Tady však musím připomenout, že když jsem se ucházel o ruku své ženy, pronesl jsem před svou nastávající tchýní, že se Irenky nikdy nevzdám, protože jsem skrze ni poznal Boha. Tehdy mělo o Irenku zájem více chlapců z mládeže a já vím, že má slova byla odvážná a tenkrát i neupřímná. Pán Bůh ta slova tenkrát slyšel, možná k nim sám tehdy dodal: „Ano a dám ti poznat i svého Syna,“ což se naplnilo až po 45 letech.

Časem se nám narodily čtyři děti, dvě krásné dcery a dva synové. Všichni se k nám přidali a my jsme společně kráčeli tou krásnou, širokou a pohodlnou cestou. Pokládal jsem to za své veliké štěstí.

■ Noemova archa

■ svědectví

Měl jsem dobré zaměstnání, pracoval jsem v projekci Stavoprojektu. Byla to tvůrčí práce, ke které jsem měl vloh. I toto jsem považoval za své štěstí.

Začal jsem se pohybovat v kruzích umělců mezi malíři. Začal jsem malovat a přišly první úspěchy, výstavy, vernisáže i v zahraničí. Lidé mi předvíдали budoucnost, sláva byla na dosah ruky, dokonce mi říkali mistře. Toto jsem pokládal za největší štěstí. Umění jsem upřednostnil před rodinou, dokonce jsem myslel, že se stanu nesmrtelný, že ve svém díle budu žít v paměti lidí v nekonečnu. To byla moje filosofie a tak to pokračovalo dál až přišly okamžiky, které se nedaly nazvat štěstím. Umění mě přivedlo k alkoholu a opilství. Stal jsem se závislým na alkoholu a musel jsem se léčit. Bezvýsledně. Čas ubíhal, léta přibývala a nic se nezměnilo. Musím tady vyzvednout trpělivost mé ženy, která se mnou vytrvala celá ta léta, kdy jsem byl nesnesitelný. Děkuji jí za to.

Jednou, když se moje žena ocitla v koncích, protože situace byla neřešitelná, jsem zjistil, že se každý čtvrtek někam ztrácí. Ve stejný den a hodinu se tiše vytrácela. Netrvalo dlouho a já jsem zjistil, že chodí do shromáždění Křesťanského sboru v Českém Těšíně. Nakonec jsem řekl: „Jdu s tebou,“ podobně jako to udělal marnotratný syn v Lk 15,18: „vstanu a půjdu“. Tentokrát jsem já následoval svoji ženu, ne ona mne, jako tehdy před léty. A tak mě moje manželka přesvědčila, abych se na té široké a pohodlné cestě zastavil.

Najednou jsem zjistil, že ta široká cesta má také křižovatky a na jedné z nich je směrovka s nápisem: „*Já jsem ta cesta, pravda i život.*“ Vydal jsem se tím směrem a když jsem na tu cestu vstoupil, tak jsem, řečeno obrazně, uviděl závoru, u které stál Syn člověka. Poznal jsem Pána Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, a on mi tu zá-

voru zvedl a já mohl vstoupit na jinou cestu. Je úzká, jednoduchá, Kristus se stal mým Pánem, přebývá v mém srdci, které jsem mu odevzdal. Často na ní upadám, ale vstanu a jdu dál. Už po ní nekráčím se svou ženou, ona už je v cíli. Pán Ježíš ji na své loďce převezl na druhý břeh. Víím, že tam na mě čeká. Jdu ji naproti s Ježíšem, vidím svůj cíl na konci cesty, vavřín spravedlnosti.

Těším se z milosti spasení po 40. letech putování pouští tohoto světa. Ježíš Kristus se stal mým Pánem, přebývá v mém srdci, které jsem mu odevzdal. Patřím mu. Jsem připraven zvěstovat evangelium vzkříšeného Pána Ježíše Krista, zvláště těm, se kterými si přeji jednou trávit věčnost v přítomnosti Boha a jeho milovaného Syna, Božího Beránka a Spasitele lidstva. Toto považuji za své dokonalé štěstí, které jsem našel na cestě životem.

JAN SZKWARA ■

■ Okno do ráje

